

СЮЗЪН ИЙ АНГЕЛСКО НАШЕСТВИЕ

Част 1 от „Пенрин и Краят на дните“

Превод от английски: Елена Петрова, 2016

chitanka.info

1

От нападенията насам залезите, по ирония, са великолепни. Отвъд прозореца на апартамента ни небето сияе в ярко оранжево, червено и лилаво като натъртено манго. Облаците пламтят в цветовете на залеза и почти се опасявам, че онези от нас, останали притиснати отдолу, също ще се запалят.

Усещам угасващата топлина по лицето и се опитвам да мисля единствено как да овладеем трепета на ръцете си, докато методично закопчавам раницата си.

Нахлузвам любимите си ботуши. Бяха ми любими, защото Мисти Джонсън някога ми направи комплимент за кожените шнурове, нанизани отстрани. Тя е — всъщност беше — клакьорка, известна с вкуса си към модата. Затова реших, че ботушите привличат вниманието, макар и произведени от фирма за сериозна екипировка за катерачи. Сега са ми любими, защото от шнуровите става идеален кобур за нож.

Освен това крия наточени ножове за пържоли в джоба на инвалидния стол на Пейдж. Колебая се, преди да пхна някой и в пазарската количка на мама, оставена в дневната, но въпреки всичко го правя. Мушвам го между купчина библии и празни бутилки от безалкохолно. Без да ме види, премествам няколко дрехи отгоре, с надеждата никога да не разбере, че ножът е там.

Преди да се е стъмнило съвсем, прекарвам Пейдж през външния коридор до стълбите. Тя може да се придвижва и сама, затова предпочете обикновена инвалидна количка пред електрическата. Въпреки това си личи, че се чувства по-сигурна, когато я бутам. Сега асансьорът е непотребен, иначе рискуваш да заседнеш, ако токът спре.

Повдигам Пейдж и я понасям на гръб, а майка ни бута количката ѝ надолу по трите етажа стъпала. Не ми харесва колко кокалеста е станала сестра ми. Сега е твърде лека дори за седемгодишно момиче и това ме плаши повече от всичко друго, взето заедно.

Слизаме във входа и настанявам Пейдж обратно в количката ѝ. Отмествам кичур тъмна коса зад ухото ѝ. С нейните високи скули и тъмни очи сме почти като близначки. Лицето ѝ е по-палаво от моето, но след десет години ще изглежда досущ като мен. Въпреки това никой не би ни объркал, дори и двете да бяхме на седемнайсет — все едно да не можеш да различиш меко от твърдо и топло от студено. Дори сега, когато се страхува, ъгълчетата на устата ѝ са извити нагоре в плаха усмивка. Притеснява се за мен повече, отколкото за себе си. Отвърщам на усмивката ѝ в опит да излъчвам увереност.

Качвам се обратно по стълбите, за да помогна на мама да свали пазарската количка. Борим се с разнебитената вещ, която издава всевъзможни тракащи звуци, докато се клатушкаме надолу. За първи път се радвам, че в сградата няма кой да ни чуе. Количката е претъпкана с празни бутилки, бебешките одеяла на Пейдж, купчини списания и библии, всички фланелки, оставени в гардероба от тате, когато се изнесе, и разбира се, кутии с безценните ѝ развалени яйца. Освен това е напълнила с яйца всички джобове на пуловера и якето си.

Замислям се дали да не оставим количката, но спорът с майка би отнел много по-дълго време и би бил много по-шумен от това да ѝ помогна. Само се надявам Пейдж да е добре, докато пренасяме багажа надолу. Ядосвам се, че първо не свалих количката, та Пейдж да ни изчака в сравнително по-безопасния апартамент, вместо във входа.

Най-после стигаме до входната врата на блока. Вече се потя, а нервите ми са изопнати.

— Запомнете — казвам им, — каквото и да се случи, не спирайте да бягате по Ел Камино, докато не стигнете до Пейдж Мил. После поемете към хълмовете. Ако се разделим, ще се срещнем на върха, ясно ли е?

Ако се разделим, няма голяма вероятност да се срещнем, където и да било, но трябва да се преструвам, че има надежда, защото може би ни е останала само тя.

Притискам ухо към входната врата на блока. Не чувам нищо. Нито вятър, нито птици, нито коли, нито гласове. Открехвам тежката врата и надничам навън.

Улиците са пусти, ако не се броят празните коли, паркирани по всички алеи. Угасващата светлина къпе бетона и стоманата със сивеещ спомен от цветовете.

Бежанци и грабители владеят деня, но през нощта те се спотайват, оставяйки улиците пуси по здрач. Сега страхът от свръхестественото е силен. Простосмъртните хищници и жертвите им изглеждат склонни да се вслушат в инстинктивните си страхове и се крият до зори. Дори и най-жестоките нови улични банди оставят нощта на бродещите в тъмнината на този нов свят, каквито и да са те.

Поне така беше досега. В определен момент най-отчаяните ще започнат да се възползват от прикритието на нощта, независимо какви са рисковете. Надявам се да сме първите и да се окажем сами навън, пък билото и само за да не ми се налага да разубеждавам Пейдж да помогне на някого в беда.

Мама стиска ръката ми и се взира в нощта. Очите ѝ са изпълнени със страх. През последната година, откакто татко ни напусна, тя плака толкова много, че сега лицето ѝ непрекъснато е подпухнало. Изпитва особен страх от тъмното, ала не мога да ѝ помогна. Започвам да ѝ обяснявам, че всичко ще бъде наред, но лъжата пресъхва в устата ми. Излишно е да ѝ вдъхвам кураж.

Поемам дълбоко въздух и отварям широко вратата.

2

Внезапно се чувствам уязвима. Мускулите ми се стягат, сякаш очаквам да ме застрелят всеки момент.

Хващам количката на Пейдж и я изкарвам от сградата. Оглеждам небето, а после се озъртам наоколо като зайче, побягнало от хищници.

Сенките бързо се спускат над изоставените сгради, коли и умиращите храсти, които никой не е поливал от шест седмици. Уличен художник е нарисувал със спрей на стената на отсрещния блок гневен ангел с внушителни криле и меч. Огромна пукнатина преминава на зигзаг през лицето на ангела и му придава вид на обезумял. Отдолу начинаещ поет е надраскал думите: „Кой ще ни опази от пазителите?“.

Потръпвам от дрънченето на пазарската количка на майка, докато тя я избутва на тротоара през вратата. Стъпваме по стъкла — доказателство, че сме се укривали в апартамента по-дълго от необходимото. Прозорците на първия етаж са счупени.

А някой е заковал перо на вратата.

Не вярвам дори за секунда това да е истинско ангелско перо, независимо че замисълът е такъв. Никоя от новите банди не е толкова силна или богата — все още не.

Перото е било потопено в червена боя, а тя е покапала по дървото. Поне се надявам да е боя. През последните няколко седмици съм виждала този гангстерски символ върху супермаркети и аптеки — предупреждение за лешоядите. Не след дълго членовете на бандите ще си присвоят всичко, останало на по-високите етажи. За тяхно съжаление ние няма да бъдем там. Засега са заети да завземат територии, преди конкурентите им да са се добрали до тях.

Притичваме до най-близката кола и залягаме.

Не е нужно да поглеждам назад, за да разбера дали мама ме следва. Дрънченето на пазарската количка ми подсказва, че тя се движи. Хвърлям бърз поглед нагоре, после настрани. В сенките няма движение.

За първи път, откакто замислих плана ни, усещам зрънце надежда. Дано това да е една от нощите, когато по улиците няма да се случи нищо. Без банди, без оглозгани животински остатъци на сутринта, без викове, отекващи в нощта.

Ставам все по-сигурна, докато прескачаме от кола до кола и се движим по-бързо, отколкото съм очаквала.

Завиваме по Ел Камино Реал — основна пътна артерия в Силиконовата долина. Според учителя ми по испански името означава „кралски път“. Подходящо е, като се има предвид, че местните аристократи — основателите и първите служители във фирмите с най-напредналите технологии в света — вероятно са попадали в задръстване на този път подобно на всички останали.

Пресечките са задръстени с изоставени коли. Преди шест седмици не бях виждала такова нещо в долината. Шофьорите тук винаги са били възможно най-съвестни. Ала пукотът на смартфони под краката ми наистина ме убеждава, че апокалипсисът е настъпил. Единствено крайт на света е в състояние да накара екологично загрижените ни технолози да захвърлят най-новите си играчки на улицата. На практика това е светотатство, макар и в момента телефоните да са просто излишен товар.

Замислих се дали да не се движим по малките улици, но бандите най-вероятно се крият там, където са по-незабележими. Независимо че е нощ, ако ги предизвикаме на тяхна територия, не е изключено да рискуват да излязат на открито заради плячката в пазарската количка. Отдалеч едва ли личи, че е пълна с празни бутилки и парцали.

Тъкмо се готвя да надникна над един джип, за да набележа следващата ни спирка, когато Пейдж се навежда през отворената врата на колата и взема нещо от седалката.

Енергиен десерт. Неотворен.

Подава се измежду пръснати листа, изпаднали сякаш от нечия торба. Би било уместно да го вземем, да побегнем и да го изядем на безопасно място. Ала през последните няколко седмици научих колко лесно стомахът надделява над мозъка.

Пейдж разкъсва опаковката и разчупва десерта на три. Лицето ѝ сияе, докато ни раздава парчетата. Ръката ѝ трепери от глад и вълнение. Независимо от това оставя за себе си най-малкото.

Чупя парчето си на две и ѝ подавам половината.

Мама прави същото. Пейдж изглежда унила, че отхвърляме подаръците ѝ. Поставям пръст върху устните си и я поглеждам строго. Тя покорно взема предложената храна.

Пейдж е вегетарианка от тригодишна — тогава за пръв път посетихме детския зоопарк. Дори на тази възраст направи връзката между забавната пуйка и сандвичите, които яде. Нарекохме я нашият малък Далай Лама, но от две седмици настоявам да яде каквото успее да докопам на улицата. Напоследък не сме ѝ предложили нищо по-хубаво от енергийния десерт.

Лицата ни се отпускат облекчени, щом захвапваме хрупкавия десерт. Захар и шоколад! Калории и витамини.

Един от листовите пада от пътническата седалка. Забелязвам заглавието.

„Ликувайте! Господ идва при нас! Станете членове на «Нова зора» и отидете първи в рая.“

Това е една от брошурите на сектите на апокалипсиса, които след нападенията избиха като акне по мазна кожа. Вътре са поместени размазани снимки на огненото унищожение на Йерусалим, Мека и Ватикана. Изглежда сякаш е правена набързо у дома. Все едно някой е фотографирал екрана на телевизора по време на новините и е разпечатал снимките на евтин цветен принтер.

Гълтаме храната, но съм твърде притеснена, за да се порадвам на сладкия ѝ вкус. Съвсем близо сме до пътя Пейдж Мил, който ще ни отведе до възвишенията през сравнително слабо населен район. Предполагам, че наближим ли хълмовете, шансовете ни за оцеляване рязко ще се увеличат. Вече е съвсем тъмно, а преполовената луна огрява злокобно изоставените коли.

Нещо в тишината ме изнервя. Нормално е да се чуват шумове — например бягащ плъх, птици, щурци или каквото и да е. Дори вятърът сякаш се страхува да духа.

Количката на майка кънти особено силно в тази тишина. Ще ми се да имам време да споря с нея. В мен се надига усещане за тревога — така се натрупва напрежението преди мълния. Само да стигнем до Пейдж Мил.

Забързвам темпото, притичвайки на зигзаг от кола до кола. Зад мен майка започва да диша по-тежко и затруднено. Пейдж е притихнала, сякаш задържа дъха си.

Във въздуха плавно се спуска нещо бяло и пада върху Пейдж. Тя го повдига и се обръща, за да ми го покаже. Лицето ѝ пребледнява, а очите ѝ се разширяват.

Това е пухкава перушина. Снежнбяло перо. Все едно е излетяло от юрган с гъши пух, но е малко по-голямо.

Моето лице също посърва.

Каква е вероятността?

Обикновено набелязват големи градове. Силиконовата долина е просто ивица с ниски бизнес постройки и провинциални квартали между Сан Франциско и Сан Хосе. Сан Франциско вече е понесъл удар, така че, ако ще нападат нещо в района, би трябвало да е Сан Хосе, не долината. Просто е прелетяла птица, това е всичко. Всичко.

Ала вече се задъхвам от паника.

Насилвам се да погледна нагоре. Виждам само безкрайното тъмно небе.

Тогава наистина забелязвам нещо. Още едно, по-голямо перо се спуска лениво към главата ми.

По веждите ми избива пот. Втурвам се в бърз спринт.

Количката на майка дрънчи обезумяло зад мен, докато тя отчаяно ме следва. Не ѝ трябват нито обяснения, нито насърчаване, за да бяга. Страхувам се, че някоя от нас ще падне или количката на Пейдж ще се преобърне, но не мога да спра. Трябва да намерим скривалище. Сега, сега, сега.

Избраната от мен хибридна кола изведнъж се смачква под тежестта на нещо, паднало отгоре. От тътена на удара почти изскачам от ботушите си. За щастие той заглушава писъка на мама.

Съзирам кафеникави крайници и снежни криле.

Ангел.

Премигвам, за да се уверя, че е истина.

Досега не бях виждала ангел, поне не и жив. Всички, разбира се, сме гледали многократно излъчвания материал с прострелването на златокрилия Гавраил, Божия пратеник, върху купчината камъни, останали от Йерусалим. Или как ангели обкръжават военен хеликоптер във въздуха и го захвърлят с перката напред върху тълпа в Пекин. Или пък онзи потресаващ клип с хората, побягнали от лумналия Париж на фона на небе, изпълнено с дим и ангелски криле.

Но когато е по телевизията, все не ти се вярва, че е истина, дори да го излъчват по всички новинарски емисии в продължение на дни.

Така или иначе няма спор — това е реалността. Крилати мъже. Ангели на апокалипсиса. Свръхестествени същества, унищожили съвременния свят и убили милиони, може би дори милиарди хора.

И ето, едно от тези ужасяващи създания стои точно пред мен.

3

Завъртам се и сменям посоката, в бързината си едва не преобръщам Пейдж. Поднасяме се и спираме зад паркиран камион за пренасяне на покъщнина. Надзъртам изотзад, неспособна да откъсна поглед.

Пет други ангели връхлитат онзи със снежнобелите криле. Съдейки по агресивните им пози, битката е на петима срещу един. Твърде тъмно е, за да видя подробности от външния им вид, но един от тях се откроява. Той е гигант, издига се над останалите. Прави ми впечатление, че има нещо различно във формата на крилете му. При кацането крилете им се прибират твърде бързо, за да ги разгледам добре и продължавам да се чудя дали неговите изобщо бяха по-особени.

Притаяваме се, а мускулите ми се вцепеняват в отказ да напуснат относително сигурното скривалище зад гумата на камиона. Засега изглежда не ни забелязват.

Една крушка изведнъж премигва и светва над премазания хибрид. Токът е дошъл, а тази улична лампа е една от малкото, които още никой не е счупил. Самотният поток светлина изглежда твърде ярък и злокобен — по-скоро засилва контраста, вместо да осветява. По улицата засияват и няколко пусти прозореца. Сега е достатъчно светло, за да видя ангелите малко по-добре.

Крилете им са с различен цвят. Онези на ангела, който се стовари върху колата, са снежнобели. Другите са със сини, зелени, ръждиво оранжеви и на тигрови ивици.

Голи са от кръста нагоре, а оформените им мускули се издуват при всяко движение. Подобно на крилете, тенът им също е различен. Кожата на снежнобелия ангел, премазал колата, е бледо карамелена. Онзи с нощните криле е блед като яйце. Останалите попадат в гамата между златисто и тъмно кафяво. Видът на ангелите предполага да са покрити с белези от бойни рани, а те всъщност имат съвършено гладка

кожа, за такава кралиците на абитуриентските балове в цялата страна биха убили своите крале.

Снежният ангел се търкулва болезнено от покрива на премазаната кола. Независимо от нараняванията си, се приземява приклепнал и готов за нападение. Атлетичната му грация ми напомня за пума, която на времето видях по телевизията.

Личи си, че е страховит съперник, защото останалите го приближават предпазливо, макар да е ранен, а те имат голямо числено превъзходство. Мускулести са, но изглеждат недодялани и тромави в сравнение с него. Той има тяло на олимпийски плувец, стегнато и силно. Изглежда готов да се бие с голи ръце, въпреки че повечето му врагове са въоръжени с мечове.

Неговият меч лежи на метър от колата, където тупна, докато падаше. Подобно на другите ангелски мечове и този е къс, с шестдесетсантиметрово двустранно острие за прерязване на гърла.

Той го съзира и се извърта, за да отскочи към него, но ръждивият ангел рита оръжието. Мечът подрънква мързеливо по асфалта, далеч от своя притежател, ала разстоянието, което изминава, е удивително късо. Трябва да е тежък като олово. Все пак е достатъчно далеч, за да е ясно, че никоя молитва не би помогнала на снежния ангел да го достигне.

Настанявам се удобно, за да наблюдавам ангелската екзекуция. Изходът е безспорен. Все пак, Снежния се бие упорито. Рита тигровия ангел и успява да отблъсне двама други, но не е в състояние да смогне на петимата едновременно.

Когато четирима от тях най-накрая успяват да го притиснат към земята и на практика седат отгоре му, Нощния гигант тръгва към него. Крачи наперено като Ангела на смъртта — може и да е той, предполагам. Добивам ясното впечатление, че това е кулминацията на няколко битки между тях. Усещам, че не се познават от вчера, заради разменените погледи и рязкото движение, с което Нощния разперва крилото на Снежния. Той кима на Тигровия и онзи вдига меча си над Снежния.

Иска ми се да затворя очи за последния удар, но не мога. Те остават като залепени.

— Трябваше да приемеш поканата ни, докато имаше възможност — Нощния опъва крилото на Снежния встрани от тялото, — въпреки

че дори аз не бих ти предрекъл подобен край.

Отново кима на Тигровия. Острието изсвистява надолу и отсича крилото.

Снежния крещи в яростта си. Улицата се изпълва с ехото на гнева и агонията му.

Кръвта рухва и опръсква останалите. Те едва успяват да задържат хлъзгавото му окървавено тяло на земята. Снежния се извърта и рита двама от насилниците със светкавична бързина. И единият, и другият започват да се търкалят по асфалта, превити одве. Докато другите двама ангели се мъчат да го удържат, за момент ми се струва, че ще успее да се освободи.

Ала Нощния стъпва тежко с ботуша си върху гърба на Снежния, право върху кървищата рана.

Снежния изсъсква болезнено, но не изкрещява. Останалите се възползват от възможността отново да заемат позициите си и го притискат към земята.

Нощния пуска отсеченото крило. То тупва с тъп звук върху асфалта като тяло на мъртво животно.

Изражението на Снежния е яростно. Все още има сили да се бие, те обаче го напускат бързо, заедно с кръвта, която се пропива в кожата му и сплъстява косата му.

Нощния грабва другото крило и грубо го разперва.

— Ако зависеше от мен, щях да те пусна — в гласа на Нощния звучи достатъчно възхищение, за да предположа, че говори истината. — Но всеки изпълнява поставените му заповеди. — Независимо от уважението, той не проявява никакво съжаление.

Острието на Тигровия, опряно в ставата на крилото на Снежния, улавя отражението на луната.

Свивам се в очакване на поредния кървав удар. Зад мен, от устата на Пейдж се изплъзва съвсем тих стон на състрадание.

Изад гърба на Нощния Ръждивия мигом извърща глава. Гледа право към нас.

Застивам, все още приведена зад камиона за пренасяне. Сърцето ми пропуска един удар и започва да бие три пъти по-бързо.

Ръждивия се изправя и се отдалечава от кървавата сцена. Върви право към нас.

Съзнанието ми се вцепенява от страх. Хрумва ми само едно: да отвлека вниманието на ангела, докато майка избута Пейдж на безопасно място.

— Бягайте!

Лицето на майка ми се сковава в уплаха с широко отворени очи. В паниката си тя се обръща и побягва без Пейдж. Сигурно е предположила, че аз ще я бутам. Пейдж ме поглежда с ужасени очи, огромни на фона на личицето ѝ на фея.

Тя обръща количката и започва да върти с всички сили колелата след мама. Сестра ми може да се придвижва сама, но доста по-бавно, отколкото ако някой я бута.

Не отвлека ли вниманието им, никоя от нас няма да се измъкне жива. Не разполагам с време да обмисля предимствата и недостатъците, затова вземам спонтанно решение.

Втурвам се на открито, право към Ръждивия.

Отнякъде смътно дочувам скръбен стон, изпълнен с агония. Режат второто крило. Навярно вече е твърде късно. Но до мен лежи мечът на Снежния и нямам достатъчно време да измисля нов план.

Грабвам го с един замах почти изпод краката на Ръждивия. Хващам го с две ръце, очаквайки да е много тежък. Той се издига, полек от перце. Хвърлям го към Снежния.

— Хей! — изкрещявам с пълно гърло.

Ръждивия заляга, учуден не по-малко от мен от гледката на меч, който профучава над главата му. Това е отчаян и зле замислен ход от моя страна, особено, при положение че ангелът вероятно ще кърви до смърт. Ала мечът е прицелен много по-точно, отколкото очаквам, и пада с дръжката напред, право в протегнатата ръка на Снежния, сякаш някой го е насочил.

Без да се бави, безкрилият ангел замахва с меч си към Нощния. Независимо от тежките си рани, той е бърз и яростен.

Разбирам защо на другите им трябваше толкова голямо числено превъзходство, за да го притиснат.

Острието разпаря стомаха на Нощния. Кръвта му бликва и се смесва с пурпурната локва на пътя. Тигровия скача към началника си и го хваща, за да не падне.

Снежния залита, затруднен да пази равновесие без криле, а по гърба му се стичат кървави реки. Успява да замахне отново с меча и разсича крака на Тигровия, побягнал с Нощния на ръце. Но това не ги спира.

Другите двама, които се отдръпнаха, щом играта загубя, се втурват и грабват Нощния и Тигровия. Докато бягат с ранените на ръце, размахват мощните си криле и оставят кървава диря след себе си, преди да отлетят в нощта.

Опитът ми да създам суматоха, се увенча с изненадващ успех. Изпълвам се с надежда, че семейството ми е намерило ново скривалище.

Тогава светът избухва в болка, Ръждивия ме плясва с опакото на ръката си.

Политам назад и се плъосвам на асфалта. Дробовете ми се свиват до степен дори да не мога и да си помисля да вдишам. Способна съм единствено да се свия на кълбо, в опит да поема глътка въздух.

Ръждивия се обръща към Снежния, който вече няма нищо общо със снега. Колебае се с изопнати мускули, сякаш преценява шансовете си да надвие ранения ангел. Снежния, безкрил и потънал в кръв, се олюлява и едва се държи на краката си. Но мечът му е непоклонимо насочен към Ръждивия. Очите му горят от ярост и решителност — навярно само това го държи изправен.

Окървавеният ангел положително има страховита репутация, защото независимо от състоянието му, съвършено здравият и мускулест Ръждив прибира меча си обратно в ножницата. Поглежда ме с отвращение и побягва. Втурва се надолу по улицата и след шест крачки крилете му го понасят във въздуха.

Щом врагът му обръща гръб, раненият ангел се свлича на колене между отрязаните си криле. Изглежда кръвта му изтича бързо и съм почти сигурна, че след няколко минути ще се просне мъртъв на пътя.

Най-накрая успявам да си поема достатъчно въздух. Той изгаря дробовете ми, но мускулите ми се отпускат от новия приток на

кислород. Наслаждавам се на облекчението. Отпускам тялото си и се обръщам към улицата.

Гледката ме разтърсва.

Пейдж усилено върти колелата надолу по пътя.

Над нея Ръждивия спира да се издига, кръжи като лешояд и започва да се снишава към сестра ми.

Побягвам със скоростта на куршум.

Дробовете ми крещат за въздух, но не им обръщам внимание.

Ръждивия ме поглежда самодоволно. Докато бягам, вятърът от крилете му разпилява косата ми назад.

Толкова е близо, толкова е близо. Само малко по-бързо. Аз съм виновна. Ядосах го достатъчно, за да нарани Пейдж от чиста злоба. Вината ме настървява да искам още по-неистово да я спася.

Ръждивия подвиква:

— Бягай, маймунке! Бягай!

Две ръце посягат надолу и сграбчват Пейдж.

— Не! — изпищявам, протягайки ръце към нея.

Тя се издига във въздуха и крещи името ми.

— Пенрин!

Хващам края на панталоните ѝ, пръстите ми се вкопчват в жълтата звезда, пришита от мама върху плата за защита от зли сили.

За един кратък миг си вярвам, че ще я издърпам обратно. За момент стегнатите ми гърди започват да се отпускат в очакване на облекчението.

Платът се изплъзва от ръката ми.

— Не! — Подскачам, за да я хвана за краката. Върховете на пръстите ми докосват обувките ѝ. — Върни я обратно! Не ти трябва! Тя е просто едно малко момиче! — В края на изречението гласът ми пресилва.

За нула време ангелът е отлетял твърде високо, за да ме чуе. Независимо от това, викам по него и продължавам да ги преследвам надолу по улицата, дори след като писъците на Пейдж заглъхват в далечината. Сърцето ми буквално спира при мисълта, че може да я пусне от толкова високо.

Времето минава, а аз стоя запъхтяна на улицата и наблюдавам как петънцето в небето се стопява и изчезва.

Пейдж отдавна изчезна в облаците, а аз продължавам да се озъртам наоколо и да търся майка си. Грижа ме е за нея обаче отношенията ни са по-сложни от обичайните между майка и дъщеря. Розовата обич, присъща за родител и дете, е белязана с черни прорези и опръскана с различни оттенъци на сивото.

От нея няма и следа. Пазарската количка лежи прекатурена настрани, а безполезното ѝ съдържание е пръснато до камиона, където се бяхме скрили. Колебая се, преди да извикам.

— Мамо? — Всеки или всичко, което може да бъде привлечено от шум, вече би трябвало да е тук, наблюдавайки от сенките.

— Мамо!

На изоставената улица не помръдва нищо. Дори тихите наблюдатели зад тъмните прозорци на двата тротоара да са видели някъде се е запътила, никой не проявява желание да ми каже. Опитвам се да си спомня дали не съм видяла да я сграбчва друг ангел, но виждам само безжизнените крака на Пейдж, докато някой я повдига от количката. Каквото и да се бе случило около мен в онзи момент, нямаше да го забележа.

В цивилизования свят, където има закони, банки и супермаркети, е голям проблем да си параноичен шизофреник. Но в свят, където банди използват банките и супермаркетите като пунктове за измъчване, леката параноя е предимство. Въпреки това шизофренията остава проблем. Изобщо не е полезно да не различаваш реалността от фантазията.

Все пак има голям шанс мама да е офейкала, преди положението да стане твърде напечено. Сигурно се крие някъде, най-вероятно ме следва и ще се покаже, когато се почувства в безопасност.

Отново оглеждам околността. Виждам само сгради с тъмни стъкла и безполezni коли. Ако не бях прекарала седмици, надничайки скришом през един от онези тъмни прозорци, вероятно щях да повярвам, че съм последният човек на планетата. Сега знам, че някъде

там, зад бетона и стоманата, има поне няколко чифта очи, чиито собственици обмислят дали си струва рискът да изскочат на улицата, за да плякосат крилете на ангела, а и всяка друга част от тялото му, която могат да отрежат.

Според Джъстин — наш съсед допреди седмица — се разпространява слух за обявена награда за ангелски части. Разкъсването на ангелите на парчета се превръща в основа на нова икономика. Крилете носят най-голямата награда, но ръце, крака, скалпове и други по-деликатни части също носят прилична сума, успееш ли да докажеш ангелската им автентичност.

Тих стон прекъсва мисълта ми. Мускулите ми внезапно се напрягат, готови за поредната битка. Дали бандите пристигат?

Още едно приглушено стенание. Звукът не идва от постройките, а от пространството пред мен. Там е само кървящият ангел, проснат по очи.

Възможно ли е все още да е жив?

Според всички известни ми истории, ако отрежеш крилата на ангел, той ще умре. Навярно е като отрязана ръка на човек. Без грижи той просто би кървял до смърт.

Едва ли има твърде много начини да се сдобиеш с парче от тялото на ангел. Очаквам всеки момент улицата да се напълни с лешояди. Разумният ход е да избягам, докато все още е възможно.

Но той е жив и нищо чудно да знае къде са отнесли Пейдж. Изприпквам до него, а сърцето ми бие лудо, изпълнено с надежда.

Кръвта струи по гърба му и се събира в локва на асфалта. Обръщам го най-безцеремонно — не се и замислям, преди да го докосна. Макар и обезумяла, забелязвам неземната му красота, плавната извивка на гърдите му. Без синините и подутините лицето му, предполагам, ще е по класически ангелско.

Разтърсвам го. Той лежи неподвижно, като статуя на гръцко божество, на каквото прилича.

Зашлевявам го силно. Очите му потрепват и за миг ме забелязват. Боря се с паническият импулс да побягна.

— Къде отиват?

Той изстенва, клепачите му се отпускат. С все сила му удрям още една плесница.

— Кажи ми къде отиват. Къде я носят?

Част от мен мрази новата Пенрин, в която съм се превърнала. Мрази момичето, зашлевило умиращо създание. Натиквам тази част дълбоко в един тъмен ъгъл, откъдето да ми натяква друг път, когато Пейдж е във от опасност.

Той изстенва отново и разбирам, че едва ли ще може да ми каже нищо, ако не спра кръвенето му и не го отнеса на място, където вероятността бандите да му се нахвърлят и да го накълцат на малки трофеи е сравнително по-малка. Той трепери, сигурно изпада в дълбок шок. Обръщам го по корем и този път осъзнавам колко е лек.

Притичвам до преобърнатата количка на майка. Разравям купчината, търся парцали, за да го превържа. В дъното на количката е скрита аптечка за първа помощ. Колебая се само за секунда, преди да я взема. Не ми се ще да прахосвам ценни средства за първа помощ по ангел, обречен така или иначе да умре, но без крилете си той изглежда прекалено човешки, затова си позволявам да положа няколко стерилни марли върху прореза.

Обилието от кръв и мръсотия по гърба му ми пречи да видя колко тежки са раните му. Впрочем — все едно, стига да остане жив достатъчно дълго, за да ми каже къде са отнесли Пейдж. С всички сили стягам парцалените ивици около торса му, за да притисна раните. Не знам дали ще убиеш човек, ако стегнеш прекалено превръзките му, но от кръвозагуба положително се умира по-бързо, отколкото от почти всичко друго.

Докато работя, усещам погледите на невидими очи, приковани в гърба ми. Бандите навярно смятат, че режа трофеи. Сигурно преценяват каква е вероятността да се върнат другите ангели и дали имат време да изскочат, за да изтръгнат парчетата от ръцете ми. Наложително е да го превържа и да го отнеса оттук, преди да са събрали достатъчно смелост. В бързината го увивам като парцалена кукла.

Притичвам и вземам инвалидната количка на Пейдж. За ръста си той е удивително лек и да го преместя върху стола е далеч по-лесно, отколкото съм очаквала. Логично е, като се замисля. По-лесно е да летиш, ако тежиш двайсет килограма, а не двеста. Мисълта, че е по-силен и по-лек от хората, не ме настройва по-благоклонно към него.

Докато го повдигам и го поставям да седне, разигравам театър: пъшкам и залитам, сякаш е ужасно тежък. Искam наблюдателите да си

мислят, че теглото му отговаря на външния му вид. Дано тогава да ме вземат за по-силна и издръжлива, отколкото изглеждам в недохраненото си, сто петдесет и седем сантиметрово тяло.

Дали по лицето на ангела не е на път да изгрее шеговитата усмивка?

Все едно, то се изкривява в болезнена гримаса, когато го стоварвам върху стола. Твърде едър е, за да седне удобно, но ще се получи.

Бързо вземам копринените криле и ги увивам в проядено от молци одеяло от количката на майка. Снежnobелите пера са удивително меки, особено в сравнение с грубата завивка. Дори и в този миг на паника се изкушавам да погалия меката перушина. Ако оскубя перата и ги използвам като разменни монети, само едното крило вероятно би осигурило подслон и храна на трите ни за цяла година. При положение че успея да ни събера отново заедно.

Бързо увивам двете крила, без да се вълнувам особено дали прекършвам перата. Обмислям да оставя едното на улицата, за да отвлека вниманието на бандите и да ги насърча да се бият помежду си, вместо да ме преследват. Но крилата ми трябват прекалено много — те са единственият коз, с който бих придумала ангела да ми даде информация. Хващам меч за мое удивление той е лек колкото перата — и го пъхам безцеремонно в джоба на облегалката на инвалидния стол.

Втурвам се презглава по нощната улицата, бутайки го с всички сили.

Ангелът умира.

Легнал на дивана с превързани гърди, изглежда досущ като човек. Около веждите му избиват капки пот. На допир е трескаво горещ, сякаш тялото му работи на бързи обороти.

Намираме се в офис сграда — една от неизброимите постройките за начинаещи технологични предприемачи в Силиконовата долина. Избрах я в бизнес парк, пълен с еднакви блокове. Дано ако днес някой реши да разграбва офиси, да избере друга сграда — близък на тази.

Трупът във фоайето на моята сграда би насърчил посетителите да се насочат към друга. При пристигането ни беше тук — студен, но не и гниещ. Тогава постройката все още миришеше на хартия и тонер, дърво и лак, със съвсем лек нюанс на мъртво тяло. Първият ми импулс беше да се преместим на друго място. Всъщност тъкмо излизах, когато ми хрумна, че инстинктът би подтикнал почти всеки да се махне.

Входните врати са стъклени и трупът се вижда отвън. Мъртвецът лежи по гръб с прегънати крака и зинала уста на две крачки след прага. Затова избрах сградата за временен уютен дом. Тук е достатъчно студено, за да не замирише прекалено зле, независимо че очаквам скоро да се наложи да се преместим.

Ангелът е на кожения диван в един ъглов офис, най-вероятно принадлежал на изпълнителен директор. Стените са украсени с рамкирани черно-бели фотографии от Йосемити, а бюрото и етажерките са отрупани със снимки на жена и две прохождащи деца в еднакво облекло.

Избрах едноетажна сграда — не бие на очи и не е претенциозна. Постройката е едноцветна, на фирмената табела пише „Зиготроникс“. Столовете и диваните в лобито са огромни и закачливи, преобладават убити нюанси на лилаво и извънредно ярко жълто. До кабините на служителите стои двуметров надуваем динозавър. Истински ретро стил от Силиконовата долина. Можеше и да ми хареса да работя на такова място, стига да бях завършила училище.

Има малка кухня. Едва не избухнах в сълзи при вида на килера, пълен със закуски и бутилки вода. Енергийни десерти, ядки, шоколадчета и дори кутия с готови спагети — от онези, дето ги предлагат в отделни чаши. Защо досега не съм се сещала да претърсвам офиси? Вероятно защото никога не съм работила в офис.

Пропускам хладилника — вътре едва ли ще намеря нещо годно за ядене. Все още има ток, но е непостоянен и често спира за цели дни. Във фризера положително държат замразена храна, защото миризмата не се различава от развалените яйца на майка. В офиссградата дори открих баня с душ, навярно предназначена за затлъстелите изпълнителни директори, които се опитват да отслабнат през обедната си почивка. Каквато и да е причината, беше от полза за измиването на кръвта.

Всички удобства на дома без, разбира се, семейството ми, а именно то би го направило дом.

При толкова сполетели ме отговорности и затруднения едва ли е минавал ден, без да не си помисля, че ще бъда по-щастлива без семейството си. Оказва се, че не е така. Вероятно щеше да бъде, ако не се притеснявах толкова за тях. Непрекъснато ме гризе мисълта колко щастливи щяха да бъдат Пейдж и майка, ако бяхме открили това място заедно. Щяхме да се установим тук за седмица и да се преструваме, че всичко е наред.

Чувствам се изоставена на произвола без собствен клан, изгубена и незначителна. Започвам да разбирам какво подтиква наскоро осиротелите деца да се присъединяват към уличните банди.

Тук сме от два дни. През тези два дни ангелът нито умря, нито се възстанови. Просто лежи там, плувнал в пот. Почти съм сигурна, че умира. В противен случай досега щеше да се е събудил, нали?

Под умивалника намирам аптечка за първа помощ, но лепенките и по-голямата част от останалите санитарни материали не са предназначени за нещо повече от порязване с хартия. Ровя из аптечката и чета етикетите върху малките опаковки, флаконче аспирин. Освен че лекува главоболие, аспиринът май сваляше висока температура. Чета етикета — предположението ми се потвърждава.

Чудя се дали аспиринът действа на ангели, или неговата треска има нещо общо с раните му. Възможно е това да е нормалната му температура. Да, прилича на човек, което не значи, че е.

Връщам се в ъгловия офис с аспирин и чаша вода. Ангелът лежи по корем на черния диван. Първата вечер се опитах да го завия с одеяло, но той непрекъснато се отвиваше. Сега е само по панталони и ботуши и е увит в превръзки. Замислих се дали да не сваля панталоните и обувките му, преди да го изплакна от кръвта под душа, но реших, че не съм тук, за да му създавам удобства.

Черната му коса е залепнала по челото му. Опитвам се да го накарам да преглътне няколко хапчета и да изпие малко вода, но не мога да го събудя достатъчно, за да направя каквото и да било. Той просто лежи като нажежено парче скала, изобщо не реагира.

— Ако не изпиеш водата, ще те оставя тук да умреш сам.

Превързаният му гръб се движи плавно нагоре-надолу, както и през изминалите два дни.

През това време излизах четири пъти да търся мама. Не се отдалечавах твърде заради непрекъснатия страх ангелът да не се събуди в мое отсъствие, защото щях да изпусна възможността да разбера къде е Пейдж, преди да е умрял. Понякога лудите жени съумяват да се грижат за себе си на улицата, за разлика от малките момиченца в инвалидни колички. Всеки път бързах да се върна от издирването на мама, хем облекчена, хем отчаяна, понеже ангелът все още се намираше в безсъзнание.

От два дни се мотая наоколо и ям готови спагети, докато сестра ми...

Непоносима ми е мисълта какво ли ѝ се случва — ако не за друго, то заради пълната ми липса на въображение относно намеренията на ангелите към едно човешко дете. Няма начин да я превърнат в робиня. Тя не може да ходи. Отърсвам се от тези мисли. Отказвам да разсъждавам какво се случва или вече се е случило. Най-добре да се съсредоточа как да я открия.

Обземат ме гняв и отчаяние. Иде ми да направя сцена като двегодишно дете. Изпитвам непреодолимо желание да запратя чашата с вода към стената, да съборя лавиците с книги и да крещя до пръсване. Изкушението е толкова голямо, че ръцете ми започват да треперят, а водата в чашата се клати и е на път да се разлее.

Вместо да хвърля чашата към стената, изливам водата върху ангела. После ми се иска да я счупя, но се въздържам.

— Проклет да си, събуди се. Събуди се! Какво правят със сестра ми? Какво искат от нея? Къде, по дяволите, е тя? — Крещя с пълно гърло, без да ме е грижа, че ще привлече улични банди.

В добавка ритам дивана.

За мое най-голямо учудване, очите му леко се отварят. Тъмносини са и ме гледат гневно.

— Може ли по-тихо? Опитвам се да спя. — Гласът му е дрезгав и изпълнен с болка, но той все пак успява да добави презрителна нотка.

Заставам на колене, за да го погледна право в лицето.

— Къде отидоха другите ангели? Къде отнесоха сестра ми?

Той нарочно затваря очи.

Плясвам го по гърба с всички сили, точно по кървавите петна на превръзките.

Очите му се опулват, ченето му изскърцва. Изсъсква през зъби, но не изкрещява от болка. О, наистина изглежда ядосан. Устоявам на импулса да отстъпя назад.

— Не ме е страх от теб — обявявам с най-студения си глас в опит да потисна страха си. — Твърде слаб си, за да се изправиш, направо си обезкървен, а без мен щеше да си мъртъв. Кажи ми къде я отнесоха.

— Мъртва е — отсича той категорично. И затваря очи, сякаш отново се унася в сън.

Готова съм да се закълна, че за минута сърцето ми спира да бие. Пръстите ми замръзват. Тогава си поемам отново дъх с болезнен спазъм.

— Лъжеш. Лъжеш.

Той не отговаря. Вземам старото одеяло, което бях оставила на бюрото.

— Погледни ме! — Разгръщам одеялото на пода. Отрязаните криле се изтърколват. Докато са били увити, са се свили значително. Перата изглеждат почти изчезнали. Щом изпадат от одеялото, крилата леко набъбват и нежната перушина се надига, сякаш се протяга след дълга дрямка.

Ужасът в очите му навярно е равносилен на човек, видял ампутирани си крака да се изтърколват от проядена от молци завивка. Знам, че съм непростимо жестока, но не мога да си позволя любезности, ако искам отново да видя Пейдж жива.

— Изглеждат ли ти познати? — Едва разпознавам гласа си. Звучи студено и грубо. Глас на наемен убиец. Глас на палач.

Крилата са загубили блясъка си. Белоснежните пера все още имат лек златист оттенък, но някои са прекършени и стърчат под неестествен ъгъл. В добавка целите крила са опръскани със засъхнала кръв, която е сплъстила и набръчкала перата.

— Ако ми помогнеш да намеря сестра си, ще ти ги върна. Пазя ги за теб.

— Благодаря — избоботва той, докато хвърля поглед към крилата. — Ще изглеждат чудесно на стената ми. — Гласът му е изтръпнал от горчивина, но в него се прокрадва още нещо. Може би зрънце надежда.

— Преди ти и твоите приятели да унищожите света ни, имаше лекари, които знаеха как да съединят пръст или ръка с тялото, ако някой случайно ги отреже. — Не споменавам нищо за замразяване или обичайната необходимост от свързване на телесната част часове след отрязването ѝ. Вероятно ангелът и без друго ще умре и нищо от това няма да има значение.

Напрегнатият мускул на челюстта му все още се откроява върху студеното му лице, но погледът му става малко по-топъл, сякаш няма как да не се замисли за възможностите.

— Не съм ги отрязала аз — продължавам припряно, — но бих ти помогнала да си ги върнеш, стига ти да ми помогнеш да открия сестра си.

Вместо отговор той затваря очи и изглежда заспива.

Диша дълбоко и тежко като човек, унесен в дълбок сън, но се възстановява по съвършено различен начин. Довлякох го тук със синьо-черно и подуто лице. Сега, след почти два дни непрекъснат сън, то отново изглежда нормално. Вдлъбнатината от счупените му ребра е изчезнала. Отоците около бузите и очите му са спаднали, а многобройните прорези и белези по ръцете, раменете и гърдите му са напълно зараснали.

Не са заздравели само раните от липсващите му криле. Не разбирам дали зарастват под превръзките, но още кървят и вероятно не са много по-добре, в сравнение от преди два дни.

Колебая се, обмисляйки възможностите си. Ако не успея да го склоня, ще се наложи да го измъчвам, за да ми каже. Решена съм да

направя всичко необходимо, за да спася живота на семейството си, но се питам мога ли да отида толкова далеч.

Не е нужно той да го разбира.

Сега е в съзнание и е за предпочитане да съм сигурна, че съм способна да го контролирам. Излизам да потърся нещо, с което да го удържа.

Когато излизам от ъгловия офис, откривам, че някой се е гаврил с трупа на мъжа във фоайето. Отнето му е цялото достойнство и няма нищо общо в сравнение с миналия път, когато го видях.

Някой е поставил едната му ръка на хълбока, а другата е протегната към косата му. Дългите му, рошави кичури са изправени, сякаш го е ударил ток, а устните му са пиански омазани с червило. Очите му са широко отворени, а от контура им излизат черни линии, подобни на слънчеви лъчи. От средата на гърдите му като прът за знаме стърчи кухненски нож, който преди един час не беше там. Някой е намушкарал мъртво тяло поради причини, понятни само на невменяемите.

Мама ме е открила.

Състоянието ѝ не е толкова постоянно, колкото изглежда. Лудостта ѝ избликва на приливи и отливи без предсказуем график или стимул. Не пие лекарствата си и това, разбира се, не ѝ помага. Когато е добре, човек едва ли би забелязал никакви отклонения. В тези дни отвътре ме разяжда чувство за вина, породено от гнева и безсилието ми. Когато е зле обаче, на излизане от стаята ми може да се натъкна на проснат върху пода човешки труп, с който си е поиграла.

В интерес на истината досега не беше осквернявала трупове, поне не съм я виждала да го прави. Преди светът да се разпадне, постоянно балансираше на ръба и често се намираше на няколко стъпки отвъд него. Но раздялата с баща ми, а по-късно и нападенията, изостриха положението. Каквато и рационална част да я спираше да се гмурне в тъмнината, тя просто се изпари.

Обмислям да погребам трупа, но един студен глас от моето съзнание ми нашепва, че той все още е най-доброто ми средство да отблъсквам враговете. Всеки здравомислещ човек, погледнал през стъклениците врати, ще избяга много, много далеч. Сега играем непрекъснатата игра, наречена „Аз съм по-луда и по-страшна от вас“. И в тази игра майка ми е нашето тайно оръжие.

Пристъпвам внимателно към тоалетните, където душът шурти. Майка ми си тананика призрачна мелодия, май е измислена от нея. Пееше ни я, когато се намираше в полусъзнание. Тъжна носталгична мелодия без думи. Нищо чудно и да е имала текст, защото чуя ли я, си представям залез над океана и древен замък и виждам как красива принцеса се хвърля от крепостната стена в бушуващия прибой отдолу.

Заставам до вратата на банята и се заслушвам. Свързвам песента с излизането ѝ от особено налудничава фаза. Обикновено ни я тананикаше, докато поставяше лепенки върху охлузванията и раните, причинени ни от самата нея.

В такива моменти винаги проявяваше внимание и съжаляваше истински. Мисля, че ни поднасяше своеобразно извинение. Очевидно никога не достигаше, но изглежда по този начин тя се връщаше към светлината и ни показваше, че изплува от тъмнината и навлиза в сивата зона.

Тананикаше си я непрекъснато след „злополуката“ на Пейдж. Така и не разбрахме какво точно се бе случило. Тогава мама и Пейдж бяха сами въщи, и никой друг няма да узнае истинската история. Майка ми плака в продължение на месеци, самообвиняваше се. И аз я обвинявах. Как да не го направя?

— Мамо? — извиквам пред затворената врата на банята.

— Пенрин! — надвиква тя шума от струята на душа.

— Добре ли си?

— Да. А ти? Виждала ли си Пейдж? Никъде я няма.

— Всичко е наред, ще я намерим. Как ме откри?

— О, просто така.

Обикновено майка ми не лъже, но има навика да е леко уклончива.

— Как ме откри, мамо?

Известно време водата шурти. Най-после ми отговаря.

— Един демон ме насочи. — Гласът ѝ е изпълнен с отвращение и срам. Имайки предвид в какво се превърна светът, склонна съм да ѝ повярвам, но никой, освен нея не е в състояние да види и чуе нейните лични демони.

— Колко мило от негова страна — възкликвам аз. Демоните обикновено поемат вината за налудничавите, лоши постъпки на майка ми. Рядко имат заслуги за нещо добро.

— Трябваше да му обеща, че ще му направя услуга. — Честен отговор. И предупреждение.

Майка ми е по-силна, отколкото изглеждали, когато има предимството на изненадата, се случва да причини сериозни наранявания. Цял живот обмисля защитата си — как да издебне нападател, как да се скрие от Наблюдателя, как да прогони чудовището обратно в Ада, преди да е откраднало душите на децата ѝ.

Облегната на вратата на банята, обмислям възможностите. Каквото и да е обещала на своя демон, със сигурност не е приятно и най-вероятно е болезнено. Остава въпросът кой ще понесе болката.

— Ще събера разни неща и ще ги струпам в ъгловия офис — казвам аз. — Ще остана там един-два дни, но не се притеснявай. Ясно ли е?

— Добре.

— Не искам да влизаш в офиса, но не излизай от сградата, а? В кухнята има храна и вода. — Замислям се дали да не я предупредя да внимава, но това, разбира се, е нелепо. От десетки години е нащрек по отношение на хората и чудовищата, които се опитват да я убият. След нападенията най-накрая ги откри.

— Пенрин?

— Да?

— Не забравяй да носиш звездите. — Говори за жълтите звездички, пришити лично от нея към дрехите ни. Непонятно ми е как бих могла да не ги нося. Та те са по цялото ни облекло.

— Добре, мамо.

Независимо от коментара за звездите, звучи разумно. Едва ли е най-добрият признак за душевно здраве след гавра с труп.

Не съм безпомощна колкото типичен тийнейджър.

Един ден — Пейдж беше двегодишна — с баща ми се прибрахме вкъщи и я заварихме омаломощена и осакатена. Майка ми стоеше надвесена над нея в дълбок шок. Така и не разбрахме какво се е случило и колко дълго е стояла вцепенена до Пейдж. Майка ми плака и оскуба почти цялата си коса, без да промълви нито дума в продължение на седмици.

Най-накрая се съвзе и първо изрече желанието си да ходя на уроци по самозащита. Настояваше да се науча да се бия. Просто ме заведе в студио за бойни изкуства и предплати в брой за петгодишно

обучение. Говори със сенсея и установи, че има различни бойни изкуства — таекуондо за близък бой, джиу-джицу за пълен контакт и ескрима за бой с ножове. Обиколи с кола целия град и ме записа и на трите, че и отгоре. Уроци по стрелба с огнестрелно оръжие, с лък, кръжоци по оцеляване, лагери на сикхите, самозащита за жени — всичко, което можеше да измисли и намери.

Баща ми научи чак след няколко дни, но тя бе похарчила вече хиляди долари, с които не разполагахме. Татко, и без това посивял заради притеснения от болничните сметки на бедната Пейдж, пребледня.

След този пристъп на маниакална активност тя сякаш забрави, че изобщо ме е записвала някъде. Попита ме един-единствен път, две години по-късно, когато намерих колекцията ѝ от вестникарски статии. Бях я виждала да ги изрязва от време на време, но никога не съм се питала за какво са ѝ. Прибираше ги в старомоден албум за снимки — розов, с надпис „Първият албум на бебето“. Един ден беше оставен отборен на масата и буквално ме приканваше да го разгледам.

Удебеленото заглавие на статията, внимателно залепена на отворената страница, гласеше „Детеубийца твърди: «Дяволът ме принуди»“.

Отворих на следващата страница. „Майка хвърля пеленачета в залив и гледа как се давят.“

И следващото. „Детски скелети в двора на жена.“ В една от новинарските статии прочетох за шестгодишно момче, намерено на половин метър от входната врата. Майка му го била намушкала повече от дванайсет пъти, после се качила горе и направила същото с малката му сестра.

В статията се споменаваха и за роднина, който разказва как майката отчаяно се опитала да остави децата при сестра си само няколко часа преди клането, но сестра ѝ трябвало да отиде на работа, затова не ги взела. По думите на роднината майката изглеждала уплашена от предстоящите събития, все едно предсещала, че ще падне мрак. След като се съвзела и осъзнала стореното, едва не се разкъсала на парчета от ужас и агония.

Мислех си единствено как ли се е чувствало детето, опитало се е с всички сили да избяга от къщата и да повика помощ.

Не знам колко дълго майка ми беше стояла там, наблюдавайки ме как разглеждам статиите.

— Още ли ходиш на уроци по самозащита? — попита ме тя.

Кимнах.

Тя не каза нищо. Просто мина край мен с куп дъски и книги в ръце.

По-късно ги открих на капака на тоалетната чиния. В продължение на две седмици настояваше да ги държим там, за да попречим на демоните да излязат от тръбите. По-лесно спяла, когато дяволът не ѝ шепне по цяла нощ, обясни тя.

Никога не съм пропускала урок по самозащита.

Вземам от кухнята готови спагети, енергийни десерти, армирана самозалепваща лента и половината от шоколадчетата. Оставям чантата в ъгловия офис. Шумът не притеснява ангела, изглежда отново се е унесъл в мъртвешки сън.

Връщам се в кухнята точно когато душът спира. Пренасям няколко бутилки вода в офиса възможно най-бързо. Спокойна съм, че мама ме откри, но не искам да я виждам. Достатъчно ми е да е в безопасност в сградата. Предстои ми да се съсредоточа върху намирането на Пейдж. Няма да се справя много добре, ако непрекъснато се притеснявам какво е намислила майка ми.

Старая се да не поглеждам към трупа във фоайето и си припомням способността на майка ми сама да се грижи за себе си. Промъквам се в ъгловия офис, затварям вратата и я заключвам с резето. Който и да е разполагал с този кабинет, явно е имал лично пространство. Това ме устройва.

Чувствах се в безопасност от ангела, когато се намираше в безсъзнание, но сега е буден и фактът, че е ранен и изтощен, не е достатъчен, за да гарантира сигурността ми. Всъщност нямам представа колко силни са ангелите. Подобно на всички и аз не знам почти нищо за тях.

Увивам с армирана лента глезените му и китките зад гърба му така, че да лежи вързан като прасе в наглед най-неудобната поза. Не е по силите ми да направя нищо по-добро. Обмислям дали да не използвам и връв за по-сигурно, но лентата е достатъчно здрава и ако успее да я скъса, връвта няма да помогне много. Почти съм сигурна, че едва ли ще съумее да повдигне глава, но човек никога не знае. Крайно притеснена, изразходвам почти цялата ролка.

Най-после приключвам и тогава го поглеждам. Той също ме гледа. Продължителното връзване явно го е събудило. Очите му, така наситено сини, чак чернеят. Отстъпвам крачка назад и преглъщам изплувалата абсурдна вина. Чувствам се, сякаш са ме хванали да правя

нещо неприемливо, ала ангелите са наши врагове — няма спор. Няма спор, че са мои врагове, докато Пейдж е в техните ръце.

Той се взира в мен обвинително. Преглъщам извинението, което не му дължа. Разгъвам едното крило пред очите му. Изваждам ножица от шкафа на бюрото и я доближавам до перата.

— Къде отнесоха сестра ми?

За кратко в очите му проблясва някакво чувство, ала изчезва толкова бързо, че не успявам да го определя.

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Нали и ти си от смрадливите копелета.

— О-ох. С това заключение направо ме срази. — Звучи отегчен и почти се срамувам от неспособността си да измисля нещо по-обидно. — Не забеляза ли, че не съм особено голям приятел с другите момчета?

— Те не са „момчета“. Няма нищо общо с хората. Не са нищо повече от пробити чували, пълни с мутиралаи ларви на мухи точно като теб. — Той и другите ангели, които съм виждала, на външен вид приличат повече на живи Адониси с божествени лица и осанки. Отвътре обаче положително са пълни с ларви.

— Пробити чували с ларви на мухи? — Повдига съвършената извивка на веждата си, сякаш съм се провалила на изпит по словесни обиди.

В отговор с жестоко изщракване на ножицата отрязвам няколко пера от крилото му. Снежната перушина леко пада върху ботушите ми. Виждам изражението му, ала вместо да изпитам задоволство, ме залива вълна от неудобство. Гневният му поглед ми напомня, че се бе борил сам срещу петима и почти бе победил. Дори вързан и безкрил, определено умее да гледа застрашително.

— Пробвай да го направиш пак и ще те прекърша на две, преди да си се усетила.

— Големи приказки за някой, овързан като пуйка. И какво ще направиш? Ще се доклатушкаш с грацията на преобърнатата костенурка, за да ме разкъсаш?

— Техническото изпълнение на унищожението ти е просто. Единственият въпрос е кога.

— Глупости. В такъв случай вече щеше да си приключил.

— Може пък да ме забавляваш — подхвърля с пълна увереност, сякаш е господар на положението, — като наперена маймуна с ножица — отпуска се и подпира брадичка на дивана.

В пристъп на гняв бузите ми поруменяват.

— Мислиш, че това е игра? Мислиш, че нямаше да си мъртъв, ако не беше сестра ми? — Буквално изкрещявам последното изречение. Яростно отрязвам още пера. Допреди малко деликатно съвършено, сега крилото е опърпано и назъбено по ръбовете.

Главата му отново се надига от дивана, а сухожилията на шията му се напрягат толкова силно, че се чудя колко немощен е всъщност. Мускулите на ръцете му се стягат, притеснявам се дали лентите, увити около крайниците му, ще издържат.

— Пенрин? — гласът на майка ми се носи от вратата. — Добре ли си?

Проверявам дали вратата е заключена.

Отново поглеждам към дивана: ангелът е изчезнал, а на негово място са останали само парчета самозалепваща лента.

Усещам дъх във врата си и същевременно ножицата е изтръгната от ръката ми.

— Добре съм, мамо — уверявам я с удивителна доза спокойствие. Присъствието ѝ наблизко само би я изложило на опасност. Ако я посъветвам да бяга, вероятно ще изпадне в паника. Единствено сигурно е, че реакцията ѝ ще бъде непредсказуема.

Откъм гърба ми по гърлото ми се плъзва мускулеста ръка и започва да стиска.

Хващам ръката, обгърнала шията ми, и я притискам силно с брадичка в опит да пренеса натиска от гърлото си към нея.

Разполагам с двайсетина секунди да се измъкна, преди мозъкът ми да изключи или трахеята ми да колабира.

Клякам възможно най-ниско, отскачам като пружина назад и блъскам и двама ни в стената. Ударът е по-силен, отколкото би бил, ако той беше с тегло на нормален мъж.

Чувам стон и тракане на рамки за снимки. Знам, че заради острите ръбове на рамките прорезите на гърба му със сигурност крещат от болка.

— Какъв е този шум? — интересува се майка ми.

Ръката ожесточено стиска гърлото ми. В съзнанието ми пробягва заключението: изразът „ангел на милосърдието“ е оксиморон. Вместо да прахосвам енергията си да се боря със задушавашата ръка, събирам сили за още един удар в стената. Задължително трябва да му причиня остра болка, иначе ще ме убие.

Този път стонът е по-силен. Щях да изпитам голямо задоволство, ако съзнанието ми не беше замаяно и замъглено.

След поредния удар пред очите ми изплуват черни петна.

Вече си давам сметка, че ще загубя зрението си, но хватката се отпусна. Падам на колене, главата ми тежи на раменете ми, мъча се да си поема въздух през болезнено травмирането ми гърло и това е всичко, което мога да направя, за да не се строполя на пода.

— Пенрин Йънг, веднага отвори вратата! — Бравата се върти напред-назад. Майка ми сигурно ме е викала през цялото време, но изобщо не съм я чула.

Ангелът пъшка, несъмнено го боли много. Пропълзява край мен и тогава виждам причината. Гърбът му кърви и по превръзките избиват петна като от прободни рани. Поглеждам към стената. Оттам стърчат два големи пирона, на които явно е бил окачен рамкираният плакат на Йосемити, а от главите им капе кръв.

Не само ангелът е в лоша форма. При всяко поемане на дъх се прегъвам надве в пристъп на кашлица.

— Пенрин? Добре ли си? — Майка ми звучи притеснена. Не мога дори да предположа какво си представя, че се случва.

— Да — изхриптявам аз. — Всичко е наред.

Ангелът изпълзява на дивана и с пъшкане ляга по корем. Ухилвам му се злобно.

— Ти — съска той с презрителен поглед — не заслужаваш избавление.

— Все едно си в състояние да ме избавиш — дрезгаво отвърщам аз. — Защо ми е да отивам в Рая, щом е пълен с убийци и похитители като теб и приятелите ти?

— А кой е казал, че моето място е в Рая?

Докато ми се зъби мръснишки, всъщност прилича повече на хулиган, отколкото на небесно създание. Дяволското му изражение се изкривява в болезнена гримаса.

— Пенрин? С кого говориш? — Сега майка ми звучи почти обезумяла.

— С личния си демон, мамо. Не се притеснявай. Той е дребен слабак.

Слабак или не, и двамата знаем отлично: ако беше пожелал, щеше да ме убие. Въпреки това няма да му доставя удоволствието да разбере колко бях уплашена.

— О — изведнъж тя звучи спокойна, все едно думите ми обясняват всичко. — Добре. Не го подценявай. И не му давай неизпълними обещания. — От затихващия ѝ глас личи, че се е успокоила и си отива.

Обърканият поглед, който ангелът хвърля към вратата, ме кара да се изкикотя. Той се обръща към мен и ме поглежда сякаш съм по-странна от майка си.

— Ето — хвърлям му ролка превръзки от резервите. — Сигурно е по-добре да ги стегнеш.

Затваря очи, но ги улавя безпогрешно.

— Как се предполага, че ще стигна гърба си?

— Проблемът не е мой.

Той отпуска ръка с въздишка, а превръзката се изтърква на пода и оставя лента по килима.

— Нали няма пак да заспиш?

След едно приглушено „М-м-м“ дишането му отново става тежко и равномерно, сякаш спи дълбоко.

По дяволите.

Стоя и го гледам. Съдейки по зарасналите му по-стари рани, очевидно става въпрос за някакъв лечебен сън. Ако не беше толкова тежко ранен и изтощен, положително щеше да рита задника ми до Второ пришествие, дори и да реши да не ме убива. Независимо от всичко ми е неприятно да ме приема за толкова незначителна заплаха и да спи в мое присъствие.

Армираната лента се оказва лоша идея и то когато смятах, че е на края на силите си. А какви са възможностите ми сега, след като знам истината?

Ровя из шкафове на кухнята и в склада, но не намирам нищо. Най-накрая преравам нечия спортна раница, оставена под едно бюро. Вътре откривам старомоден катинар и обвита с пластмаса тежка

верига за заключване на велосипед. В ключалката е пхнат ключ. Класическите вериги си имат предимства.

Не виждам към какво да го прикова в офиса, затова ще използвам металната количка до копирната машина. Събарям купчините хартия от нея и я прекарвам в ъгловия офис. От майка ми няма и следа. Остава ми да предполагам, че от колегиалност ми предоставя възможността сама да се справя с моя „личен демон“.

Избутвам количката до спящия мъж... тоест ангел, имам предвид ангел. Внимавам да не го събудя и впримчвам китките му във веригата, а после я убивам няколко пъти около единия от металните крака на количката така, че да стои опъната. Затварям катинара и чувам удовлетворително изщракване.

Веригата се плъзга нагоре-надолу по крака на количката, но няма как да се изхлузи. Резултатът е още по-добър от първоначалния замисъл, защото сега имам възможност да го местя, без да му позволявам да избяга. Където и да ходи, количката ще го следва.

Увивам крилете му в одеялото и ги прибирам в една от големите метални картотеки до кухнята. Преди това, докато вадя документите от шкафа и ги трупам отгоре, се чувствам почти като гробищен крадец. Плъзвам пръсти по ръба на купчината. Всяко от тези досиета е означавало нещо — дом, патент, бизнес. Нечия мечта, оставена да събира прах в изоставен офис.

Премислям и пускам ключа от катинара с веригата в шкафа, където първата вечер оставих меча на ангела.

Изприпквам обратно през лобито и се вмъквам в ъгловия офис. Ангелът още спи или е изпаднал в кома — не съм сигурна кое от двете. Заклучвам вратата и се сгушвам на директорския стол.

Красивото му лице се размазва, докато клепачите ми натежават. Не съм спала от два дни — опасявам се, че може да пропусна едничката си възможност и ангелът да се събуди само за да умре. В съня си той прилича на кървящ приказен принц, окован в подземие. Като малка мечтаех да стана Пепеляшка, но май съм се превърнала в злата вещица.

Все пак Пепеляшка не е живяла в постапокалиптичен свят, превзет от отмъстителни ангели.

Още преди да се събудя, разбирам, че нещо не е наред. На предела между будуването и съня чувам звук от счупване на стъкло.

Преди шумът да заглъхне, вече съм напрегната и бдителна.

Нечия ръка притиска устата ми.

Ангелът ми изшътква с шепот, по-лек от въздуха. На приглушената лунна светлина най-напред виждам металната количка. Сигурно е скочил от дивана и я е избутал дотук в частта от секундата, когато стъклото се счупи.

Става ми ясно, че ако засега с ангела сме от едната страна, всеки друг е заплаха и за двама ни.

9

Светлината под вратата шари напред-назад в полумрака.

Флуоресцентните лампи бяха включени, когато заспах, но сега е тъмно и само лунната светлина струи през прозорците. Проблясъкът в процепа под вратата се мести като лъч от фенерче, което се движи насам-натам. Или в сградата е влязъл натрапник, или майка ми е запалила фенер, когато лампите са угаснали. Сигурен знак, че мястото е обитаемо.

Тя, разбира се, е наясно с рисковете. Далеч не е глупава. Просто нейните свръхестествени хищници я плашат повече от естествените. Затова за нея понякога е по-важно да светне в тъмното, с цел да прогони злото, вместо да остане незабелязана за простосмъртните. Голяма съм късметлийка.

Макар че е окован и бута метална количка, ангелът се прокрадва до вратата по-безшумно от котка.

В белите му превръзки са се просмукали тъмни петна, наподобяващи фигури на Роршах. Дори да е достатъчно як, за да скъса намотани пластове лента, все още е ранен и кърви. Колко силен е всъщност? Достатъчно, за да прогони шестима улични разбойници, стигнали в отчаянието си да бродят през нощта?

Внезапно ми се приискава да не го бях оковавала. Който и да е натрапникът, вероятността да не е сам е голяма, особено през нощта.

— Здравсти-и-и — закачливо подвиква мъжки глас в тъмното. — Има ли някой вкъщи?

Лобито е застлано с килим и добивам представа за броя им чак след като чувам трясък от различни посоки. Звучат, сякаш са поне трима.

Къде е мама? Имала ли е време да избяга и да се скрие?

Оглеждам прозореца. Няма да се счупи лесно, но щом бандитите успяха, и аз би трябвало да се справя. Сигурно е достатъчно голям, за да прескоча отвън. Благодаря, на който и да е останал на света бог, задето сме на приземния етаж.

Натискам стъклото, за да проверя здравината му. Ще ми отнеме време да го счупя. Пък и шумът от многократните удари по прозореца ще отекне из цялата сграда.

Отвън членовете на бандата си подвикват. Реват и крещят, трошат и блъскат. Представлението им цели да ни уплашат достатъчно, когато ни намерят. Сега звучат поне като за шестима.

Отново поглеждам към ангела. Заслушал се е, сякаш преценява възможностите си. Вероятността ранен и прикован към метална количка да надбяга улична банда е почти нулева.

От друга страна, ако счупването на прозореца привлече бандитите, те ще насочат цялото си внимание към ангела веднага щом го видят. Той е същинска златна мина, а те — щастливите миньори. Има голяма надежда с мама да се измъкнем в хаоса. А после какво? Ако ангелът е мъртъв, как ще ми каже къде да открия Пейдж.

Или бандата просто ще счупи няколко неща, ще разграби храната в кухнята и ще се омете.

Женски писък пронизва нощта.

Майка ми.

Мъжете подвикват подигравателно. Приличат на развеселена глутница кучета, притиснала котка в ъгъла.

Хващам един стол и удрям прозореца. Чува се силен трясък, стъклото се огъва, но не се чупи. Опитвам се по всякакъв начин да отвлека вниманието им с надеждата шумът да ги накара да забравят за майка ми. Удрям пак. И пак. Трескаво се опитвам да счупя прозореца.

Тя изпищява повторно. Виковете се приближават към мен.

Ангелът грабва металната количка и я мята към прозореца. Във всички посоки политат стъкла. Свивам се, но една далечна част от съзнанието ми е наясно, че ангелът се е преместил, за да ме защити с тялото си от парчетата стъкло.

Нещо блъска силно заключената врата на офиса ни. Тя изтраква, но резето издържа.

Хващам количката и я избутвам до перваза на прозореца — искам да помогна на ангела да излезе навън.

Вратата ведно с пантите си се откъртва с трясък и рикошира от стената.

Ангелът ми хвърля бърз строг поглед и заповядва:

— Бягай.

Изскачам през прозореца.

Приземявам се в крачка. Стрелвам се край сградата и търся задния вход или счупен прозорец, за да се върна вътре. Съзнанието ми е препълнено с мисли за вероятните беди, сполетели майка ми, ангела, Пейдж. Изпитвам почти непреодолим импулс да се скрия под някой храст и да се свия на кълбо. Да затворя очи, уши, умът ми да спре да работи и просто да лежа там, докато всичко престане да съществува.

Натиквам ужасяващите, крещящи образи в главата ми в едно тъмно, тихо кътче от съзнанието ми, което с всеки изминал ден става все по-дълбоко и пренаселено. Скоро ще настъпи денят, когато всичко, напъхано там, ще изскочи и ще зарази останалата част от мен. Тогава дъщерята навярно ще стане като майка си. Засега все още се владее.

Не се налага да ходя далеч, за да намеря избит прозорец. Спомням си колко пъти блъсках по стъклото, без да успея да го счупя, затова не ми се мисли колко надъхан трябва да е бил мъжът, който го е строшил. Това не ме кара да се чувствам по-добре, че се промъквам обратно в сградата.

Притичвам от офис на офис, от кабинка на кабинка и търся с приглушени викове майка си.

Заварвам някакъв мъж да лежи в коридора към кухнята. Гърдите му са голи, фланелката му е разкъсана. От плътта му стърчат пет ножа за масло, подредени в кръг. Някой е нарисувал пентаграм със светлорозово червило, а ножовете са разположени по върховете му. Изпод всяко острие блика кръв. Мъжът се взира шокиран, с широко отворени очи в накълцаните си гърди, сякаш не му се вярва, че това има нещо общо с него.

Майка ми е в безопасност.

Силно съм озадачена дали това, което е причинила на мъжа, е добро дело. Нарочно е пропуснала сърцето му и той ще кърви бавно до смърт.

Ако живеехме в стария свят, в света преди, щях да повикам линейка, независимо от факта, че е нападнал майка ми. Лекарите щяха да го оправят, а той щеше да разполага с цялото време, необходимо за възстановяването си в затвора. За всеобщо съжаление това е светът след.

Заобикалям и го оставям на бавната му смърт.

С периферното си зрение улавям как в една странична врата се шумгува тъмен женски силует. Спира, преди вратата да се е затворила, и поглежда към мен. Майка ми обезумяло ми маха с ръка да я последвам. Редно е да я послушам. Правя две крачки към нея, но не мога да се абстрахирам от грухтенето и трясъците на колосалната битка в другия край на сградата.

Банда опърпани, но опасни на вид мъже са заобиколили ангела.

Сигурно са поне десет. Трима — в безсъзнание или мъртви — са проснати под странни ъгли извън периметъра на битката. Ангелът размахва количката като огромен боздуган и нанася удари на двама. Дори отгук, дори на бледата лунна светлина, струяща през стъклените врати, виждам как пурпурните петна се просмукват в превръзките му. Количката тежи най-малко петдесет килограма. Той е видимо изтощен, а останалите се готвят да го убият.

Тренирала съм отбрана срещу няколко противници в доджото, а миналото лято бях сред помощник-инструкторите на напреднал курс по самозащита, наречен „Многобройни нападатели“. Въпреки това никога не съм се била с повече от трима наведнъж. И никой от противниците ми не е искал наистина да ме убие. Не съм достатъчно глупава, за да си въобразявам, че мога да се изправя срещу седмина безразсъдни мъже, разчитайки на помощта на един-единствен осакатен ангел. Само при мисълта сърцето ми се опитва да изскочи от гърдите.

Майка ми отново ми маха и ме приканва към свободата.

В другата част на фойето нещо се разбива, следва болезнен стон... Усещам как Пейдж ми се изплъзва с всеки удар, понесен от ангела.

Махам на майка ми, оформяйки с уста думата „бягай“.

Тя отново ме подканва, този път направо неистово.

Поклащам глава и ѝ махам за сбогом.

Тя се слива с тъмнината и изчезва зад затварящата се врата.

Изстрелвам се към картотеката до кухнята. Бързо обмислям предимствата и недостатъците от употребата на ангелския меч и се отказвам. Най-много да разпоря един от мъжете, но нямам опит и сигурно ще ми го отнемат за нула време.

Затова грабвам крилата и ключа от веригата на ангела. Пъхам ключа в джоба на джинсите си и бързо разопаковам крилата. Единствената ми надежда е, че страхът на бандитите и инстинктът им

за самосъхранение ще бъдат на моя страна. Преди умът ми да прецени колко недоносена и опасна е идеята ми, изтичвам до мрачния коридор, където лунната светлина е достатъчно силна, за да открие силуета ми, но без много подробности.

Бандата е притиснала ангела до стената.

Той се бие самоотвержено, но мъжете са разбрали, че е ранен, да не говорим за прикованата към него тромава, тежка количка. Няма да се предадат, след като веднъж са надушили кръвта му.

Кръстосвам ръце зад гърба си и повдигам крилете. Те се поклащат и излизат от равновесие. Все едно отзад държа прът на знаме. Успявам да ги хвана стабилно и пристъпвам напред.

С отчаяна надежда крилата да изглеждат естествено в сенките, прекатурвам с ритник една помощна маса и — удивително как — непокътната ваза върху нея. Неочакваният трясък привлича вниманието им.

За секунда настъпва мълчание и те се взират в тъмния ми силует. В името на всичко свято и сатанинско, дано наподобявам Ангела на смъртта. Ако помещението беше добре осветено, щяха да видят как една мършава тийнейджърка едва крепи две големи крила зад гърба си. Но се уповавам на сумрака да виждат единственото нещо, способно да смрази кръвта им.

— Какво става тук? — разчитам гласът ми да звучи, сякаш ми е ужасно забавно. — Михаил, Гавраил, елате да видите — подвиквам зад гърба си, все едно сме повече. Сещам се единствено за имената на Михаил и Гавраил. — Маймуните май си въобразяват, че могат да нападат някой от нашите.

Мъжете замръзват. Всички ме гледат втренчено.

В момента, докато задържам дъха си, вероятностите се завъртат из помещението като колело на рулетка.

Тогава се случва нещо много лошо.

Дясното ми крило се поклаща и се свлича леко надолу. Бързам да го наместя и се размърдвам, за да го хвана по-добре, но това привлича вниманието им още по-силно, защото крилото започва да маха нагоре-надолу.

В дългата секунда, преди всички да възприемат случилото се, виждам как ангелът обръща очи нагоре — прилича на тийнейджър,

станал свидетел на грандиозен провал. Някои същества са просто неблагоприятни.

Пръв ангелът нарушава тишината. Той повдига количката, замахва с нея към тримата мъже пред себе си и ги поваля, все едно са кегли за боулинг.

Други трима тръгват към мен.

Пускам крилата и притичвам от лявата им страна. Номерът при схватка с много нападатели е да не се биеш с всички едновременно. Не е като във филмите — съперниците не чакат на опашка, за да ти наритат задника, искат да ти се нахвърлят вкупом, сякаш са глутница вълци.

Танцувам в полукръг около тях, докато мъжът най-близо до мен излиза пред другите двама. Нужна им е само секунда, за да го обградят, но за мен е достатъчно да го ритна силно в слабините. Той се превива надве и независимо, че умирам от желание да приема поканата да го ударя с коляно в лицето, приятелите му са с предимство.

Подскачам от другата страна на превилия се мъж и принуждавам двамата да се подредят един зад друг, за да го заобиколят. Правя подсечка на ранения и той се стоварва върху женомразец номер две. Последният се хвърля върху мен, търкаляме се по пода и се борим за позицията отгоре.

Оказвам се отдолу. Той е с четирийсет и пет килограма по-тежък от мен, но многократно съм се упражнявала да се бия, при такова положение.

Мъжете имат склонност да се бият с жени по-различно, отколкото с други мъже. Много голям процент от битките между мъже и жени започват с нападение на мъжа в гръб и почти мигновено свършват на земята с жената отдолу. Затова умелата жена боец трябва да знае как да се отбранява по гръб.

Докато се боричкаме, измъквам крака си изпод тялото му за опора. Подпирам се. После с извъртане на хълбока го преобръщам на една страна.

Той пада по гръб. Не му позволявам да се ориентира и забивам пета в слабините му.

Изправям се мигновено и започвам да ритам главата му, преди да се е свестил. Удрям го толкова силно, че главата му се мята напред — назад.

— Браво! — Ангелът ме наблюдава, застанал под ореол от лунна светлина зад окървавената количка.

Около него лежат стенещите тела на неканените ни гости. Някои са неподвижни и аз се чудя дали са живи. Той кима одобрително — явно гледката му допада. Смъмрям се наум, когато осъзнавам, че съм доволна от похвалата му.

Един от мъжете се изправя, олюлявайки се, и се втурва към вратата. Държи главата си, сякаш го е страх да не падне от раменете му. Като по сигнал стават още трима и залитайки, излизат навън, без да поглеждат назад. Останалите лежат на пода и дишат тежко.

Чувам тих смях и осъзнавам, че е на ангела.

— Изглеждаше нелепо с онези криле — подхвърля той.

Устната му и една драскотина над окото му кървят, но изглежда спокоен и на лицето му грее усмивка.

С треперещи ръце измъквам от джоба си ключа за катинара на веригата и му го хвърлям. Той го улавя, макар и все още да е окован.

— Да се махаме оттук — не звуча толкова треперливо, колкото се чувствам.

От адреналина след битката буквално се треса. Ангелът се отключва, протяга се и изпуква китките си. После сваля със замах от раменете на един стенещ на пода мъж доченото му яке и ми го хвърля. Обличам го с благодарност, независимо че ми е по-голямо с около десет размера.

Той се отбива до ъгловия офис, а аз чевръсто увивам крилете му в одеялото. Изтичвам до картотеката да взема меча и го засичам във фоайето, когато се връща с раницата ми. Под втренчения му поглед привързвам за раницата одеялото, стараейки се да не го пристягам прекалено силно, и я слагам на гърба си. Не би било зле да имам раница и за него, но той и бездруго не би могъл да я носи на ранения си гръб.

Вижда меча и на лицето му изгрява великолепна усмивка, сякаш е видял отдавна изгубен приятел, а не красиво парче метал. За миг неподправената му радост спира дъха ми. Мислех, че никога повече няма да видя подобно изражение на нечие лице. Олеква ми само защото съм наблизко.

— Пазила си меча ми през цялото време?

— Сега мечът е мой. — Тонът ми е по-груб, отколкото положението го налага. Щастието му е толкова човешко, че за кратко забравям какво всъщност е той. Забивам нокти в дланта си, за да си напомня, че не бива да оставям мислите си да се реят.

— Твоят меч? Ще ти се — възразява той.

Всъщност ми се иска да спре да звучи толкова проклето човешки.

— Имаш ли представа колко верен ми е бил той през годините?
— Ангелът ме поглежда изпитателно.

— Той? Нали не си от онези, дето дават имена на колите и чашите си за кафе? Това е неодушевен предмет. Преживей го.

Той посяга към меча. Отстъпвам назад, не възнамерявам да се разделям с оръжието.

— Какво, ще се биеш за него с мен ли? — Звучи, сякаш всеки момент ще прихне в смях.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го използвам за патерица — въздиша уморено той. — Ти какво си помисли?

За момент решението виси във въздуха. Всъщност не му трябва меч, за да ме надвие — вече е свободен и на крака. Нищо не му пречи просто да си го вземе. И двамата го знаем.

— Спасих ти живота — напомням му неотстъпчиво.

— Съмнително е — веждата му леко се надига.

— Два пъти.

Отпуска ръката, протегната към оръжието.

— Няма да ми го върнеш, нали?

Придърпвам инвалидната количка на Пейдж и пъхам меча в джоба на облегалката. По-добре да владее положението, докато е твърде уморен, за да спори. Или наистина е изтощен, или просто е решил да ме остави да му го понося като мъничък рицарски оръженосец. Поглежда към меча с половин усмивка и вече разбирам — причината е втората.

Обръщам количката на Пейдж и я избутвам навън.

— Количката едва ли ще ми трябва повече. — Звучи изтощен и съм готова да се обзаложа, че не би отказал на предложението ми да го бутам.

— Не е за теб. За сестра ми е.

Докато напредваме в нощта, той запазва мълчание, но аз знам какво си мисли: Пейдж никога няма да види инвалидната количка.
Нека върви по дяволите.

Силиконовата долина се намира на около половин час път с кола от гората по хълмовете, или на около четирийсет и пет минути от Сан Франциско, ако караш по магистралата. Подозирам, че пътищата ще бъдат задръстени с изоставени коли и отчаяни граждани. Затова се отправяме към хълмовете — там хората са по-малко, а скривалищата — повече.

Допреди няколко седмици богатите живееха по по-ниските хълмове. Обитаваха или къщи тип ранчо с три спални за два милиона долара, или приказни имения за десет милиона. Стоим далеч от тях, защото е логично да примамват лоши посетители. Ние си избираме малка къща за гости зад едно от именията. Не е твърде луксозна и не привлича вниманието.

Ангелът просто ме следва, без да коментира — нямам нищо против. Откакто напуснахме офисградата не е казал много. Прекарахме дълга нощ и когато стигаме до вилата, той едва стои на краката си. Успяваме да се доберем до къщата малко преди да врхлети буря.

Странно. В някои отношения той е шокиращо силен. Биха го, осакатиха го, кървя в продължение на дни и пак е способен да отблъсне неколцина мъже наведнъж. Изглежда никога не му става студено, независимо че не носи нито фланелка, нито яке, но ходенето май му се отразява зле.

Най-сетне сядаме в колибата и дъждът плисва. Той развързва ботушите си. Краката му, възпалени и покрити с мехури, са розови и уязвими, сякаш не ги използва много. Изглежда правдоподобно. Ако имах криле, вероятно и аз щях да прекарвам повечето си време в полет.

Ровя в раницата и намирам малката аптечка. Вътре има опаковки с пластири за мехури. Приличат на лепенките за рани, но са по-големи и здрави. Подавам опаковките на ангела. Той отваря една и започва да се вижда в лепенката, сякаш никога не е виждал такова нещо.

Първо разглежда страната с телесен цвят, с един тон по-светла от кожата му, после — страната с марлята и накрая отново външната страна. Поставя я върху окото си като пиратска превръзка и прави физиономия.

Устните ми леко се разтягат, колкото и да ми е трудно да повярвам, не съм изгубила способността си да се усмихвам. Вземам я от ръката му.

— Ще ти покажа как се използва. Дай да ти видя крака.

— В света на ангелите това е много интимно желание. Обикновено са ми нужни вечеря, вино и наелектризиращ разговор, за да отдам краката си.

Обяснението му изисква остроумен отговор.

— Все едно — махвам аз.

Добре де, явно няма да получа наградата за духовита жена на годината.

— Искаш ли да ти покажа как да ги използваш, или не? — Тонът ми е кисел. Това е най-доброто, което мога да направя в момента.

Той протяга краката си. Възпалилите червени петна по петите и палците му крещат за нежна грижа. На едната пета зее спукан мехур.

Поглеждам оскъдния запас от пластири. Налага се да използвам всичко за неговите крака. Дано моите да издържат. Внимателно поставям лепенка върху спукания мехур, а вътрешният ми глас отново се обажда: *„Той няма да остане с теб повече от два дни. Защо прахосваш ценни запаси за него?“*.

Ангелът изважда парченце стъкло от рамото си. През целия път дотук се е занимавал с това, но продължава да намира още. Ако не беше застанал пред мен, когато счупи прозореца, и аз щях да съм цялата в стъкълца. Почти съм сигурна, че не е възнамерявал специално да ме предпази, но няма как да не съм му благодарна, задето го бе сторил.

Внимателно попивам със стерилна марля гнойта и кръвта. Ако така или иначе развие инфекция, тя ще се дължи на дълбоките рани по гърба му, а не на няколкото мехура по краката. При мисълта за изгубените му криле ръцете ми пипат по-внимателно от обикновено.

— Как се казваш? — питам нехайно.

Не ми трябва да знам. Всъщност не искам да знам. Ако го свързвам с име, би изглеждало, че по някакъв начин сме от едната

страна на барикадата, а е невъзможно да се случи някога, сякаш признавам вероятността да станем приятели. Изключено е. Какъв е смисълът да се сприятеляваш с палача си?

— Рафи.

Заинтересувах се за името, колкото да го разсея от мисълта, че се налага да използва краката вместо крилете си. Въпреки това сега ми се струва в реда на нещата да знам.

— Ра-фи — повтарям бавно. — Звучи добре.

Каменното му изражение не го напуска, но погледът му омеква, все едно се усмихва. Поради някаква причина, лицето ми пламва.

Покашлям се, за да разсея напрежението.

— Рафи с подутите крака.

Думите ми го карат да се усмихне. Така наистина прилича на човек, когото би искал да опознаеш. Неземно красив мъж, за каквото мечтае всяко момиче.

Само че не е мъж. И е прекалено неземеен. Да не споменавам, че нашето момиче не мечтае за нищо друго, освен за храна, подслон и закрилата на семейството си.

Прилежно разтърквам с пръст краищата на лепенката, за да не падне. Той рязко поема дъх — не знам дали от болка, или от удоволствие. Старая се да не отклонявам поглед от работата си.

— Е, няма ли и ти да ме попиташ как се казвам?

Иде ми да се ритна. Прилича на флиртуване. Не е така, разбира се. И от къде на къде? Поне се въздържах да не се изкикотя.

— Вече знам името ти.

Имитира съвършено гласа на майка ми:

— Пенрин Йънг, веднага отвори вратата!

— Много добре. Звучиш точно като нея.

— Сигурно си чувала старата поговорка: „Знаеш ли нечие истинско име, ставаш силен“.

— Вярно ли е?

— Случва се и да бъде. Особено в междувидовите отношения.

— Тогава защо ми каза твоето?

Обляга се назад и нехайно свива рамене като лошо момче.

— Как те наричат, ако не знаят името ти?

След кратко мълчание отговаря:

— Гневът Божий.

С бавно, премерено движение отдръпвам от крака му ръката си, за да не се разтрепери. Ако някой ни наблюдава отстрани, непременно ще си помисли, че му отдавам почит. Той седи на стола, а аз коленича в краката му със сведена глава. Ставам бързо, за да го гледам отвисоко. Поемам дълбоко въздух, изправям рамене и се вирам право в очите му.

— Не ме е страх нито от теб, нито от твоя вид, нито от твоя Бог.

Част от мен се свива в очакване на мълнията — защото съм сигурна, че тя ще удари. Не се случва нищо. Не се чува дори разтърсваща гръмотевица в бурята навън. Ала страхът не ме напуска. Аз съм мравка на бойното поле на боговете. Няма място за гордост или его, само малка ниша за оцеляване. Въпреки това не мога да се удържа. За кои се мислят? Добре! Мравки сме, но това поле е нашият дом и имаме пълното право да живеем в него.

Изражението му се променя съвсем бегло и бързо се вкаменява с богоподобния му маниер. Не съм сигурна какво означава, но безумното ми твърдение явно му въздейства по някакъв начин, пък било и само да го забавлява.

— Не се и съмнявам, Пенрин.

Произнася името ми, сякаш вкусва нещо ново, плъзга го по езика си, за да види дали му харесва. В изказа му долавям определена интимност, от която се чувствам неудобно.

Хвърлям останалите пластири в скута му.

— Сега знаеш как да ги използваш. Добре дошъл в моя свят.

Обръщам му гръб, за да подчертая, че не се страхувам. Поне така си повтарям. А и докато съм с гръб към него, не се притеснявам да оставя ръцете си леко да треперят. Бъркам в раницата да извадя нещо за ядене.

— Защо изобщо сте тук? — питам, докато ровя за храна. — В смисъл, очевидно не сте дошли за приятелски разговор, но защо държите да се отървете от нас? Какво сме направили, за да заслужим изстребление?

— Нямам представа — вдига рамене той.

Поглеждам го втренчено със зяпнала уста.

— Хей, не командвам аз — подвиква той. — Ако бях добър търговец, щях да ти надрънкам куп празни приказки, които звучат

съдържателно. Истината е, че всички напредваме опипом в тъмнината. Понякога се сблъскваме с ужасни неща.

— Това ли е всичко? Изключено е да е толкова случайно.

Не знам какво искам да чуя, но не е това.

— Винаги е толкова случайно.

Звучи по-скоро като закоравял войник, отколкото като какъвто и да било ангел. Едно е сигурно — няма да получа много отговори от него.

Вечерята ни се състои от готови спагети и два енергийни десерта. Има и шоколадчета, откраднати от офиса. Мечтая си да запалим огнището, ала димът от комина ще бъде сигурен знак, че колибата е обитаема. Същото важи и за лампите. В раницата нося две фенерчета, но най-вероятно фенерът на майка беше привлякъл бандата, затова хрупаме сухите спагети и прекалено сладките енергийни десерти на тъмно.

Той поглъща порцията си толкова бързо, че няма как да не го изгледам втренчено. Не знам кога е ял за последен път, положително обаче не се е хранил, откакто го познавам. А и бързото му изцеление също е изразходвало, предполагам, доста калории. Не разполагаме с много и все пак му предлагам половината от дажбата си. Ако беше останал буден през последните два дни, щеше да ми се наложи да му дам много повече.

Държа протегната дланта си с храната достатъчно дълго, за да се сконфузя.

— Искаш ли я? — питам.

— Зависи защо ми я даваш.

Свивам рамене.

— Понякога, докато напредваме опипом в тъмнината, се натъкваме на нещо хубаво.

Той ме гледа още една секунда и взема предложената храна.

— Няма обаче да дяля с теб шоколада.

Знам, че трябва да пестя шоколада, но не мога да се въздържа да не изям повече от планираното. Блажената мекота и сладкият взрив в устата ми носят рядко постигано успокоение — как да го пропусна? Въпреки това няма да позволя да изядем повече от половината провизии. Набутвам останалото дълбоко на дъното на раницата, за да не се изкушавам.

Апетитът ми за сладко явно е изписан по лицето ми, защото ангелът ме пита:

— Защо просто не го изядеш? Утре може да хапнем нещо друго.

— За Пейдж е.

Решително затварям ципа на раницата, без да обръщам внимание на замисления му поглед.

Чудя се къде е майка. Винаги съм я подозирала за по-умна от баща ми, независимо че именно той има магистърска степен по инженерство. Въпреки това цялата ѝ животинска хитрост няма да ѝ помогне, когато налудничавите ѝ инстинкти надмогнат вниманието ѝ. Някои от най-лошите моменти от живота ми се дължат на нея. Все пак се надявам да е открила подслон от дъжда и да е намерила нещо за вечеря.

Пак ровя из раницата. Изваждам последната стиропорена чаша готови спагети. Отивам до вратата и я оставям навън.

— Какво правиш?

Мисля да му обясня за майка ми, но се отказвам.

— Нищо.

— Защо оставяш храна отвън на дъжда?

Откъде е разбрал, че е храна? Твърде тъмно е, за да види чашата, със спагети.

— Колко добре виждаш в тъмното?

Следва кратко мълчание, сякаш обмисля дали да отрече способността си да вижда на тъмно.

— Почти толкова добре, колкото и през деня.

Трупам информацията. Навярно току-що научената на пръв поглед незначителна подробност ще спаси живота ми. Иначе кой знае какво щях да правя, като открия другите ангели? Например да се опитам да се скрия в тъмното, докато се промъквам в гнездото им. Щеше да бъде неподходящ момент да установя колко добре виждат в мрака.

— Е, защо оставяш ценна храна навън?

— В случай че майка ми е наоколо.

— Няма ли да влезе?

— Може би да. А може би не.

Той кима, уж разбира, но това, естествено не е възможно. За него, изглежда, всички хора са луди.

— Прибери храната, аз ще ти кажа, ако се приближи.

— И как ще разбереш дали е наблизо?

— Ще я чуя. Само дано дъждът не стане твърде шумен.

— Колко остър е слухът ти?

— Моля?

— Ха-ха — изсмивам се сухо. — Понякога тези неща имат голямо значение, когато спасявам живота си.

— Дори не знаеш къде е и дали е жива — подхвърля безучастно, все едно говори за времето.

— Но знам къде си ти и знам, че ще се запътиш обратно към другите ангели, дори и само за да им отмъстиш.

— А, така значи? Не успя да изкопчиш информацията от мен, когато бях слаб и безпомощен, и сега големият ти план е да ме последваш до гнездото на змиите, за да спасиш сестра си. Този замисъл е толкова добър, колкото хрумването ти да подплашиш онези мъже, преструвайки се на ангел.

— Всяко момиче трябва да умее да импровизира в зависимост от положението.

— Положението излезе извън контрола ти. Следваш ли този път, ще намериш смъртта си. Затова послушай съвета ми и бягай в обратната посока.

— Не разбираш. Не става въпрос да вземам логични, оптимални решения. Нямам избор. Пейдж е безпомощно малко момиче. Сестра ми е. Единствената точка от дневния ред е как да я спася, а не дали ще се опитам.

Той се обляга и ме изглежда преценяващо.

— Чудя се кое ще те убие първо — предаността или инатът ти.

— Нито едното, нито другото, стига да ми помогнеш.

— И защо да го правя?

— Спасих ти живота. Два пъти. Длъжник си ми. В някои култури щеше да си ми роб до гроб.

Трудно ми е да видя изражението му в тъмнината, тонът му обаче е скептичен и кисел.

— Наистина ме извлече от улицата, когато бях ранен, признавам. При нормални обстоятелства това би минало за спасяване на живота ми, но понеже намерението ти беше да ме отвлечеш за разпит, не се брои. А ако имаш предвид нескопосания си опит да ме „спасиш“,

докато се биех с онези мъже, ще ти напомня, че ако не беше блъснала гърба ми в огромните пирони, щръкнали от стената, и не ме беше приковала към количка, изобщо нямаше да се окажа в такова положение.

Той се подсмихва.

— Направо не е за вярване как онези идиоти почти се вързаха, че си ангел.

— Не се вързаха.

— Само защото оплеска работата. Едва не прихнах, когато те видях.

— Щеше да е много забавно, ако животът ни не беше изложен на риск.

Тонът му става сериозен:

— Значи знаеш, че можеха да те убият.

— Както и теб.

От шепота на вятъра навън листата прошумоляват. Отварям вратата и прибирам чашата спагети. Склонна съм да му вярвам, че ще чуе, ако майка се приближи. По-добре да не рискуваме друг да види храната и да влезе в колибата.

Изваждам от раницата блуза и я навличам върху онази, която нося. Температурата спада бързо. Най-накрая задавам въпроса, от чийто отговор се боя:

— Какво искат от децата?

— Отвлекли са повече от едно ли?

— Виждала съм улични банди да отвличат деца. Не допусках, че ще вземат Пейдж, заради краката й, но сега се чудя дали не продават хлапетата на ангелите.

— Нямам представа какво правят с децата. Сестра ти е първата, за която чувам.

Тихият му глас ме смразява. Дъждът барабани по прозорците, а вятърът чегърта с един клон по стъклото.

— Защо те нападнаха другите ангели?

— Неучтиво е да питаш жертва на насилие какво е направила, за да я нападнат.

— Знаеш какво имам предвид.

Той свива рамене на слабата светлина.

— Ангелите са яростни създания.

— Така и забелязах. Преди ви мислех за много мили и добри.

— Защо си го мислела? Във вашата Библия сме предвестници на проклятие, готови и способни да унищожат цели градове, фактът, че понякога сме предупреждавали някой от вас, не ни прави алтруисти.

Имам още въпроси, но първо искам да изясня едно.

— Нуждаеш се от мен.

Той се изсмива:

— И как именно?

— Искаш да се върнеш при приятелите си, защото се надяваш да пришият обратно крилете ти. Беше изписано на лицето ти, когато споменах за това в офиса. Мислиш, че е възможно. Но за да стигнеш до там, се налага да ходиш. Никога не си се придвижвал пеша, нали? Необходим ти е водач, някой, който да намери храна и вода, безопасен подслон.

— И наричаш това храна?

На лунната светлина той хвърля празната стиропорена чаша към кошче за смет. В помещението е твърде тъмно, за да видя как тя тупва в кошчето от другата страна, но звучи сякаш е отбелязал три точки.

— Виждаш ли? Иначе би подминал спагетите. Има всякакви неща, които не би помислил за храна. Пък и някой трябва да разсейва подозренията спрямо теб. Никой не би предположил, че си ангел, ако пътуваш с човек. Вземи ме със себе си. Ще ти помогна да се прибереш у дома, но ти ми помогни да намеря сестра си.

— Искаш да заведе троянски кон в ангелското гнездо?

— Не, не. Нямам за цел да спасявам света, само сестра си. Тази отговорност ми е повече от достатъчна. От какво всъщност се притесняваш? Че мое величество може да бъде заплаха за ангелския род?

— Ами ако тя не е там?

За да му отговоря, преглъщам сухата буца в гърлото си.

— Тогава вече няма да бъде твой проблем.

По-тъмната сянка на силуета му се свива на дивана.

— Да поспим, докато навън все още е тъмно.

— Това не означава „не“, нали?

— Не означава и „да“. Сега ме остави да спя.

— И още нещо. Ако сме двама, ще се пазим по-лесно през нощта.

— Но е по-лесно да спиш, когато си сам. — Взема възглавница от дивана и я поставя върху ухото си. Премества се още веднъж и се отпуска, а дишането му става тежко и равномерно, все едно вече е заспал.

Въздишам и се отправям към спалнята. Докато приближавам стаята, въздухът става все по-студен и се замислям доколко е разумно да спя там.

Отварям вратата и веднага разбирам защо в колибата е толкова студено. Прозорецът е счупен и вятърът навява дъжд в леглото. Вземам едно сгънато одеяло, оставено върху раклата. Студено е, но е сухо. Затварям вратата на спалнята, за да не става течение, и се връщам тихомълком в дневната. Лягам на дивана срещу ангела и се увивам в одеялото.

Той изглежда блажено заспал. Все още е без фланелка, както при първата ни среща. Превръзките сигурно го топят, но не особено. Чудя се дали му става студено. Сигурно е мразовито, когато летиш високо в небето. Вероятно ангелите, както са леки, за да могат да летят, са приспособени към ниските температури.

Но всичко това са предположения и донякъде оправдания, за да се почувствам по-добре, след като взех единственото одеяло в колибата. Тази нощ няма ток, съответно и отопление. Температурите в района на залива рядко падат под нулата, но понякога нощем става доста студено. Изглежда сега е един от тези моменти.

Заспивам, заслушана в равномерния ритъм на дишането му и в барабаненето на дъжда по прозорците.

Сънувам, че плувам в Антарктическият океан, заобиколена от натрошени айсберги. Ледените кули са величествени и опасно красиви.

Пейдж ме вика. Маха във водата, кашля и едва се задържа на повърхността. Може да гребе само с ръце и не очаквам да продължи да плува изправена дълго време. Насочвам се към нея и отчаяно се опитвам да я достигна, ала студът смразява вътрешностите ми и забавя движенията ми. Изразходвам почти цялата си енергия в треперене. Пейдж ме вика. Твърде далеч е, за да видя лицето ѝ, но чувам сълзите в гласа ѝ.

— Идвам! — опитвам се да извикам. — Всичко е наред, скоро ще съм при теб.

Гласът ми обаче е само дрезгав шепот и даже аз едва го чувам. Гърдите ми се раздират от отчаяние. Не е по силите ми да я утеша с успокоителни думи.

Различавам шум от моторница. Тя пори водите между плаващите ледени късове и се приближава към мен. Управлява я майка ми. Със свободната си ръка хвърля през борда ценни провизии за оцеляване, които разплискват ледената вода. От лодката падат консерви супа и фасул, спасителни жилетки и одеяла, дори обувки и лепенки за мехури, и потъват между люлеещите се ледове.

— Скъпа, наистина трябва да си изядеш яйцата — наставлява ме.

Лодката се насочва право към мен, без да забавя ход. Даже май ускорява. Не се ли махна от пътя ѝ, ще ме прегازی.

Пейдж ме вика в далечината.

— Идвам — отвърщам ѝ аз, но от устата ми излиза само тихо хриптене. Опитвам се да отплувам към нея, ала мускулите ми са замръзнали и смогвам само да се мятам. Да се мятам и да треперя пред лодката на майка ми.

— Тихо. Ш-ш-шт — шепти успокояващ глас в ухото ми.

Усещам как някой издърпва възглавниците на дивана иззад гърба ми. После ме обгръща топлина. На мястото на възглавниците има стегнати мускули, прилепени до тялото ми. Смътно осъзнавам, че около мен се увиват мъжки ръце с мека като пух кожа и мускули от стоманена коприна. Стопят леда във вените ми и прогонват кошмара.

— Ш-ш-шт. — Мъжки шепот в ухото ми.

Отпускам се в топлата какавида и отново се унасям, заслушана в барабаненето на дъжда по покрива.

Топлината е изчезнала, но не треперя. Сгушвам се във възглавниците — безуспешен опит да усетя допира на тялото, ала то вече не е до мен.

Отварям очи на сутрешната светлина и ми се ще да не го бях правила. Рафи лежи на дивана, вперил тъмносин поглед в мен. Преглъщам, изведнъж ми става неудобно, чувствам се неугледна. Чудесно. Настъпил е краят на света, майка е навън с уличните банди, по-луда от всякога, сестра ми е отвлечена от отмъстителни ангели, а аз се притеснявам, понеже косата ми е мазна и имам лош дъх.

Ставам рязко, отмятайки одеялото по-енергично от необходимото. Вземам си тоалетните принадлежности и се отправям

към една от двете бани.

— Добро утро и на теб — провлачва мързеливо той.

Ръката ми е върху бравата на едната баня, когато казва:

— В случай че се чудиш, отговорът е „да“.

Спирам и не смея да се обърна. „Да?“ Да, той ме е прегръщал през нощта? Да — знае, че ми е харесало?

— Да, можеш да дойдеш с мен — довършва той, сякаш вече съжалява. — Ще те отведе до ангелското гнездо.

В колибата все още има вода, но не е топла. Въпреки това обмислям дали да не си взема душ. Не знам колко време ще мине, преди да се изкъпя нормално, но представата как ледената вода ме залива с пълна сила предизвиква колебанията ми.

Решавам да се обтрия с хавлия. Отделните части на тялото ми поне няма да се вкочанят едновременно.

Както предполагах, водата е леденостудена и ме връща към снощния ми сън, а той пък неизбежно ми напомня как се стоплих достатъчно, за да се унеса. Вероятно става въпрос за ангелски инстинкт, стимулиран от треперенето минали, когато е студено, пингвините се сгушват едни в други. Какво друго би могло да бъде?

Не искам да мисля по въпроса, не знам и как, затова пъхам всичко в тъмното, претъпкано кътче на съзнанието ми, което заплашва да изригне всеки момент.

Излизам от банята. Рафи изглежда току-що изкъпан. Облякъл е черните си панталони и си е обул ботушите. Превръзките му ги няма. Мократа му коса се спуска пред очите, докато коленичи на дъсчения под пред разгърнатото одеяло. Върху него са положени крилете му.

Той внимателно преглежда перата, разбухва сплесканите и отскубва прекършените. Приглажда перушината си, така да се каже. Докосването му е нежно и почтително, независимо от твърдото и неразгадаемо като камък изражение. Назъбените ръбове на крилото, което срязах, изглеждат грозни и поругани.

Изпитвам абсурден импулс да му се извиня. За какво точно съжалявам? Задето себеподобните му нападнаха света ни и го унищожиха? Или защото са достатъчно жестоки да отрежат крилете на един от своите и да оставят местните диваци да го разкъсат? Ако сме диваци, то е само защото те са ни направили такива. Затова си напомням, че не съжалявам. Да смачкам в проядено от молци одеяло крилете на един от враговете, изобщо не е повод за съжаление.

Незнайно защо все пак свеждам глава и пристъпвам тихо — своеобразна форма на извинение, което отказвам да изрека на глас.

Заобикалям го, за да не забележи извинителната ми поза, и пред очите ми се разкрива целият му гол гръб. Кървенето е спряло. Тялото му изглежда напълно здраво — без синини, подутини и прорези — с изключение на участъка, където са били крилете му.

Раните приличат на две ивици сурово месо по дължината на гърба му. Следват разкъсаната плът, където ножът е прерязал сухожилията и мускулите. Неприятно ми е да мисля за това, но навярно другият ангел е прерязал стави, отделяйки кости от тялото му. Сигурно трябваше да зашия раните, но очаквах да умре.

— Да се опитам ли все пак да зашия раните ти? — питам аз, надявайки се на отрицателен отговор.

Мъжко момиче съм, но да шия парчета плът е най-малкото на горния ми праг на поносимост.

— Не — отвръща той, без да вдига поглед от крилата си. — След време ще зараснат сами.

— Защо не са зараснали още? Останалата част от тялото ти се възстанови за нула време.

— Раните от ангелски меч заздравяват бавно. Ако някога ти се наложи да убиеш ангел, посечи го с ангелски меч.

— Лъжеш. Защо ти е да ми го казваш?

— Може би не ме е страх от теб.

— А вероятно трябва.

— Моят меч никога няма да ме нарани, а ти нямаш достъп да размахваш друг.

Внимателно отскубва още едно прекършено перо и го оставя върху одеялото.

— Как така?

— За да използваш ангелски меч, ти трябва разрешение. Тежи цял тон, ако се опиташ да го повдигнеш без позволение.

— Но ти никога не си ми давал разрешение.

— Не го получаваш от ангела, а от меча. Някои мечове започват да се цупят само защото си ги попитал.

— Да, сигурно.

Той прокара длан по перата, търсейки прекършени. Защо ли видът му не подсказва да се шегува?

— Никога не съм вземала разрешение и успях да повдигна меча без никакви затруднения.

— Причината е, че смяташе да ми го хвърлиш, за да се защитя. Очевидно го е приел като искане на разрешение и ти го е дал.

— Какво, прочел е мислите ми?

— Поне намеренията ти. Понякога го прави.

— До-о-бре. Ясно.

Отказвам се да споря. В живота си съм чувала много смахнати истории. Просто се научаваш да ги изслушваш, вместо да влизаш в директна препирня с човека, дърдорещ небивалиците. Оспорването на необяснимото е безпредметно и понякога опасно начинание. Поне с майка ми. Въпреки това съм длъжна да отбележа, че Рафи е по-изобретателен дори от нея.

— Е... искаш ли да ти превържа гърба?

— Защо?

— За да не получиш възпаление — обяснявам аз, докато ровя из раницата за комплекта за първа помощ.

— Възпалението едва ли ще породи проблем.

— Няма ли да получиш инфекция?

— Би трябвало да съм устойчив на вашите микроби.

Обръщам внимание на „би трябвало“ и „вашите“. Не знаем почти нищо за ангелите. Всяка информация може да ни даде предимство. Естествено, след като се организираме отново.

Идва ми наум, че вероятно получавам уникалната възможност да събера сведения за тях. Независимо от желанието на водачите на бандите в какво да вярваме, аз съм сигурна, че те вземат ангелски части само от мъртви или умиращи ангели. Нямам представа за какво ми е подобна информация, но не е излишно да натрупам някакви познания.

Кажи го на Адам и Ева.

Пренебрегвам предупредителния глас в главата си.

— Значи... си имунизиран или нещо такова? — Опитвам се да звуча непринудено, все едно отговорът не означава нищо за мен.

— Така или иначе, сигурно е добра идея да ме превържеш — изпраща ми той ясен сигнал. Наясно е с опитите ми да изкопча информация. — Вероятно има изгледи да мина за човек, ако раните ми

са прикрити — издърпва още едно скършено перо и с нежелание го поставя в растящата купчинка.

Използвам последните материали за първа помощ, за да превържа раните му. Кожата му наподобява стомана, покрита с коприна. Действам малко по-грубо от необходимото, защото така по-лесно се справям с треперенето на ръцете си.

— Кротувай, иначе ще прокървят отново. Превръзките не са твърде дебели и бързо ще се пропият с кръв.

— Няма проблем. Ще бъда възможно най-кротък, когато се наложи да бягаме, за да спасим живота си.

— Говоря сериозно. Това са последните ни превръзки. Важно е да издържат дълго.

— Има ли шанс да намерим още?

— Не е изключено. — Най-добрата ни възможност са домашните аптечки. Бандите вече са разграбили или окупирали магазините.

Напълваме бутилката ми за вода. Не разполагах с много време да опаковам провизиите от офиса. Взех произволно събрани неща. Въздишам със съжаление, че не успях да опаковам повече храна. Не ни е останало нищо, ако не броя една чаша сухи спагети и шепа шоколадчета, които пазя за Пейдж. Разделяме си спагетите, падат ни се по около две хапки. Утрото напредва, когато напускаме колибата. Първата ни цел е основната постройка в имението.

Тая големи надежди кухнята да е заредена, но един поглед към зейналите шкафове в морето от гранит и неръждаема стомана ми е достатъчен да предвидя, че ни предстои да тършуваме за остатъци. Макар тук да са живели богаташи, когато положението се е влошило, дори и те не са имали достатъчно пари за провизии. Или са изяли каквото са сварили, преди да си опаковат багажа и да потеглят, или са взели храната със себе си. Чекмедже след чекмедже, шкаф след шкаф — откриваме само трохи.

— Това яде ли се? — Рафи е застанал под някаква средиземноморска арка към входа на кухнята. Изглежда като у дома си на подобно място. В осанката му прозира изящната грация на аристократ, свикнал с богата обстановка. Ала на този образ никак не подхожда почти празният плик с котешка храна в ръката.

Бъркам в плика и изваждам няколко червено-жълти гранули. Лапам ги. Хрупкави са, с лек привкус на риба. Докато дъвча и

преглъщам, си представям, че са солени бисквити.

— Не са точно гурме, но едва ли ще ни убият.

Относно храната няма какво повече да направим, но в гаража откриваме екипировка. Раница, която ще ни послужи и за сак. Чудесно решение. Вярно, в момента той не може да носи раница, но по-късно нещата сигурно ще се променят. Два момчешки спални чувала, опаковани и готови за път. Не откривам палатка, но пък има фенерчета с резервни батерии. Да не говорим за готиния скаутски нож — никога не съм си купувала по-скъп от този. Давам моя на Рафи и задържам новата придобивка за себе си.

Дрехите ми са мръсни и просто ги сменям с чисти от дрешниците. Вземаме, достатъчно облекло и якета. Намирам блуза, близо до размера на Рафи. За по-сигурно го карам да смени издайническите си черни панталони и ботуши с връзки с джинси и обикновени туристически обувки.

За щастие в трите спални има различни размери мъжко облекло. Тук очевидно е живяло семейство с две момчета в юношеска възраст, но от тях са останали единствено вещите в дрешниците и гаража. Най-много се притеснявам дали Рафи ще се чувства удобно в туристическите обувки. Мехурите му от вчера са заздравели, но независимо от магическото му свойство да се възстановява, се терзая да го оставя да си съсипва краката всеки ден.

Успокоявам се, че ме е грижа, защото ще ме забави, ако накуцва, и отказвам да разсъждавам повече.

— С тези дрехи почти приличаш на човек — преценявам аз.

Всъщност има вид на прекрасен олимпийски шампион.

Доста е смущаващо да представлява свършен пример за човешко същество. В смисъл — не е ли редно ангел от легион, изпратен да изстреби човечеството, да изглежда, хм, зъл и противен?

— Нищо чудно да минеш и за човек, стига да не кървиш във формата на стави на криле. А-а, и не позволявай на никого да те повдига. Веднага ще разберат, че нещо не е наред, усетят ли колко си лек.

— Ще се постарая да не давам на друга жена, освен теб, да ме носи на ръце — обръща се той и излиза от кухнята, преди да съобрази как да приема отговора му.

Чувството за хумор е поредното качество, което в моите очи е недопустимо за ангелите. А фактът, че неговото е изтъркано, допълнително влошава нещата.

Късно сутринта напускаме голямата къща. Уличката ни извежда до пътя Пейдж Мил. Шосето е тъмно и хлъзгаво от снощния порой. Небето тежи от разкъсани сиви облаци, но с малко късмет ще намерим топъл: покрив сред хълмовете, преди да завали отново.

Раниците ни са в количката на Пейдж и затворя ли очи, почти си представям как я бутам. Улавям се, че си тананикам песен, която съм смятала за безсмислена. Внезапно спирам, защото осъзнавам, че всъщност това е извинителната мелодия на майка ми.

Поставям крак пред крак, опитвайки се да не обръщам внимание на твърде леката инвалидна количка и на безкрилия ангел до мен. Шосето е осеяно с множество коли — и е така чак до входа за магистралата. Там колите са само две, насочени нагоре към хълма. В началото всички се опитаха да излязат на магистралата, за да избягат. Не съм сигурна накъде бяха тръгнали. Едва ли и те са знаели, защото магистралата е задръстена и в двете посоки.

Не след дълго виждаме първия труп.

Цяло семейство лежи в локва кръв.

Мъж, жена и десетинагодишно момиче. Родителите са в средата на пътя, а детето е до ръба на гората. Или е хукнало да бяга, когато родителите са били нападнати, или се е скрило по време на нападението и са го хванали на излизане от гората.

Не са умрели отдавна. Разбирам го по все още яркочервената кръв върху опърпаните им дрехи. Преглъщам и се мъча да задържа котешката храна в стомаха си.

Главите им са непокътнати. За щастие вятърът е заметнал косата на момичето върху лицето му. От друга страна, телата им са в окаяно състояние. Първо, части от торсовете им са оглозгани, а по костите все още има парченца плът. Второ, няколко ръце и крака липсват. Нямам смелост да ги разгледам отблизо, за разлика от Рафи.

— Следи от зъби — констатира той, коленичил на асфалта пред тялото на мъжа.

— За какво животно става въпрос?

Приклепнал до телата, обмисля въпроса ми.

— От онези с двата крака и плоските зъби.

Стомахът ми се свива.

— Какво имаш предвид? Човешки ли са?

— Допускам. Необичайно остри, но с форма на човешки.

— Изключено — знам обаче, че е възможно. Хората биха направили всичко, за да оцелеят. Все пак, нещо не се връзва. — Твърде разточително е. Ако от отчаяние си станал канибал, защо ще си тръгнеш само след първите няколко хапки. — Ала от телата липсват повече от няколко хапки. Насилвам се да ги разгледам внимателно и виждам, че са наполовина изядени. Да, но защо са оставили другата половина?

Рафи се взира в мястото, където би трябвало да е кракът на детето.

— Крайниците са били откъснати от ставите.

— Достатъчно — отстъпвам две крачки назад.

Оглеждам околността. Намираме се на открита ливада и съм по-неспокойна от полска мишка под небе, пълно с ястреби.

— Е — той се изправя и оглежда дърветата, — да се надяваме, че който и да го е направил, все още властва над този район.

— Защо?

— Защото няма да е гладен.

Заклучението му не е причина да се почувствам по-добре.

— Ти си извратен, знаеш ли?

— Аз ли? Това не е работа на моите хора.

— Откъде си сигурен? Имате същите зъби като нас.

— Но не са отчаяни. — Казва го, сякаш ангелите нямат нищо общо с нашето отчаяние. — Нито пък са луди.

Тогава съзирам счупено яйце.

Лежи от едната страна на пътя, близо до детето. Жълтъкът е кафяв, а белтъкът — пресечен. Миризмата на сира ме удря в носа. Това е познатата смрад, която пропиваше дрехите, възглавницата и косата ми през изминалите две години, когато мама беше обзета от манията си по развалени яйца. До него има малък букет от горски треви. Розмарин и салвия. Или майка ми ги е сметнала за красиви, или лудостта ѝ е вдъхнала много тъмно чувство за хумор.

Това означава единствено, че е била тук. Само толкова. Не е по силите ѝ да нападне цяло семейство.

Но би надвила десетгодишно момиче, излязло от скривалището си след смъртта на родителите си.

Била е тук и е преминала край телата точно като нас. Това е всичко.

Наистина всичко.

— Пенрин?

Осъзнавам, че Рафи ми е говорел.

— Какво?

— Възможно ли е да са деца?

— Кой да са деца?

— Нападателят — уточнява бавно той. Очевидно съм пропуснала част от съжденията му. — Както казах, следите от зъби изглеждат твърде малки за възрастни хора.

— Със сигурност са животни.

— Животни с плоски зъби?

— Да — твърдя по-уверено, отколкото се чувствам. — По-логично е, отколкото дете да убие цяло семейство.

— Но не е по-логично от това да са ги нападнали банда подивели деца.

Опитвам се да го гледам, както се гледа луд, но вместо това само издавам страха си. Мрачни картини на разиграли се тук събития изпълват съзнанието ми.

Той говори нещо за необходимостта да избягваме шосето и да се отправим нагоре по хълма през гората. Кимам, без да се заслушвам в подробностите, и тръгвам след него към дърветата.

Растителността в Калифорния е предимно вечнозелена, но в гората са опадали достатъчно есенни листа, които шумолят при всяка наша стъпка. Умелите трапери се движели безшумно сред дърветата — поне така разправят хората. Не знам как е по другите части на света, но за нашите хълмове това сигурно е мит. Първо, през есента просто няма къде да стъпиш, освен в шумата. Второ, дори катериците, елените, птиците и гущерите вдигат достатъчно шум, за да звучат като много по-едри животни.

Добрата новина е, че дъждовете са напоили листата и шумът от стъпките ни е приглушен. Лошата е, че ми е трудно да тикам инвалидната количка нагоре по мокрия склон.

Шумата влиза между спиците и я бутам с усилие. За да намаля товара, връзвам меч за раницата си и я понасям на гръб. Хвърлям другата раница на Рафи. Количката продължава да занася, да се плъзга по мокрите листа и непрекъснато се обръща по посока на наклона, докато се опитвам да я изправа. Напредваме като мравки. Рафи не ми предлага помощ, но поне не прави саркастични забележки.

Накрая попадаме на чиста пътека, изглежда продължава в нашата посока. Земята е почти равна и покрита с несравнено по-малко шума. Дъждовете обаче са превърнали черната пътека в кална вада. Не знам колко лесно ще се движи количката в калта, а ми се ще да остане в добро състояние. Затова я сгъвам и я понасям. Получава се за известно време, но ми е неудобно и се движа тромаво. Не се е случвало да изнасям количката на повече от един — два етажа.

Бързо става очевидно, че е невъзможно да продължа прехода с инвалидната количка. Дори Рафи да ми бе предложил помощ — а той така и не го направи — нямаше да стигнем твърде далеч, влачейки неудобна за носене конструкция от метал и пластмаса.

В един момент я разгъвам и я поставям на земята. Тя затъва, пръстта лакомо засмуква колелата ѝ. Само след метър цялата количка е в кал и изобщо не помръдва.

Вземам пръчка и криво-ляво я почиствам. Правя го още два пъти. Всеки път калта залепва по-бързо за колелата. Веднъж размесена, прилича повече на глина. Накрая колелата правят само по два оборота и количката засяда.

Заставам до нея. Очите ми се наливат със сълзи. Как ще спася Пейдж без количката ѝ?

Ще трябва да измисля нещо, дори и да се наложи да я нося. Важното е да я намеря. Стоя така, с пораженчески наведена глава, още минута.

— Все още ѝ носиш шоколад — напомня Рафи с известна доза съпричастност. — Останалото е само логистика.

Не повдигам очи да го погледна, защото сълзите ми още не са си отишли. Прокарвам пръсти за сбогом по кожената седалка и изоставям количката на Пейдж.

Вървим около час. Рафи прошепва:

— Всъщност унинието помага ли на хората да се почувстват по-добре?

Откакто видяхме жертвите на пътя, разговаряме шепнешком.

— Не съм унила.

— Не си, разбира се. Защо момиче като теб, прекарващо времето си с воин-полубог като мен, да е унило? На този фон загубата на една инвалидна количка едва ли има някакво значение.

Почти се спъвам в паднал клон.

— Сигурно се шегуваш.

— Никога не се шегувам за ранга си на воин-полубог.

— Господи, боже мой — снишавам глас, — бях забравила, че трябва да шепна.

— Не си нищо повече от птица с претенции. Признавам, имаш мускули. Но знаеш ли, птиците не са нищо повече от слабо еволюирали гущери. Ето какво си ти.

Той се подсмива.

— Еволюция — навежда се към мен, сякаш ще ми сподели тайна. — Та аз съм съвършен от началото на времето.

Поради прекомерната му близост дъхът му обгръща ухото ми.

— О, моля те. Носът ти е вирнат толкова високо, че стърчи над гората. Скоро ще се заклеши между клоните. И тогава ще трябва да те спасявам. — Поглеждам го отегчено: — *Отново.*

Забързвам крачка в опит да пропусна остроумния коментар, който със сигурност предстои.

Но той мълчи. Възможно ли е да ми е оставил последната дума?

Поглеждам назад. Лицето на Рафи е разтеглено в самодоволна усмивка. Тогава осъзнавам колко ловко ме е подвел да се почувствам по-добре. Упорито се опитвам да се противопоставя, но вече е твърде късно.

Наистина се чувствам малко по-добре.

От картата си спомням, че Скайлайн Булевард преминава през гората, стигаща до Сан Франциско и околностите му. Скайлайн пълзи нагоре по „нашия“ хълм. Рафи не е споделял къде е ангелското гнездо, но ми каза да вървим на север. Това означава да прекосим Сан Франциско. Ако тръгнем нагоре по склона и продължим по Скайлайн до града, ще се движим встрани от гъсто населените райони, докато стане невъзможно да ги избягваме.

След като осъзнах необходимостта да събирам прилежно информация за ангелите, искам да задам много въпроси на Рафи, ала в момента канибалите са по-важни. Затова говорим шепнешком и то в краен случай.

Очаквах да ни отнеме цял ден, докато стигнем до Скайлайн, а се озоваваме там още в средата на следобеда. Това е добре, защото се съмнявам дали ще понеса още една порция котешка храна. Разполагаме с много време да претърсим къщите на Скайлайн за вечеря, преди да се стъмни. Те изобщо не са толкова близо една до друга, колкото онези в предградията, но са разпределени равномерно край пътя. Повечето са скрити зад секвои — чудесни условия за потайно търсене на запаси.

Чудя се колко ли дълго ще чакаме майка и как ще я открия. Тя знае, че трябва да стигне до хълмовете, но нямахме по-нататъшен план. Както с всичко останало в живота ми, мога само да се надявам на най-доброто.

Скайлайн е живописен път по хребета на планинската верига, която отделя Силиконовата долина от морето. От тази двулентова магистрала се открива гледка и към долината, и към океана. След началото на нападенията само тук съм вървяла, без да се *смуцавам* от занемареното състояние на пътя. Ограден от секвои и ухаещ на евкалипт, той би бил по-смуцаващ, ако имаше движение.

Скоро след като достигахме Скайлайн, виждаме коли, струпани една върху друга напърно на пътя. Така възпрепятстват всякакъв възможен трафик. Очевидно не е случайно. Колите, разположени перпендикулярно на магистралата, са подредени шахматно в няколко колони, с оглед да попречат на всеки, решил да си проправи път с удар. Общността на околните обитатели не посреща непознатите с добре дошли.

Ангелът, който сега прилича на човек, оглежда обстановката. Накланя глава, все едно куче дочува нещо от далечината. Леко кима с брадичка напред и наляво от пътя.

— Те са там и ни наблюдават — прошепва той.

Виждам само пустия път, пресичащ масива от секвои.

— Как разбра?

— Чувам ги.

— Колко далеч? — прошепвам. — *Колко далеч са те и колко надалеч чуваш?*

Поглежда ме, сякаш знае какво си мисля. Не е възможно хем да чеше мисли, хем да има удивително остър слух, нали? Той свива рамене и се обръща, за да се скрие отново сред дърветата.

Правя си експеримент: наричам го наум с обидни думи. Не реагира. Тогава започвам да си представям каквото ми хрумне, за да видя дали няма да ме изгледа странно. Поради някаква причина мислите ми се връщат към нощта, когато той ме прегръщаше — когато сънувах, че замръзвам във водата. Във въображението си се събуждам на дивана и се обръщам с лице към него. Той е толкова близо, че дъхът му гали бузата ми, докато се завъртам...

Спирам. Започвам да си представям банани, портокали и ягоди, обзета от силен срам, да не би да е усетил какво мисля. Но той продължава да върви през гората, без да показва признаци, че чете мислите ми. Това е добрата новина. Но има и лоша: не знае какво си мислят те. За разлика от него аз не чувам, не виждам и не помириствам нищо, което да ми подсказва дали някой ни е устроил засада.

— Какво чу? — прошепвам аз.

Обръща се и ми отвръща шепнешком:

— Двама души шептят.

Затварям си устата и просто го следвам.

Тук, горе, цялата гора е от секвои. По земята няма листа, които да шумолят, докато вървим. В замяна гората ни предоставя точно каквото ни е нужно — дебел килим от меки иглички, приглушаващи стъпките ни.

Искам да го попитам дали гласовете, които е чул, се приближават към нас, но не смея да говоря излишно. Дори да се опитаме да заобиколим територията им, трябва да продължим в същата посока, ако искаме да стигнем до Сан Франциско.

Рафи ускорява крачка надолу по хълма почти до бяг. Следвам го сляпо, приемайки, че чува нещо повече от мен. Тогава и аз го чувам.

Кучета.

По лая им личи, че са се насочили право към нас.

Впускаме се в спринт — едновременно се пързалияме и бягаме по игличките. Дали тези хора имат кучета? Или това е дива глутница? Ако са диви, ще бъдем в безопасност на някое дърво, докато ги изчакаме да си тръгнат. Но ако са домашни... Тази мисъл ме обърква. Значи се нуждаят от достатъчно храна и за себе си, и за кучетата. Кой притежава такова богатство и как го е натрупал?

Припомням си гледката на изяденото от канибали семейство и мозъкът ми блокира. Командването поемат инстинктите ми.

По лая на кучетата разбирам, че ни настигат. Сега пътят се намира далеч зад гърба, наоколо няма кола, та да скочим в нея. Надявам се някое дърво да свърши работа.

Трескаво оглеждам гората за дърво, подходящо за катерене. Не виждам нито едно. Секвоите се издигат прави нагоре, а клоните излизат от ствола под прав ъгъл далеч, далеч над земята. За да достигна най-ниския клон на което и да било от тези дървета, трябва да съм поне два пъти по-висока.

В опит да се хване за един клон Рафи скача. Отскокът му е много по-впечатляващ от на човек с неговия ръст, ала и това не е достатъчно. От отчаяние забива юмрук в ствола. Вероятно никога не му се е налагало да скача. Защо да го прави, щом може да лети?

— Качи се на раменете ми — подканва ме той.

Недоумявам какъв е планът му, но лаят на кучетата се усилва. Трудно ми е да преценя колко са, но не са едно-две, цяла глутница е.

Хваща ме за кръста и ме повдига. Силен е. Достатъчно силен, за да ме повдигне, та да стъпя на раменете му. Сега едва достигам най-ниския клон, но все пак — отгласквайки се нагоре — успявам да се хвана здраво, докато се отблъсквам от Рафи. Дано тънкият клон е достатъчно здрав да ме издържи.

Ангелът поставя длани под краката ми за опора и ме избутва нагоре. Стъпвам здраво на клона. Той се клати, но издържа тежестта

ми. Оглеждам се за разклонение, което да отчупя и да му подам, за да му помогна да се изкачи.

Преди да успея да направя каквото и да било, той хуква да бяга. Иде ми да го извикам по име, но се спирам навреме. Не изпитвам никакво желание да издам местонахождението си.

Проследявам с поглед как изчезва надолу по хълма. Сега е мой ред да удриям по дървото от отчаяние. Какво прави? Ако беше останал наблизо, навярно щях да намеря начин да го издърпам горе. Най-малкото щях да му помогна да прогони кучетата, като ги замерям отгоре. И без метателни оръжия всичко, хвърлено от тази височина, би свършило същата работа.

Дали е побягнал, за да отвлече вниманието на кучетата и да ме остави в безопасност, или за да ме защити?

Отново забивам юмрук в ствола.

Шест кучета пристигат и започват да ръмжат към дървото. Две се задържат и душат около дънера, другите побягват след Рафи. Не минава много време и тези долу се втурват след глутницата.

Клонът ми се е огънал несигурно към земята. Разклоненията са съвсем редки и тънки, стига някой просто да погледне нагоре и ще ме види. По по-ниските клони листа има само в краищата, а пространството близо до ствола е почти голо. Посягам нагоре към следващия клон и започвам да се катеря. Колкото по-нагоре се промъквам, толкова по-здрави и дебели стават разклоненията. И все пак клоните с достатъчно растителност, годна да ме прикрие, са далеч нагоре.

Разбирам, че кучетата са го настигнали, защото едно от тях започва да скимти от болка. Сгушвам се, притисната до дървото, и се опитвам да отгатна какво се случва.

Под мен с гръм и трясък през храсталака преминава нещо голямо. Оказват се неколцина едри мъже. Петима. Облечени са в камуфлажни дрехи и държат пушките си като хора, наясно как да ги използват.

Единият дава знак с ръка и другите се разпръскват. Не оставят впечатление за веселяци-ловци, които отстрелват зайци, пиейки бира. Те са организирани. Обучени. Смъртоносни. Движат се леко и уверено. Това ме навежда на мисълта, че и преди са действали заедно. Ловували са заедно.

Представата какво е способна да направи самозвана военна групировка със затворник — ангел ме смразява. Чудя се дали да не извикам, та да отвлека вниманието им и да дам възможност на Рафи да избяга. Кучетата обаче продължават да ръмжат и скимтят. Той се бори за живота си — крясъците ми само ще го разсеят и ще заловят и двамата ни.

Ако умра, значи и Пейдж да умре. Но няма да умра заради ангел, независимо от безумните му постъпки, които по случайност спасяват кожата ми. Ако имаше начин да стъпи на раменете ми, за да се изкачи тук, горе, щеше ли да го направи?

Дълбоко в себе си знам истината. При желание да спаси само себе си, щеше да ме надбяга още щом се бе появил първият признак за опасност. Както гласи старата шега — не се налага да се надбягва с мечка, достатъчно е да изпревари мен. А с това би се справил лесно.

Заради ожесточеното ръмжене на нападащо куче се свивам от страх. Няма причина мъжете да се досетят, че Рафи не е човек, стига да не съблекат фланелката му или раните на гърба му да не се отворят и прокървят. Ако кучетата обаче го наръфат, той ще се възстанови напълно само за един ден и това веднага ще го издаде, в случай че го задържат толкова дълго. Ако пък са канибали, нищо няма да има значение, разбира се.

Не знам какво да правя. Наложително е да помогна на Рафи. Същевременно трябва да остана жива и да не правя глупости. Единственото ми желание е да се свия на кълбо и да си запуша ушите с длани.

След рязка команда кучетата притихват. Мъжете са намерили Рафи. Не чувам какво казват, само разбирам, че говорят. Не е учудващо защо тонът им не звучи приятелски. Не са многословни, а и изобщо не долавям гласа на Рафи.

След няколко минути кучетата притичват край дървото ми. Две старателни псета първо подушват дънера под мен и чак после побягват, за да настигнат глутницата. Тогава идват мъжете.

Онзи, който по-рано даде знак с ръка, води групата. Рафи върви след него.

Ръцете му са вързани на гърба, а по лицето и крака му тече кръв. Вперил е поглед право напред и внимава да не повдигне глава към мен. От двете му страни двама мъже стискат лактите му, сякаш очакват

всеки момент да падне, за да го повлекат нагоре по хълма. Останалите двама ги следват. Наклонили са пушките си леко към земята и дебнат какво да застрелят. Единият носи сака на Рафи.

От синьото одеяло с крилата няма и следа. За последен път го видях привързано към сака на Рафи. Дали е използвал момента преди кучетата да го настигнат, за да скрие крилата? В такъв случай нищо чудно да си е спечелил още няколко часа живот.

Той е жив. Повтарям си го наум, за да попреча на други, потрвожни мисли, да превземат съзнанието ми. Няма да е по силите ми да направя каквото и да било, изпадна ли в размисъл за случващото се с Рафи, Пейдж или майка.

Прочиствам съзнанието си. Забравям за плановете. Липсва ми достатъчно информация, за да съставя план. Доверявам се на инстинктите си да свършат работата.

А инстинктите ми подсказват, че Рафи е мой. Аз го открих първа. Ако тези отровени от тестостерон павиани искат нещо от него, ще се наложи първо да почакаат той да ме заведе в ангелското гнездо.

Вече не чувам мъжете и слизам от клона. Високо е и внимателно намествам краката си, преди да увисна. Сега най-малко се нуждая от счупен глезен. Игличките омекотяват удара от падането и се приземявам благополучно.

Втурвам се надолу по хълма, в посоката, накъдето побягна Рафи. След около пет минути намирам увитите крила. Лежат наполовина скрити в пущинака. Докато е бягал, явно е хвърлил вързопа в храстите. Пристягам го на гърба си и хуквам след мъжете.

Кучетата представляват проблем. Наложително е да си напегна ума и да го реша. Дори да успея да се скрия от мъжете, промъквайки се тихомълком, няма как да се скрия от кучетата. Независимо от това продължавам да тичам. Най-добре да обмислям нещата едно по едно. Обзема ме почти панически страх, че изобщо няма да ги намеря, затова забързвам темпото от джогинг на спринт.

Най-после ги виждам. Буквално съм превита надве и останала без дъх. Дишам много тежко и се чудя как така не ме чуват.

Приближават няколко на пръв поглед порутени сгради. Отблизо обаче се вижда, че постройките са съвсем наред. Само изглеждат разнебитени — многобройни клони, опрени в стените, образуват плетеница над лагера. Като че ли са опадали естествено, а всъщност са подредени внимателно. Обзалагам се, че гледано от въздуха, мястото се слива с гората и сградите изобщо не се забелязват.

Под навесите от секвоя край сградите са скрити картечници. Всички са насочени към небето.

Не ми изглежда лагер, добронамерен към ангелите.

Мъже в камуфлажи посрещат Рафи и петимата ловци. Има и жени, но не всички носят униформа. На доста от тях мястото им не изглежда да е тук. Други, мръсни и уплашени, се промъкват в сенките.

За мой късмет един мъж вкарва кучетата в колиба. Поради шума наоколо дори някои да започнат да лаят по мен, едва ли ще ме забележат.

Оглеждам се, за да се уверя, че не са ме видели. Свалям раницата и я скриям в една хралупа. Посягам да взема меча, но се отказвам. Само ангелите носят мечове. Безсмислено е да насочвам вниманието им в тази посока. Оставям увитите в одеялото криле до раницата и наум си отбелязвам местоположението на дървото.

Намирам подходящо място, откъдето виждам по-голямата част от лагера, и лягам на земята в участък, покрит с достатъчно шума, та да ме предпазва от калта. Така или иначе студът и влагата проникват през

блузата ми. За всеки случай се покривам с листа и иглички. Ще ми се да имах като техните камуфлажни екипи. За щастие тъмнокестенявата ми коса се слива с околността.

Повалят Рафи на колене в средата на лагера.

Твърде далеч съм, за да чуя разговора им, но мъжете очевидно обсъждат какво да правят с него. Един от тях се навежда и казва нещо на Рафи.

Моля те, моля те, не го карай да си сваля фланелката.

Трескаво обмислям как да го спася и все пак да остана жива, но посред бял ден в присъствието на дванайсетима униформени мъже, сновящи из района и готови за стрелба, възможностите ми са силно ограничени. Ако някое ангелско нападение не отвлече вниманието им, остава ми само да се надявам той да оцелее и след като се стъмни, по някакъв начин да стигна до него.

Каквото и да им казва Рафи, явно засега ги задоволява, защото го изправят на крака и го отвеждат към най-малката постройка. Намира се в средата. Сградите от двете ѝ страни — те впрочем не приличат на къщи, а на части от лагер — са достатъчно големи, за да приютят поне по трийсет души. А тя самата вероятно побира наполовина по-малко. Едната, предполагам, е за спане, другата — за обща употреба, а третата служи за склад.

Лежа и се опитвам да не обръщам внимание на мокрия студ, който се просмуква в дрехите ми от земята. С нетърпение чакам слънцето да залезе. Дано тези хора се плашат от тъмното колкото и уличните банди в нашия квартал и си легнат с падането на мрака.

Струва ми се, че е минало много време, но вероятно са били едва двайсетина минути. Млад мъж в униформа минава само на шейсет сантиметра от мен. Пред гърдите си държи пушка, леко наклонена към земята, и оглежда гората. Намира се в пълна бойна готовност. Лежа абсолютно неподвижна и наблюдавам как войникът се изнизва пред очите ми. Изненадана съм и същевременно изпитвам огромно облекчение, защото не води куче. Чудя се защо не ги използват за охрана на лагера.

През всеки няколко минути край мен минава войник — твърде наблизко, за да съм спокойна. Патрулите са сравнително редовни, след известно време свиквам с ритъма им и знам кога ще минат.

Около час след като отведоха Рафи в централната сграда, надушвам месо, лук, чесън и зеленчуци. От апетитната миризма стомахът ми се свива толкова силно, че започва да ме боли.

Моля се да не помириствам Рафи.

В сградата отдясно един по един влизат хора. Не съм чула съобщение, сигурно си имат определен час за вечеря. Те са много повече, отколкото предполагах. Войници, предимно униформени мъже, се връщат с тежки стъпки от гората на групи по двама, трима или петима. Прииждат от всички посоки, а двама едва не ме настъпват, докато се прибират.

С настъпването на нощта хората потъват в сградата отляво, а аз съм почти изтръпнала от студа, който се просмуква в мен от земята. Цял ден не съм яла нищо, ако не броя шепата суха котешка храна, и не се чувствам достатъчно подготвена за спасителна мисия.

В нито една от сградите не свети. Тази група очевидно е внимателна, прикрива се добре през нощта. Лагерът е тих: чува се само песента на щурците. Удивително постижение, предвид големия брой хора тук. Поне не долавам писъци от сградата на Рафи.

Мобилизирам се да изчакам в тъмнината около час, преди да предприема акцията си.

Дебна да минат патрулите. По моите пресмятания сега вторият войник е от другата страна на лагера.

Броя до сто, изправям се и побягвам възможно най-тихо към сградите.

Краката ми са студени и схванати, сякаш са от месинг, но се раздвижват много бързо при мисълта за риска да ме хванат. Тръгвам по обиколния път, притичвам от сянка в сянка и напредвам на зигзаг към централната сграда. Плетеницата от клони работи в моя полза, създавайки една или друга маскировка из целия район.

Притискам тялото си към страничната стена на трапезарията. Единият охранител крачи равномерно отдясно, а вторият върви спокойно от другата страна на лагера. Стъпките им са глухи и бавни, едва ли не отегчени. Това е добър знак. Ако чувах нещо необичайно, щяха да крачат по-бързо и тревожно. Поне така се надявам.

Опитвам се да огледам гърба на централната сграда — търся заден вход — но луната не огрява тази страна и не виждам дали има врата, или дори прозорец.

Изскачам от скривалището си и се спускам към постройката на Рафи.

Спирам, очаквайки да чуя вик... ала продължава да цари тишина. Стоя, долепена за стената, и задържам дъха си. Не чувам нищо, не забелязвам и движение. Единствено страхът ми диктува да се откажа. Затова продължавам.

На гърба на сградата има четири прозореца и задна врата. Надничам през единия — само тъмнина. Устоявам на изкушението да почукам, за да проверя дали Рафи ще откликне. Не знам кой друг би могъл да бъде вътре с него.

Нямам план, дори и малоумен, нито реална представа как да се справя с когото и да било вътре. Обучението по самозащита не включва издебване в гръб и тихо задушаване до смърт — умение, което сега би ми било от голяма полза.

Все пак редовно съм побеждавала спаринг-партньори, много по-едри от мен, и на фона на смразяващата паника тази мисъл ме топли.

Поемам си дълбоко въздух и прошепвам възможно най-тихо:
— Рафи?

Ако съумея да добия представа в коя стая се намира, ще ми бъде много по-лесно, но не чувам нищо. Нито почукване по прозореца, нито тих отговор, нито проскърцване на стол, което да ме насочи към него. Отново ме спохожда ужасната мисъл, че може да е мъртъв. Без него няма как да намеря Пейдж. Без него съм сама. Нанасям си въображаем ритник, за да ме отклони от този опасен ред на мисли.

Промъквам се до вратата и долепям ухо. Не чувам нищо. Пробвам бравата, в случай че е отключено.

По стар навик нося в задния си джоб удобен комплект за отваряне на врати. Намерих го в стаята на един тийнейджър първата седмица, след като започнах да търся храна. Не след дълго установих колко по-безшумно е манипулирането на ключалки в сравнение с чупенето на прозорци. Искаш ли да избегнеш уличните банди, най-важното е да си тих. Затова през последните две седмици натрупах доста опит в отключването.

Бравата се завърта плавно.

Тези мъже са самонадеяни. Открехвам я съвсем леко и застивам. Не чувам нищо и потъвам в тъмнината. Изчаквам очите ми да свикнат

с мрака. Единствената светлина идва от сноповете лунни лъчи, струящи през прозорците в дъното на къщата.

Вече започвам да свиквам с бледото лунно сияние. Промъкването посред нощ се е превърнало в мое обичайно занимание. Намирам се в коридор е четири врати. Едната е отворена и води към баня. Другите три са затворени. Хващам ножа, сякаш би спрял куршум от полуавтоматично оръжие. Допирам ухо до първата врата отляво, но не чувам нищо. Посягам към бравата и долавям тих шепот от последната.

Замръзвам. Придвижвам се плавно до нея и долепвам ухо. Дали беше плод на въображението ми, или наистина прозвуча: „Бягай, Пенрин!“?

Открехвам вратата.

— Защо никога не ме слушаш? — тихо пита Рафи.

Шмугвам се вътре и затварям вратата.

— Няма защо да ми благодариш, че те спасявам.

— Не ме спасяваш, оставяш се да те хванат.

Рафи седи в средата на стаята, завързан за стол.

По лицето му са засъхнали много струйки кръв, стичаща се от рана на челото му.

— Те спят.

Притичвам до стола му и опирам ножа във въжето около китките му.

— Не, не спят.

Увереността в гласа му задейства аларма в главата ми, ала преди да помисля за думата капан, един фенер ме заслепява.

— Не мога да ти позволя да го прережеш — избоботва глас иззад фенера. — Запасите ни от въже са ограничени.

Някой грабва ножа от ръката ми и грубо ме поваля на стол, фенерът угасва. Мигам няколко пъти, преди очите ми отново да свикнат с нощта. Докато проглеждам, някой връзва китките ми на гърба.

Трима са. Вторият проверява въжетата на Рафи, а третият се е облегал на вратата, сякаш просто минава да ни види. Напрягам мускули, за да разхлабя въжето максимално, докато мъжът отзад ме връзва. Похитителят стиска китките ми много силно и съм почти убедена, че ще ги счупи.

— Извини ме за липсата на осветление — обажда се мъжът, облегал върху касата на вратата. — Опитваме се да избягваме неканени посетители. — Всеки детайл, от властния му тон до непринудената му поза, показва, че е водачът.

— Наистина ли съм толкова непохватна? — питам аз.

Водачът се навежда към мен и ме поглежда в очите:

— Всъщност — не. Охранителите не са те забелязали, а имаха заповед да се оглеждат за теб. Като цяло, не е зле. — В гласа му се долавя одобрение.

Рафи издава тих, гърлен звук, който ми напомня ръмжане на куче.

— Знаел си, че съм тук? — продължавам да разпитвам аз.

Мъжът се изправя. Лунната светлина не е достатъчно силна, за да видя подробности от външния му вид, но е висок и широкоплещест. В сравнение с военната му подстрижка косата на Рафи изглежда рошава и занемарена. Профилът му е изчистен, чертите му са остри, открояващи се.

Той кима.

— Поколебахме се, но екипировката в сака му прилича на половината от багажа на двама души. Има газов котлон, но не и

кибрит, не намерихме канче или паница, а има две купи, две лъжици. Такива работи. Решихме, че останалата част от нещата са при някой друг. Макар, честно казано, да не очаквах опит за спасяване. Определено не и от момиче. Не искам да те обидя. Винаги съм бил със съвременно мислене — свива той рамене. — За това е нужен кураж. Или отчаяние.

— Забрави малоумие — изръмжава Рафи. — Аз съм предмет на твоя интерес, не тя.

— Защо смяташ така? — пита водачът.

— За войници ти трябва хора като мен — обосновава се Рафи. — За какво ти е това кльошаво момиченце?

Водачът се обляга назад със скръстени ръце.

— Какво те кара да мислиш, че търсим войници?

— Бяха ти нужни петима мъже и глутница кучета, за да хванеш един човек. С това темпо ще ти трябва три армии, за да постигнеш каквото и да целиш тук.

Водачът кима.

— Очевидно не ти липсва военен опит.

Повдигам вежди, озадачена какво ли се е случило при залавянето му.

— Не ти мигна окото, когато насочихме пушки към теб — напомня водачът.

— Едва ли е чак толкова добър, за колкото се мисли, щом са го залавяли и преди — намесва се охранителят на Рафи.

Рафи не захвапва стръвта.

— А може и да е от специалните части, обучени за най-тежки ситуации — включва се в играта водачът.

Изчаква Рафи да потвърди или отрече. Лунните лъчи, проникващи през прозореца, са достатъчно силни, за да видя как водачът наблюдава Рафи съсредоточено — така вълк гледа заек. Или всъщност заекът гледа вълка. Рафи обаче мълчи.

Водачът се обръща към мен:

— Гладна ли си?

Стомахът ми избира момента да изкъркори шумно. Във всяка друга ситуация щеше да е смешно.

— Хайде да им донесем вечеря.

Тримата мъже излизат.

Проверявам колко са стегнати въжетата около китките ми.

— Висок, тъмен и дружелюбен. Какво повече да иска едно момиче?

Рафи изсумтява.

— Станаха много по-дружелюбни, когато се появи. Цял ден не ми предложиха храна.

— Дали ги е страх, или наистина са лоши момчета?

— Всеки, който те завързва за стол под дулото на пушка, е лош. Наистина ли трябва да ти обяснявам?

Чувствам се като малко момиче, направило нещо глупаво.

— Е, какво правиш тук? — пита той. — Рискувах глутница кучета да ме разкъса на парчета, само и само да избягаш, а ти бързаш да се върнеш. Не е излишно да влагаш повече елементарна логика в постъпките си.

— Извинявай, никога повече няма да правя така.

Вече ми се ще да ни бяха запушили устата.

— Това е най-разумното нещо, което съм чувал от теб.

— Е, кои са тези мъже?

Благодарение на изключителния си слух Рафи несъмнено е придобил много информация за плановете им.

— Защо? Смяташ да се запишеш при тях ли?

— Не си падам по членството в организации.

С всички тези струйки засъхнала кръв, независимо от иначе красивите му черти, на лунната светлина образът му прилича на гротеска. За секунда си го представям като класическия паднал ангел, който проклина човешките души.

— Добре ли си? — Тонът му е удивително мек.

— Добре съм. Нали знаеш, че трябва да се измъкнем оттук до сутринта? Иначе ще се досетят. Много кръв и никакви рани. Никой не се възстановява толкова бързо.

Вратата се отваря и миризмата на яхния почти ме побърква. От нападенията насам не съм гладувала, но е трудно и да се каже, че съм трупала килограми.

Водачът придърпва стол до моя и повдига купата под носа ми. Щом долавям миризмата на зеленчуци, стомахът ми изкъркорва.

Той повдига препълнена лъжица между купата и устата ми. От благоприличие се въздържа да изпъшкам, предвкусвайки

удоволствието. Пъпчив войник придърпва стол до Рафи и прави същото с неговата яхния.

— Как се казваш? — пита водачът. Има нещо интимно в начина, по който ми задава въпроса, докато се кани да ме нахрани.

— Приятелите ми викат Гняв — отговаря Рафи. — Враговете ме наричат „Моля те, имай милост“. А ти как се казваш, войниче? — Подигравателният тон на Рафи ме кара да се изчервя безпричинно.

Водачът обаче не се смуцава.

— Авдий Уест. Можеш да ми викаш Ави. — Лъжицата леко се отдалечава от мен.

— Авдий. Колко библейско — диви се Рафи. — Авдий е спасил пророците по време на гоненията. — Той се взира в своята лъжица яхния, висяща във въздуха.

— Познавач на Библията — констатира Ави. — Колко жалко, че вече разполагаме с такъв. — Поглежда ме. — А ти как се казваш?

— Пенрин — казвам бързо, преди Рафи да е отворил уста за саркастичен коментар. — Пенрин Йънг. — По-добре да не се заяждам с похитителите ни, особено когато се готвят да ни нахранят.

— Пенрин — прошепва той, сякаш възнамерява да открадне името ми. Малко се срамувам, задето Рафи е свидетел на този момент, макар да не съм сигурна защо.

— Кога за последен път се нахрани нормално, Пенрин? — интересува се Ави.

Той държи лъжицата съвсем близо устата ми. Преглъщам слюнката, преди да отговоря.

— Не беше съвсем скоро.

Усмивам му се насърчително и се чудя дали ще ми даде тази хапка. Той поднася лъжицата към устата си и го гледам как изяжда храната. Стомахът ми протестира с къркорене.

— Кажи ми, Ави — обажда се Рафи, — какво месо има вътре?

Гледам ту единия войник, ту другия и изведнъж започвам да се колебая дали съм гладна.

— Трябва ви богат улов, за да изхраните толкова много народ продължава Рафи.

— Тъкмо щях да те попитам какви животни ловуваш — контрира Ави. — На мъж с твоето телосложение сигурно се му нужни доста белтъчини, за да поддържа мускулната си маса.

— Накъде биеш? — намесвам се аз. — Не ние нападаме хора, ако това намекваш.

Ави ме поглежда строго.

— Откъде разбрахте за това? Не съм споменавал нищо за нападане на хора.

— О, не ме гледай така. — Удостоявам го с най-сполучливата си физиономия на отвратен тийнейджър. — Нали не си представяш, че бих изяла човек? Това е наистина отвратително.

— Видяхме едно семейство на пътя — уточнява Рафи. — Полуизядено.

— Къде? — любопитства Ави. Изглежда изненадан.

— Недалеч оттук. Сигурен ли си, че не си бил ти или някой от хората ти? — Рафи се намества на стола, недвусмислено намеквайки на Ави и приятелите му колко е недружелюбен.

— Никой от моите хора не би го направил. Не им се налага. Разполагаме с достатъчно запаси и огнева мощ, за да изхранваме всички тук. Пък и убиха двама от нашите миналата седмица. Обучени мъже с пушки. Защо, мислиш, ви заловихме? Обикновено не преследваме непознати. Искаме да разберем кой го е направил.

— Не сме били ние — реагирам бързо аз.

— Не, не допускам да си била ти.

— И той не го е направил, Ави — името му оставя непознат вкус в устата ми. Особен, но не и лош.

— Откъде да знам?

— И невинността си ли трябва да доказваме?

— Светът е нов.

— Кой си ти? Шерифът на Новия ред? Първо арестуващ, после задаваш въпроси? — не мириясам.

— Какво бихте направили с тях, ако ги хванете? — интересува се Рафи.

— Ще имаме полза от хора, които са, така да се каже, малко по-нецивилизовани от нас. Ще се наложи да вземем предпазни мерки, естествено — въздъхва Ави. Очевидно не харесва идеята, но се е примирил с необходимостта да прави нужното.

— И какво по-точно? — озадачавам се. — Какво ще правиш с шайка канибали?

— Ще ги пусна срещу ангелите, разбира се.

— Това е лудост! — възкликвам.

— В случай че не си забелязала, целият свят е полудял. Време е да се приспособиш или да умреш.

— Като изпратиш луди срещу луди?

— Като изпратя наличното, за да ги объркаме, разсеем и дори отвратим, ако изобщо е възможно. Всичко, за да отвлека вниманието им от нас, докато се организираме — излага плановете си Ави.

— Какво организирате? — не пропуска случая Рафи.

— Армия, достатъчно силна, за да ги прогони от нашия свят.

Изведнъж цялото ми тяло се вледенява.

— Събирате армия за съпротива? — Полагам усилия да не поглеждам към Рафи. Истина е, че небрежно се опитвах да събера информация относно ангелите, в случай че ми потрябва. Въпреки това надеждата ми за организирана съпротива беше изчезнала в облак дим заедно с Вашингтон и Ню Йорк.

Тук е и Рафи: намира се в средата на бунтовнически лагер, където полагат всички усилия да останат в тайна от ангелите. Ако ангелите бяха научили за лагера, щяха да го унищожат в зародиш и кой знае колко време щеше да мине, докато организират нова съпротива.

— Предпочитаме да се възприемаме просто като човешка армия, но да, водим и съпротива, защото сме в далеч по-неизгодна позиция. В момента събираме сили, набираме войници и се организираме. Ала планът ни е за нещо голямо. Нещо, което ангелите няма да забравят скоро.

— Да отвърнете на удара?

Мисълта ме стряска.

— Да отвърнем на удара.

— Какви щети сте способни да нанесете? — методично разпитва Рафи.

Стомахът ми се свива. В тази стая единствено аз знам, че Рафи е от враговете.

— Достатъчно, за да разкрием намеренията си — пределно откровен е водачът на съпротивата. — Не на ангелите. Не ни интересува какво мислят те. А на хората. Да им покажем, че сме тук, че съществуваме и заедно няма как да ни пренебрегнат.

— Набирате войска, за да нападнете ангелите?

— Те мислят, че вече са спечелили. За жалост и нашите хора се чувстват така. Длъжни сме да им покажем, че войната едва започва. Това е нашият дом. Нашата земя. Никой не може да се появи с танцова стъпка и да ни я отнеме.

Съзнанието ми се разкъсва от противоречиви емоции. Кой е врагът в тази стая? На чия страна съм? Съсредоточено се вирам в пода и се мъча да не поглеждам нито Рафи, нито Ави.

Ако Ави усети нещо, рискувам да заподозре Рафи. Ако пък Рафи усети нещо, как да очаквам да ми вярва? О, Господи, ако ядосам Рафи, какво би му попретило да пренебрегне уговорката ни и да потегли без мен към ангелското гнездо.

— Боли ме главата — изхленчвам аз.

Настъпва дълго мълчание. Убедена съм, че Ави проумява всичко. Очаквам всеки момент да извика: „Боже мой, той е ангел!“.

Не го прави. Вместо това се изправя, оставя купата ми с яхния на стола си и обявява:

— Ще говорим на сутринта.

Помага ми да стана и да изкача две стъпала до една кушетка в сенките, която не бях забелязала. Охранителят на Рафи прави същото с него в другия край на стаята.

Лягам неудобно настрани, с китки, вързани на гърба. Ави сяда до мен и връзва глезените ми. Изкушавам се да подхвърля саркастична

забележка, че бихме могли да вечеряме, да изгледаме някой филм и да се отдадем на разврат, но замълчавам. Глупаво е да си правя сексуални шеги, докато съм затворничка в лагер, пълен с въоръжени мъже, в един свят без закони.

Ави поставя възглавница под главата ми, отмества косата от лицето ми и я затъква зад ухото ми. Докосването му е топло и внимателно. Нормално е да се страхувам, но не ме е страх.

— Всичко ще бъде наред — обещава той. — Мъжете ще получат строги заповеди да се държат джентълменски с теб.

Едва ли има нужда да четеш мисли, за да му е ясно, че е естествено това да ме притеснява.

— Благодаря ти — казвам аз.

Ави и човекът му вземат купите с яхния и излизат. Ключалката на вратата изщраква след тях.

— Благодаря ти? — имитира ме Рафи, озадачен.

— Млъкни. Изтощена съм. Наистина трябва да поспя.

— Всъщност трябва да решиш кой е на твоя страна и кой не е.

— Ще им кажеш ли?

Предпочитам да не споменавам подробности, в случай че ни подслушват. Дано ме е разбрал какво имам предвид. Ако с Рафи стигнем до ангелското гнездо, той ще разполага с информация за зараждащото се движение на съпротивата. Ако съобщи на другите ангели и те го унищожат, аз ще се превърна в Юда за човешкия род.

Следва дълго мълчание.

Ако не им каже, дали пък той няма да се превърне в Юда за своя вид?

— Защо дойде тук? — пита той, сменяйки темата безочливо. — Защо не избяга, както и двамата знаем, че трябваше да направиш?

— Беше глупаво, а?

— Много.

— Просто... не можах.

Изгарям от желание да го попитам защо рискува живота си, за да спаси моя, при положение че себеподобните му ни убиват всеки ден. Но не бива. Не и тук, не и сега. Не и докато има риск някой да ни подслушва.

Лежим мълчаливо, заслушани в песента на щурците.

Минава доста време, вече се унасям във вцепенение. Неочаквано той прошепва в тъмното.

— Всички спят, освен охраната.

Изведнъж отново съм нащрек.

— Имаш план?

— Разбира се. А ти нямаш ли? Ти си спасителката.

Луната се е преместила и светлината от прозореца е по-бледа. Все пак е достатъчна да видя как по-тъмната сянка на силуета му се надига от кушетката. Идва при мен и започва да ме развързва.

— Как, по дяволите, го направи?

— Когато щурмуваш гнездото, имай предвид, че няма как да задържиш ангелите с въжета.

Той прошепва последните думи. Бях забравила колко по-силен е от хората.

— Какво точно искаш да кажеш? Можел си да се измъкнеш през цялото време? Дори не се нуждаеш от мен? Защо тогава не избяга?

— И да пропусна удоволствието да ги принудя да напънат пилешките си мозъци, та да проумеят какво се е случило? — Бързо ме развързва и ме изправя на крака.

— А-а-а, сега разбирам. Способностите ти позволяват да избягаш през нощта, но не и през деня. Не си по-бърз от куршум, нали?

Подобно на повечето хора и аз научих за ангелите от безброй пъти излъчения видеоматериал, документиращ разстрела на архангел Гавраил. Не спирам да се чудя дали нямаше да са по-малко враждебни, ако не бяхме убили водача им веднага. Поне те си мислят, че е бил убит. Никой не е сигурен, защото тялото въобще не бе открито, поне така се твърдеше. Легионът крилати мъже зад него се разпръснал заедно с обзетата от паника тълпа и бързо изчезнал в опушеното небе. Питам се Рафи бил ли е част от този легион.

Той повдига вежда — недвусмислен отказ да обсъжда ефекта на куршумите върху ангелите.

Усмивам му се самодоволно. *Не си толкова съвършен, колкото изглеждаш.*

Отивам до вратата и долепвам ухо.

— Има ли някой друг в сградата?

— Не.

Опитвам се да завъртя бравата, но е заключена. Рафи въздиша.

— Надявах се да не демонстрираш прекалено голяма сила, за да не събудиш подозренията им.

Посяга към бравата, но го спирам:

— Е, хубавото е, че съм се погрижила за нас.

Измъквам от задния си джоб тънък инструмент за отваряне на ключалки и динамометричен гаечен ключ. Войникът, който ме претърси, преди да ме завърже, претупа работата. Търсеше оръжие или големи ножове, а не тънки инструментчета.

— Какво е това?

Заемам се с ключалката. Приятно ми е, че ще го изненадам с талант, неприсъщ за ангелите.

Цък.

— *Воала.*

— Бъбрива, но надарена. Кой би предположил?

Отварям уста, за да изтърся нещо остроумно, ала осъзнавам, че така бих потвърдила заключението му. Запазвам мълчание само за да му докажа, че мога.

Измъкваме се в коридора и спираме до задната врата.

— Чуваш ли охраната?

Той се заслушва за кратко. Посочва на единадесет и на пет часа. Изчакваме.

— Какво има вътре? — питам, сочейки към затворените врати.

— Кой знае? Вероятно провизии.

Запътвам се към една от вратите, мислейки за еленско месо и дори за оръжие.

Той хваща ръката ми и поклаща глава:

— Не ставай лакома. Ако ги оберем на тръгване, ще ни забравят много по-трудно. Не ни трябва неприятности, които е лесно да избегнем.

Прав е, разбира се. А и кой би бил достатъчно глупав да държи оръжие в сграда за затворници? Въпреки това устата ми се изпълва със слюнка при мисълта за еленско. О, трябваше да се пазаря за онази яхния, докато имах възможност.

След минута Рафи кимва и се измъкваме навън в нощта.

Двамата с Рафи се втурваме да бягаме. Сърцето ми подскача в гърдите, напрегам краката си до краен предел. Виждам дъха си. Миризмата на пръст и дървета ни приканва към гората. Шумоленето на клоните заглушава тежките ни стъпки.

Рафи би могъл да бяга много по-бързо, но остава близо до мен.

Луната изчезва зад облаците и гората притъмнява. Щом се озоваваме под короните, забавям крачка, за да не се блъсна в някое дърво.

Дишам тежко, чак се притеснявам охраната да не ме чуе. Адреналиновата тръпка от бягството на свобода отминава и отново съм уплашена и уморена. Спирам и се навеждам, за да успокоя дишането си. Рафи поставя ръка на гърба ми и с лек натиск ме приканва да продължим. Дори не се е задъхал.

Посочва към вътрешността на гората. Поклащам глава и посочвам другата страна на лагера. Трябва да обиколим, за да вземем крилете му. Раницата ми е заменима, крилете и мечът — не. Той се замисля и кима. Без да съм сигурна дали знае каква е целта ми, съм наясно, че крилете никога не са далеч от мислите му, както малката Пейдж никога не е далеч от моите.

Навлизайки възможно най-дълбоко в гората, заобикаляме лагера, без да го губим от поглед. На няколко пъти се обърквам — лунната светлина е много бледа, а самият лагер е почти изцяло покрит с клони. Налага се да разчитам на нощното зрение на Рафи повече, отколкото ми се иска.

Той вижда добре, но аз ходя с умерено темпо, за да не се спъна в някой клон и да не загубя равновесие. Отнема ни много време да прекосим гората в тъмното и още повече — да намеря скривалището.

Точно съзирам дървото, където съм скрила багажа ни, и зад гърба си чувам характерното изщракване на предпазител.

Вдигам ръце във въздуха, преди мъжът да е изкомандвал „Не мърдай!“.

— Понеже обезпокои съня ми, ще чистиш тоалетните. — Ави определено не обича да става рано и не крие предпочитанието си да спи, вместо да се занимава с нас.

— Какво искате от нас? — недоволствам аз. — Казах ти: не сме убили онези хора.

Връщаме се там, откъдето започнахме — с Рафи седим вързани на столовете в стаята, която започвам да приемам като наша.

— По-важно е какво не искаме. Не искаме да издавате броя, местонахождението и арсенала ни. След като видяхте лагера, изключено е да ви пуснем, преди да се преместим.

— След колко време?

— Известно — Ави уклончиво свива рамене. — Няма да се бавим.

— Не разполагаме с известно време.

— Разполагате с толкова, колкото кажем ние — обажда се Бодън, охранителят, който ни залови. Поне това име е изписано на униформата му. Нищо не пречи, разбира се, да се е сдобил с нея от мъртвия титуляр. — Ще правите каквото ви нареди движението на съпротивата. Защото без него всички щяхме да бъдем обречени на ада, който тези ангелски копеле...

— Достатъчно, Джим — прекъсва го Ави. Досадата в тона му ми дава основание да предположа, че добрият стар Джим, а навярно и неколцина от другите войници са повтаряли абсолютно същата реплика милион пъти с усърдието на новопосветени.

— Истина е — обръща се към нас Ави. — Основателите на съпротивата ни предупредиха, че този момент ще настъпи. Посъветваха ни къде да отидем, за да оцелеем, вдъхнаха ни стимул, докато останалата част от света се разпадаше. Дължим всичко на съпротивата. Тя е най-голямата ни надежда да преживеем това клане.

— Значи не е само този лагер? — изненадана съм.

— Има световна мрежа от изолирани групи. Сега разбираме за съществуването на другите, опитваме се да се организираме и съгласуваме.

— Страхотно — подхвърля Рафи. — Това означава ли, че трябва да останем тук, докато не забравим, че някога сме чували за движението на съпротивата?

— Напротив. Точно това трябва да разпространявате — поправя го Ави. — Колкото повече се знае за съпротивата, толкова по-обнадеждени и сплотени ще се чувстват хората. Всички се нуждаем от това в най-голяма степен.

— Не се ли притесняваш, че ако мълвата се разнесе, ангелите просто ще унищожат движението? — провокирам го аз.

— Тези гълъбчета са безсилни да ни смажат, дори да изпратят цялото си чуруликащо ято — с насмешка коментира Бодън. Лицето му е зачервено и изглежда готов за бой. — Само да опитат! — Кокалчетата на пръстите му са побелели от стискане на пушката и това ме притеснява.

— Откакто започнаха нападенията на канибалите, ни се налагаше да задържаме доста хора — измества темата Ави. — Само вие успяхте да се измъкнете. Лесно е да намерим място за двама ви. Място с храна и приятели, живот със смисъл и цел. Точно сега има разцепление в редиците ни. Карат ни да се ядем един друг, за бога. Как да се противопоставим, ако си трошим главите и се убиваме един друг за консерва кучешка храна?

Той се накланя настойчиво към нас.

— Този лагер е само началото. Всички трябва да участват, за да ни се отвори минимален шанс да си възвърнем света от ангелите. Хора като вас биха ни били от полза. Хора с достатъчно умения и решителност, за да се превърнат в най-великите герои на човечеството.

Бодън изсумтява.

— Надали са толкова добри. Лутаха се около лагера в голям полукръг като вибратори. Колко може да са опитни?

Нямам представа какво общо имат вибраторите, но е прав: наистина ни залови идиот.

Все пак няма да мия тоалетните, както се оказа. Само Рафи бе удостоен с тази чест. На мен се пада прането. Не съм сигурна дали е много по-хубаво. Никога в живота си не съм се трудила толкова

усилено. Когато в Америка ръчният труд стане по-евтин и по-за предпочитане от употребата на машини, разбираш, че е дошъл краят на света. Мъжете често цапат сериозно джинсите си и други дебели дрехи в гората. Да не споменавам бельото.

През деня изживявам повече от няколко мига на погнуса, но научавам това-онова от другите перачки.

След дълго сконфузено мълчание жените започват да говорят. Две са в лагера само от няколко дни. Изглеждат изненадани и още не вярват, че няма да ги наранят или изнасят. Предпазливо се стараят да говорят тихо и се озъртат наоколо. Това ми пречи да се отпусна дори когато започват да клюкарстват.

Докато си скъсваме задниците от работа, или по-точно ръцете и кръста, научавам, че Ави е абсолютен фаворит сред жените, но е за предпочитане да стоя на страна от Бодън и дружките му. Ави ръководи лагера, не обаче и цялото движение на съпротивата. Нескрито се коментира, поне сред жените, качеството му на чудесен световен водач на борците за свобода.

Харесвам идеята за лидер, който да ни изведе от тъмните времена. Допада ми романтиката да се превърна в част от нещо добро и правилно и да ме предвожда група хора, посветили се да станат герои.

Ала това не е моята борба. Борбата ми е да прибера сестра си жива и здрава. Борбата ми е да не позволя на майка да се забърка в неприятности и да я заведе на безопасно място. Борбата ми е да осигуря храна и подслон на разбитото си семейство. Докато не спечеля завинаги тези битки, не мога да си позволя лукса да отклонявам поглед към общата картина на войни с техните богове и романтични герои.

А в момента борбата ми е да изпера лекетата от чаршафи, с метри по-дълги и по-широки от мен. Нищо не лишава, живота от романтика и величие така, както прането на лекета от спално бельо.

Една от жените се притеснява за съпруга си. Твърди, че „се прави на войник“, макар в продължение на двайсет години да не е помръдвал от стола си на компютърен програмист. Тормози се и за своя голдън ретривър, напъхан в колибата с останалите кучета.

Оказва се, че повечето кучета всъщност, са домашни любимци на хора от лагера. Опитват се да ги превърнат в злите, ожесточени пазачи, които преследваха Рафи, но на практика не са имали достатъчно време

да ги обучат. Пък и целия си живот те са прекарвали в глезотии и игри. Очевидно никак не е лесно да ги превърнеш в жестоки убийци, щом по-скоро биха те близали до смърт или преследвали катерици.

Долорес ме уверява, че кучето й, Чекърс, е от типа, който ближе до смърт, а повечето от животните се чувстват в рая тук, в гората. Кимам с по-голямо разбиране, отколкото тя си представя. Отлично схващам защо охранителите нямат кучета. Трудно е да патрулираш, ако партньорът ти непрекъснато се впуска в преследване на гризачи и лае по цяла нощ. Благодаря на бога, че поне това ни спести.

Опитвам се непринудено да насоча разговора към друга тема — що за създаване гложга бежанците по пътя. Срещам само предпазливи погледи и уплашени физиономии. Една жена се прекръсти. Ето какъв бил начинът да убиеш разговор.

Повдигам чифт мръсни панталони, за да ги натопя в калната вода, и продължаваме да работим мълчаливо.

С Рафи сме затворници, ала никой не ни охранява. В смисъл — никой няма изрична заповед да го прави. Всички знаят, че сме новобранци и съответно ни държат под око.

За да не забележат колко бързо нараства раната на главата на Рафи, рано сутринта успяхме да поставим две лепенки до корените на косата му. Подготвихме се с обяснение, че главата по принцип кърви обилно, а раната е била по-лека, отколкото е изглеждала миналата вечер, но никой не ни попита. Хвърлих бърз поглед и на превръзките му. Кървавите петна са във формата на стави на криле. Засъхнали, но ясно забележими. Не можем да направим нищо по въпроса.

Рафи копае канал до преносимите тоалетни заедно с група мъже. Той е един от малцината, които още не са свалили фланелките си. Върху тениската му се откроява суха ивица заради превръзката, но изглежда никой не я забелязва. Поглеждам мръсотията по фланелката му с професионално око и се надявам някой друг да я пере.

Слънчевите лъчи се отразяват от нещо лъскаво на оградата, която мъжете строят около тоалетната. Размишлявам върху съвършено правилната форма на правоъгълните кутии, използвани за строежа, и изведнъж осъзнавам какво представляват. Настолни компютри. Мъжете редят настолни компютри и ги циментират в стена.

— Да — потвърждава Долорес, проследила погледа ми. — Съпругът ми винаги наричаше електронните си джаджи „тухли“,

когато остарееха морално.

Морално остарели, няма що. Компютрите представляваха кулминацията на технологичните ни умения, а сега, благодарение на ангелите, ги използваме за строеж на стени за тоалетни.

Отново се заемам да търкам чифт панталони върху дъската за пране.

Обядът започва след цяла вечност. Тъкмо се каня да повикам Рафи, и една медноруса жена се понася към него на дългите си крака. Всичко в походката, гласа и наклона на главата ѝ говори за покана към мъжкия пол. Променям посоката и се отправям към трапезарията, преструвам се, че не забелязвам как отиват да обядват заедно.

Вземам купа яхния с еленско и крайшник хляб и ги излапвам с невероятна скорост. Някои около мен недоволстват, защото всеки ден ядат едно и също, но аз съм погълнала достатъчно готови спагети и котешка храна, за да оценя по достойнство вкуса на прясното месо и консервираните зеленчуци.

От сутрешния клюкарски разговор съм осведомена, че част от храната си набавят, претърсвайки близките къщи, но повечето идва от склад, който съпротивата пази в тайна. Изглежда, Движението се грижи добре за хората си.

След края на обяда отивам да потърся Ави. Цял ден кроя планове да се обърна към него с молба да ни пусне. На светло тези хора не изглеждат толкова лоши — защо да не проявят разбиране към спешната ми нужда да спася сестра си. Не е по силите ми, разбира се, да спра Рафи да разкаже на врага за лагера, но няма причина да говори с когото и да било, преди да сме стигнали до гнездото. А дотогава нищо чудно лагерът да се е преместил. Неубедително оправдание, но ще трябва да свърши работа.

Намирам Ави сред група мъже, внимателно пренасящи дървени касети от складовите килери, където замалко да надникна миналата нощ. Двама предпазливо товарят касетите една по една в камион.

Единият ъгъл се изплъзва от ръката на единия товарач и всички замръзват.

За няколко удара на сърцето ми всички погледи са вперени в несръчния мъж. Почти помирисвам страха им.

Нещата, складирани в онова помещение, са по-избухливи, предполагам, от еленско месо и оръжия.

Тръгвам към Ави, за да поговорим, но едни гърди в камуфлажна дреха се изпречват на пътя ми. Повдигам глава и познатият ми вече охранител от миналата нощ, Бодън, ме поглежда кръвнишки.

— Връщай се при прането, жено.

— Шегуваш ли се? В кой век живееш?

— В този. Това е новата реалност, сладурано. Приеми я, преди да съм ти я натъпкал в гърлото. — Той многозначително поглежда към устата ми. — Дълбоко и силно.

Буквално помириствам похотта и яростта му.

Страхът пробужда гърдите ми като игла.

— Трябва да говоря с Ави.

— Да, ти и всяка друга мацка в лагера. Ето го твоя Ави — хваща се между краката и поклаща ръката си нагоре-надолу, сякаш се здрависва с члена си. Навежда се към мен, изплезва език и го размърдва в неприличен жест. Толкова е близо, че усещам плюнката му.

Иглата на страха пробива дробовете ми и целият въздух ме напуска. Залива ме гняв като цунами и изпълва всяка клетка в тялото ми.

Това обяснява същинската причина защо пълзя от кола до кола, защо се крия и вцепенявам при най-тихия звук, защо притичвам в сенките като животно, умираща от безпокойство, да не би някой подобен тип да хване мен, сестра ми, майка ми. Това е отношението на по-големия и по-силния, който имаше наглостта да отвлече сестра ми — безпомощно, мило момиченце. Това е нещото, което буквално ми пречи да я спася.

— Какво ми каза току-що? — Налагаше се цивилизованото и учтиво момиче от миналото да му даде втора възможност да се поправи.

— Казах...

Забивам заоблената част на дланта си в носа му. Не действам само с ръка. Силата идва чак от хълбоците ми и цялото ми тяло насочва енергията си към удара.

Усещам как носът му се чупи от яростната ми атака. Още похубавото е, че беше изплезил езика си, и сега той попада между зъбите му. Главата му се отмята назад, а от прехапанието му език се разхвърчават пръски кръв.

Вбесена съм, разбира се. Ала действията ми не са изцяло лишени от разум. Макар и редовно да си отварям устата, без да мисля, никога не влизам в бой, без първо да се допитам до ума си. Този път прецених, че ще спечеля, ако предприема първия ход. Неговата тактика за сплашване е обичайно действие сред побойниците. Очакват по-дребният и по-слабият съперник да се свие от страх и да отстъпи.

Бързата ми равностетка се свежда горе-долу до следното: той е с трийсет сантиметра по-висок и по-широк от мен, обучен войник, а аз съм момиче. Ако съм мъж, вероятно ще ни оставят да се бием. Но хората са склонни да вярват, че когато момиче удря далеч по-висок, въоръжен бабаит, става въпрос за самозащита. При наличието на толкова много мъжаги, сновящи наоколо, ще изминат около десет секунди, преди някой да ни разтърве.

И така ще спечеля битката без големи щети, защото: първо, ще привлече вниманието на Ави, което и бездруго се опитвах да направя, второ, ще унижа господин Пилешки мозък, като покажа на всички как тормози жени, и трето, ще стане ясно, че не се давам лесно.

Онова, което не знам, е колко сериозно може да ме нарани Бодън за десет секунди.

Той ми се пули шокиран в продължение на няколко мига и събира гнева си.

Нанася премазващ удар в челюстта ми.

После ме блъска с цялото си тяло.

Падам по гръб. Между ноктите на болката, впити в дробовете и лицето ми, отчаяно се опитвам да си поема дъх. Сяда върху мен, а аз изчислявам, че остават около две секунди. Дано някой много бърз, рицарски настроен войник от лагера опровергае преценката ми. Дано Рафи вече се е втурнал, за да махне тази горила от мен.

Бодън сграбчва деколтето на фланелката ми с ръка, а другата — свита в юмрук — се надига за още един удар. Добре, просто трябва да преживея този тупаник и някой със сигурност ще дойде при нас.

Хващам кутрето на ръката върху фланелката ми и го извивам с все сила, докато се извърти назад.

Малко известен факт е, че щом кутрето се завърти, дланта, китката, ръката и цялото тяло трябва да го последват. Иначе нещо ще се счупи. Той рязко се отдръпва, скърца със зъби и извива тялото си, за да последва кутрето.

Тогава забелязвам хората около нас.

Бях започнала да мисля, че в този лагер живеят най-бавните войници в историята, но съм грешала. За рекордно време са пристигнали удивително много хора. Възниква обаче проблем: държат се като деца в училищен двор. Дотърчали са да гледат битката, а не да ни разтърват.

Изненадата ми излиза скъпо. Бодън забива лакът в лявата ми гърда.

Острата болка едва не ме убива. Свивам се, доколкото мога с деветдесетте килограма мускули върху мен, но това не ме предпазва от шамара, който зашлевява в лицето ми.

Сега, освен пребита, съм и унижена — ако бях мъж, щеше да ме удари със свит юмрук. Страхотно. Ако просто ме напляска и пак ме победи, ще докажа само, че всички могат да ме командват.

Къде е Рафи, когато имам нужда от него? С крайчеца на окото си го забелязвам между размазаните лица. Изражението му е съвсем безразлично. Написва нещо върху една банкнота и я дава на мъж, който събира пари от зяпачите.

Осъзнавам какво правят. Залагат!

По-лошото е, че малцината ми фенове, така да се каже, не очакват да победя, те ми крещат да издържа само още една минута. Очевидно никой не е заложил на победата ми, а само колко време ще издържа.

Толкова за рицарството.

Докато осмислям какво се случва, парирам още два удара от седналия върху мен Бодън. Той бързи ръцете ми и по синините ми избиват нови синини.

Няма изгледи някой да ми помогне, време е да се заема сериозно с битката. Повдигам задника си от земята като гимнастик и увивам крака около дебелия врат на Бодън, притискайки гърлото му с глезените си. Люшвам тялото си напред и рязко сгъвам крака.

Очите на Бодън се разширяват, докато пада назад.

Клатим се със сплетени тела, все едно сме люлеещ се стол. Той пада по гръб, с крака от двете страни на кръста ми. Изведнъж се оказвам седнала с глезени, притискащи гърлото му.

Щом падаме, забивам юмрук в слабините му.

Сега е негов ред да се гърчи.

Шумната тълпа утихва внезапно. Чувам единствено стоновите на Бодън. Изглежда, има проблем с дишането.

За да съм сигурна, че ще остане на място, подскачам и го ритам в лицето. От силния ми ритник тялото му се обръща настрани в пръстта.

Приготвям се за още един ритник, този път в стомаха. Когато си толкова дребен, че гледаш всички останали отдолу, понятието „честна битка“ не съществува. Това е ново мото. Мисля да го следвам.

Преди да успея да го ритна, някой обгръща гръдния ми кош и притиска ръцете ми. Сърцето ми бумти от адреналина и дишам с отворена уста, нуждаейки се от кръв. Ритам и крещя на онзи, който ме държи.

— Спокойно, спокойно — каканиже Ави. — Това е достатъчно. — Гласът му докосва ушите ми като кадифе, а ръцете му — същински стоманен пояс — са върху ребрата ми. — Ш-ш-шт... Успокой се, всичко свърши... Ти победи.

Той ме повежда извън кръга и през тълпата, успокоява ме, но ръцете му не отпускат хватката си. Улавям взора на Рафи и го удостоавам с най-укорителния си поглед. Имаше риск да ме направят

на кайма, а той щеше да загуби само един залог. Все още изглежда неприветлив, с напрегнати мускули и бледо лице, сякаш кръвта се е отдръпнала.

— Къде е печалбата ми? — пита Рафи. Продължава да ме гледа, но очевидно не говори на мен. По-скоро иска да се увери, че го чувам, както и всички останали.

— Ти не спечели — възразява му мъж наблизо. Звучи радостен. Той събра всички залози.

— Как така не спечелих? Моят залог беше най-близък до резултата — изръмжава Рафи. Приближава се към мъжа. Ръцете му са свити в юмрук, изглежда готов за битка.

— Хей, приятел, не заложи, че тя ще победи. Близките залози не се броят...

Вятърът отнася гласовете им, а Ави буквално ме влачи към трапезарията. Не съобразявам кое е по-лошо — че Рафи не се намеси, за да ме защити, или че е заложил на загубата ми.

Трапезарията представлява голяма просторна колиба с редове от сгъваеми маси и столове. Вероятно ще отнеме трийсетина минути да се сгънат за превоз. От всичко видяно съдя, че целият лагер е устроен да бъде опакован и преместен за по-малко от час.

Вътре няма никого, независимо от таблите с наполовина изядена храна по масите. Изглежда тук битките са събития, които не бива да се пропускат. Преставам да се съпротивлявам и Ави отпуска хватката. Насочва ме към маса, разположена най-близо до кухнята отзад.

— Седни. Ей сега се връщам.

Сядам на метален сгъваем стол, разтреперана от резкия отлив на адреналин. Той потъва в кухненската част отзад. Поемам дълбоки глътки въздух, успокоявам се и се вземам с ръце. Той се връща с комплект за първа помощ и плик замразен грах.

Подава ми граха.

— Сложи го на челюстта си. Ще намали отока.

Поемам плика и първо поглеждам познатата картинка на зелен грах. Внимателно го притискам към болезнената си челюст, фактът, че разполагат с необходимите средства да съхраняват замразена храна, ме впечатлява повече от всичко останало в лагера, взето заедно. Има нещо удивително в способността да поддържаш някои аспекти на цивилизацията, докато останалата част от света потъва в тъмен век.

Аби почиства кръвта и мръсотията от драскотините ми. Повечето са точно това — драскотини.

— Лагерът ти не струва — завалям думите, защото челюстта ми изтръпва от граха.

— Съжалявам за случилото се. — Той втрива антибиотичен крем в драскотините по ръцете ми. — Хората са толкова напрегнати и нервни. Налага се да им позволяваме да изпускат парата. Номерът е да ги оставяме да го правят в контролирани условия.

— Наричаш тази случка контролирани условия?

Изражението му омеква в полуусмивка.

— Е, Бодън определено не мисли така. — Втрива още крем в ожулените ми кокалчета. — Един от компромисите, които правим, е да не се намесваме в сбивания, преди победителят да е ясен или схватката да застраши нечий живот. Позволяваме на хората да залагат на резултата. Така и участниците в боя, и публиката изпускат парата.

Толкова за способността да поддържаш цивилизованост.

— Освен това, когато целият лагер участва в залозите, битките са по-малко. Хората ги приемат сериозно, защото няма кой да те спаси и останалите следят всеки твой ход.

— Значи всички, освен мен са знаели правилото, че никой не бива да се намесва? — Дали Рафи го е знаел? Впрочем какво значение има това.

— Никой няма да те спре, но това предполага друг да се включи към противниковата страна, за да бъде битката честна. Който залага, няма да е съгласен едната страна изведнъж да спечели надмощие.

Спирам да измислям оправдания за Рафи. Какво го спря да се намеси? Само дето щеше да се наложи да се бием и с още някой. Сякаш вече не сме го правили.

— Съжалявам, че никой не ти е обяснил правилата на терена. — Сега превързва кървящия ми лакът. — Просто не се е случвало жена да се сбие. — Свива рамене. — Не сме го очаквали.

— Означава ли, че си загубил залога си.

Той се усмихва кисело.

— Залагам само когато става въпрос за живота и бъдещето на човечеството. — Раменете му увисват, сякаш невидимият товар върху тях е твърде тежък. — И понеже стана въпрос, справи се добре отвън. Надмина всички очаквания. Наистина ще имаме полза от такъв човек.

В някои положения момиче като теб би се справило по-добре от цял взвод мъже. — Усмивката му става момчешка. — Ако приемем, че няма да цапардосаш някой ангел, защото те е ядосал.

— Много смело предположение.

— Защо не поработим по въпроса? — Той става. — Помисли си.

— Всъщност се опитвах да стигна до теб, когато онази горила ми препречи пътя. Ангелите отвлякоха сестра ми. Трябва да ме пуснеш, за да я открия. Няма да кажа на никого за вас, за местонахождението ви, за каквото и да е, заклевам се. Моля те да ме пуснеш.

— Съжалявам за сестра ти, но е безотговорно да изложи на опасност всички тук само защото си ми дала дума. Присъедини се към нас и ще ти помогнем да си я върнеш.

— Докато успееш да мобилизираш мъжете си, ще стане твърде късно. Тя е на седем години и се придвижва с инвалидна количка. — Думите едва преминават през буцата в гърлото ми. Не съм способна да изрека известното и на двама ни — най-вероятно вече е твърде късно.

Той клати глава. Сякаш наистина ми съчувства.

— Съжалявам. Всички тук са погребали свои близки. Присъедини се към нас и ще накараме онези копелета да си платят.

— Нямам намерение да я погребвам. Тя не е мъртва. — Думите ми се низят монотонно. — Ще я намеря и ще я измъкна оттам.

— Не е мъртва, разбира се. Не намеквах това.

Намекваше и двамата го знаем, но с престорена любезност приемам галантните му думи. Чувала съм майки да поучават дъщерите си, че учтивостта сама по себе си е поощрение.

— Скоро ще се местим и тогава ще си тръгнеш, ако все още искаш да ни напуснеш. Надявам се да не го направиш.

— Колко скоро?

— Не мога да разкрия тази информация. Ще ти кажа само, че работим върху нещо голямо. Хубаво е да бъдеш част от него. В името на сестра ти, на човечеството и на всички нас.

Добър е. Иде ми да се изправя и да му отдам чест, тананикайки националния химн, ала едва ли би го оценил.

Аз, разбира се, съм на страната на хората, но вече имам повече отговорности, отколкото е по силите ми да понеса. Искам просто да бъда обикновено момиче с нормален живот. Най-голямото ми притеснение би трябвало да бъде каква рокля ще облека на

абитуриентския си бал, а не как да избягам от полувоенен лагер, за да спася сестра си от зли ангели и определено не дали да стана член на армия на Съпротивата, за да отблъснем нашествие и да спасим човечеството. Наясно съм с възможностите си и това несъмнено ги надвишава.

Затова само кимам. Да го приема, както иска. Всъщност не очаквах да ме пусне, но се чувствах длъжна да опитам.

Веднага щом излиза, тълпата започва да се ниже обратно вътре за обяд. Всички трябва да са наясно, вътрешно или след изрична забележка, че Ави винаги разговаря с участниците в битки насаме. Интересното е друго: заведе ме в трапезарията по обедно време и накара всички да чакат, докато свършим. Отправи ясно послание към обитателите на лагера, че ме е забелязал.

Ставам и излизам с вдигната глава. Избягвам да поглеждам, когото и да било в лицето, за да не ми се налага да разговарям. Държа плика грах ниско в ръка, за да не насочвам вниманието към нараняванията си. Сякаш хората ще забравят, че именно аз участвах в сбиването. Дори Рафи да е сред тълпата за обяд, не го виждам. Все едно. Надявам се да не е спечелил спора с букмейкъра. Заслужава да изгуби този залог.

Отправлям се между сградите към перачницата. Двама червенокоси младежи изскачат ненадейно иззад близката постройка. Ако не са усмихнати като съседски хлапета, щях да си помисля, че са ми устроили засада.

Те са еднояйчни близнаци. Изглеждат заядливи и окаяни в мръсните си цивилни дрехи, но в последно време това не е необичайно. Сигурно и аз изглеждам заядлива и окаяна. Едва ли са на повече от двацет години, високи и мършави, с палави погледи.

— Браво, шампионе — подхвърля единият.

— Човече, наистина постави на място стария Джими Бодън — добавя другият. Буквално сияе. — По-подходящ от него нямаше.

Стоя пред тях, кимам, усмихвам се любезно и продължавам да притискам замразения грах към челюстта си.

— Аз съм Туидълди — представя се единият.

— Аз съм Туидълдум — следва го другият. — Повечето хора ни наричат Ди-Дум за по-кратко, защото не ни различават.

— Шегувате се, нали? — Те поклащат синхронно глави с еднакви дружелюбни усмивки. Приличат повече на двойка недохранени плашила, отколкото на закръглените Туидълди и Туидълдум, които си спомням от детството. — Защо сте се нарекли така?

Ди свива рамене.

— Нов свят, нови имена. Иначе щяхме да бъдем Гог и Магог.

— Това са прозвищата ни онлайн — обяснява Дум.

— Но защо да бъдем песимисти? — пита Ди.

— Беше ни забавно да сме Гог и Магог, когато парите движеха света и животът беше провинциално лесен — уточнява Дум. — Но сега...

— Не чак толкова — допълва Ди. — Смъртта и унищожението са толкова изтъркани.

— Толкова масови.

— Толкова присъщи на популярните личности.

— Затова предпочитаме да сме Туидълди и Туидълдум.

Кимам поради липса на адекватен коментар.

— Аз съм Пенрин. Кръстена съм на един от изходите на междушатска магистрала 80.

— Готино. — Двамата кимат, сякаш знаят какво е да имаш такива родители.

— Всички говорят за теб — осведомява ме Дум.

Не съм сигурна, че ми харесва. Цялото сбиване не протече, както бях планирала. Така или иначе, нищо в живота ми не върви по моя план.

— Чудесно. Ако нямате нищо против, ще отида да се скрия някъде. — Накланям плика замразен грах като шапка и се опитвам да мина между тях.

— Почакай — спира ме Ди. Сnižава глас до драматичен шепот. — Имаме бизнес предложение.

Изчаквам учтиво. Ако предложението им не включва да се измъкна оттук, няма да ме заинтригуват с никаква бизнес идея. Но понеже не отстъпват от пътя ми, съм принудена да ги изслушам.

— Тълпата те хареса — подхваща Дум.

— Какво ще кажеш за второ представление? — продължава Ди.

— Например срещу трийсет процента от печалбите.

— Какво искате да кажете? Защо да рискувам живота си за някакви си мизерни трийсет процента? А и вече нищо не може да се купи с пари.

— О, не са пари — възразява Дум. — Банкнотите ни служат, колкото да обозначим относителната стойност на залога.

Лицето му се оживява — той наистина е възхитен от икономиката на постапокалиптичния хазарт.

— Пишеш името и залога си на петдоларова банкнота. Така букмейкърът разбира, че ще заложиш нещо с по-голяма стойност от еквивалента на едnodоларова банкнота, но по-малка от еквивалента на десетдоларова. Той решава какво получаваши и какво даваши. Да речем за една седмица губиши четвърт от дажбите си и получаваши допълнителна домакинска работа. Или ако спечелиши, получаваши от дажбите на друг и някой цяла седмица чисти тоалетната вместо теб. Разбра ли?

— Ясно. И отговорът ми все още е „не“. Пък и няма гаранция, че ще спечеля.

— Права си. Няма. — Ди ми се усмихва като продавач на коли, карани до скапване. — На нас ни трябва гаранция, че ще загубиши.

Прихвам в смях.

— Искате да се сбия?

— Ш-ш-т! — Ди се оглежда театрално. Стоим в сенките между две постройки и май никой не ни обръща внимание.

— Ще бъде чудесно. — Очите на Дум блещукат дяволито. — След онова, което стори с Бодън, когато се сбиеш с Анита, вероятността да победиши ще бъде далеч по-голяма...

— Искате да се бия с момиче? — Скръствам ръце. — Просто искате да гледате женски бой, нали?

— Не само ние — оправдава се Ди. — Ще бъде подарък за целия лагер.

— Да — подкрепя го Дум. — Кой има нужда от телевизия на фона на сапунената вода от перачницата?

— Мечтайте си. — Избутвам ги и минавам между тях.

— Ще ти помогнем да се измъкнеш — изтананиква ритмично Ди.

Спирам. Умът ми прехвърля половин дузина възможности, свързани с репликата му.

- Ще вземем ключовете от килията ти.
- Ще отвлечем вниманието на охраната.
- Ще направим така, че никой да не те провери до сутринта.
- Една битка, само това искаме.

Обръщам се и ги поглеждам.

— Ще рискувате да ви обвинят в измяна заради една битка в калта?

— Нямах представа какво бих рискувал за една неподправена кална борба между две привлекателни жени — казва Ди.

— Освен това не е измяна — уточнява Дум. — Ави ще те пусне, въпрос на време е. Нямаме за цел да държим затворници. Той преувеличава риска, който представляваш за нас.

— Защо? — питам аз.

— Защото иска да те вербува заедно с онзи тип, с когото дойде. Ави е расъл сам и не разбира — обяснява Ди. — Въобразява си, че ако те задържи тук за няколко дни, ще промени намерението ти да ни напуснеш.

— Но ние сме наясно. Няколко дни, прекарани в пеене на патриотични песни, няма да те склонят да изоставиш сестра си — споделя вижданията си Дум.

— Точно така, братко — потвърждава Ди.

Двамата допират юмруци.

— Точно така.

Поглеждам ги. Наистина ме разбират. Единият никога не би изоставил другия. Дали пък не съм си намерила истински съюзници?

— Наистина ли трябва да участвам в тази тъпа битка, за да ми помогнете?

— О, да — кима Ди. — Безспорно. — Двамата се ухилват като палави момченца.

— Откъде знаете всичко това? За сестра ми? За позицията на Ави?

— Това ни е работата — хвали се Дум. — Някои ни наричат Ди-Дум, а други — царете на шпионажа. — И театрално размърдва вежди нагоре-надолу.

— Добре, царе на шпионажа Ди-Дум, какъв залог направи приятелят ми за битката? — Няма значение, разбира се, но все пак ми е любопитно.

— Интересно. — Ди повдига многозначително вежда. — След като разбра, че търгуваме с информация, от всички въпроси избира точно този.

Бузите ми пламват, независимо от замразения грах върху челюстта ми. Не бих взела думите си обратно и ясно им го показвам.

— Да не сте в детската градина? Хайде, кажете ми.

— Заложил, че ще останеш на ринга поне седем минути. — Дум потрива луничавата си буза. — Всички го сметнахме за луд. — Седем минути е много дълго време, когато те бяхтят с огромни юмруци.

— Не е достатъчно луд — поправя го Ди. Момчешката му пред катастрофална усмивка ме кара да забравя, че живеем в полудял свят. — Трябваше да заложи на победата ти. Щеше да удари джакпота. Човече, залозите наистина бяха срещу теб.

— Той щеше да повали Бодън за две минути, обзалагам се — пали се Дум. — Думата **побойник** е изписана на лицето му.

— Деветдесет секунди и е долу — произнася се авторитетно Ди.

Виждам съм Рафи да се бие. Аз бих заложила на десет секунди, стига Бодън да не носи пушка, както в нощта, когато ни залови. Все пак си премълчавам. Още ми е криво, задето не се намеси и не влезе в ролята на героя.

— Ако ни изкарате навън тази нощ, имаме сделка — заключавам аз.

— Това е ужасно спешна заявка — дърпа се Ди.

— Ще се постарая, ако ни обещаеш да разкъсаш фланелката на Анита... — Дум ми се усмихва момчешки.

— Не си играйте с късмета си.

Ди повдига тънък кожен калъф и го поклаща като стръв.

— Ами ако ти дадем бонус за разкъсването на фланелката?

Моментално бъркам в джоба на панталоните си, където очаквам да е комплектът ми за отваряне на ключалки. Той е плосък и празен.

— Хей, това е мое! — посягам към калъфа, но той изчезва от ръката на Ди. Не го видях дори да помръдва. — Как го направи?

— Сега го виждаш — Дум размахва калъфа. Нямам представа как се озова от Ди при Дум. Стоят един до друг, но все пак трябваше да забележа нещо. После отново изчезва. — А сега — не.

— Върнете ми го веднага, крадливи копелета, или цялата уговорка отпада.

Дум поглежда Ди с физиономия на натъжен клоун. Ди повдига комично вежда.

— Добре — въздъхва Ди и ми връща комплекта за отваряне на ключалки. Този път внимавах, но пак не успях да забележа как премина от Дум в Ди. — Ще стане тази вечер.

Ди-Дум ме удостояват с еднакви усмивки. Поклащам глава и се отдалечавам с тежки стъпки, преди да са ми откраднали още нещо.

Опитвам да се надигна, а гърбът ми щрака, пращи и пука. Здрачава се и работният ми ден е към края си. Поставям ръка на кръста си и бавно се изправям, досущ като съсухрена вещица.

Само след един ден търкане на дрехи в коритото за пране ръцете ми са подути и червени. Бях чувала за сухи и напукани ръце, но досега нямах представа какво наистина означава. Едва след няколко минути въвн от водата дланите ми се напукват, сякаш са нарязани с бръснарско ножче. Плашещо е да видиш ръката си нацепена, но толкова суха, че да не може да прокърви.

Тази сутрин чернорботничките в перачницата ми предложиха чифт жълти гумени ръкавици, но аз им отказах — в представите ми това е аксесоар на превзети хора в напреднала възраст. Снизходителните им погледи не позволиха на гордостта ми да ги помоля за ръкавици по време на обяда.

Сега се замислям дали да не послушам единствената смирена частица от съществото си и да поискам ръкавиците. Хубавото е, че утре не възнамерявам пак да пера.

Оглеждам се наоколо, протягам се и се чудя кога ще ми се нахвърли онази Анита. Наистина ще се ядосам, ако изчака края на работния ми ден. Какъв е смисълът да започваш женски бой, ако не скатаеш поне един час тежък труд?

Продължавам да се протягам. Изпъвам ръце над главата си и извивам гръб назад, колкото мога.

Вратът ме боли, гърбът ме боли, ръцете и дланите ме болят, краката и ходилата ме болят, дори очните ябълки ме болят. Половината ми мускули агонизират заради часовете повтарящи се движения, а другата половина са схванати от часовете неподвижно стоене. С това темпо няма да ми се наложи да падам в битката нарочно, ще я загубя честно.

Изпъвам крака и се преструвам, че не забелязвам мъжете от смяната в тоалетната, които вървят към нас. Десетина са, Рафи е в края

на групата.

Застават на няколко крачки от мен и започват да събличат мръсните си дрехи. Трупат изпоцапани фланелки, панталони и чорапи върху купа с прането. Хвърлят някои в купчината с боклука. Рафи копа канал, вместо да работи в истински отровната част на тоалетните, но не всеки е имал този късмет. Мъжете остават по боксерки.

Трудно ми е да не поглеждам към Рафи, защото предстои да съблече фланелката си. Навярно ще успее да измисли правдоподобно оправдание за превръзките отдолу, но няма как да обясни кървавите петна по местата на отрязаните му крила.

Протягам ръце над главата си в опит да не изглеждам уплашена. Задържам дъх и се надявам мъжете да продължат, без да забележат, че Рафи изостава.

Но вместо да влязат в сградите, за да си вземат душ, те грабват маркуча, с който пълним нашите корита. Подреждат се и започват да се обливат едни други със струята. Заслужавам ритник, задето не го предвидих. Разумно е първо да се изплакнат с маркуча. Кой би искал работниците от тоалетната да се напъхат направо под общите душеве?

Хвърлям бърз поглед към Рафи. Той запазва самообладание, но забелязвам колко бавно разкопчава ризата си — явно и той не го е предвидил.

Сигурно е разчитал да се измъкне при влизането в сградата. Душовете не са достатъчно, за да се изкъпят всички едновременно. Сега обаче няма нито правдоподобно извинение защо пропуска тази част от установения ред, нито начин да се измъкне незабелязано.

Рафи е разкопчал ризата си, но вместо да я свали, бавно се заема да разкопчава и панталоните си. Всички около него вече са голи и той започва да изглежда подозрително. Точно когато се чудя дали да не побегнем най-безочливо, решението на проблема ни се приближава небрежно към нас под формата на два дълги, стегнати крака.

Жената, която отиде с Рафи до трапезарията, отмята меднорусата си коса и му се усмихва.

Ди-Дум минават сякаш по сигнал.

— О, здравей, Анита! — поздравяват и двамата с престорена изненада. Тонът им е малко по-висок — очевидно държат да ги чуя.

Анита не би ги погледнала по-гневно, ако се бяха изхранили. Милиони пъти съм виждала този поглед по училищните коридори,

отправен от популярно момиче към запален групар, който се опитва да фамилиарничи с нейната тайфа. Тя отново се обръща към Рафи, а лицето ѝ се разтапя в сияйна усмивка. Поставя длан върху ръката му, докато той се готви да си събуе панталоните.

Не ми е нужен по-добър повод.

Изваждам една насапунисана фланелка от сивата вода и я замерям.

Тя улучва с плясък лицето ѝ и се увива около косата ѝ. Безупречните ѝ къдрици се сплъстяват в лепкава маса, а спиралата ѝ се размазва, докато мокрият парцал се свлича по блузата ѝ. Анита надава пронизителен писък — сигнал всички глави наоколо да се обърнат.

— О, съжалявам — изчуруликвам с меден гласец. — Не ти ли хареса? Не искаше ли точно това? Иначе защо ще се натискаш на мъжа ми?

Малката група около нас расте с всяка секунда. О, да, скъпи мои. Наредете се отпред. Заповядайте на изродския спектакъл. Рафи изчезва в нарастващата тълпа и дискретно закопчава ризата си. А ми се бе сторил мрачен по време на миналата ми битка.

Огромните очи на Анита са отправени безпомощно към Рафи. Прилича на коте, изпаднало в беда — объркано и наранено. Горкичката. Отново се замислям дали съм способна да го направя.

Тогава тя ме поглежда. Удивително, как само се променя изражението ѝ в зависимост от това за кого е предназначено.

Изглежда побесняла от яд. Приближава се дебнешком, а ядът прераства в ярост.

Впечатляващо е колко зла може да изглежда една красива жена, когато се бори за каузата си. Или е страхотна актриса, или Ди-Дум са имали задни мисли, подготвяйки този план. Тя изобщо не знае за битката, готова съм да се обзаложа. Защо да делят печалбата при откритата се възможност да си отмъстят? Положително не за първи път Анита се държи презрително с Ди-Дум, но не вярвам и за секунда, че чувствата им са наранени.

— Очакваш ли мъж като него да те погледне втори път, независимо какво ще направиш? — Анита запраща мократа фланела по мен. — Голям късмет ще извадиш, ако някой еднокрак дядо се заинтересува от теб.

Добре. Оказва се, че мога да го направя.

Накланям се леко, за да ме уцели.

Тогава се хвърляме една срещу друга в цялото си женско величие. Скубане, шамари, късане на фланелки, драскане с нокти. Пищим като клакьорки, паднали в помийна яма.

Докато се препъваме в безумния си танц, се блъсваме в едно корито. То се преобръща, заливайки всичко наоколо с вода. Макар и вкопчена в мен, Анита се спъва в него и двете падаме на земята. Преплетените ни тела се търкулват в калта край коритата.

Трудно е да изглеждаш достойно, когато някой те тегли надолу за косата. Става ми неудобно. С усилие се преструвам, че наистина се бия.

Тълпата полудява, ликува и ръкопляска. Зървам Ди-Дум, докато се търкаляме. Те буквално подскачат от радост.

Как би трябвало да загубя подобна битка? Да избухна в сълзи? Да падна в калта по лице, да се свия на кълбо и да я оставя да ме одраска няколко пъти? Изобщо нямам представа как да се измъкна от схватката. Изстрел прогонва всичките ми мисли за битката.

Чува се зад тълпата, но е достатъчно близо да накара всички застинат в мълчание.

Чуват се още два изстрела, непосредствено един след друг.

В гората отеква писък. Съвсем човешки, наистина ужасен писък.

Вятърът шумоли в короните на дърветата. Кръвта бучи в ушите ми.

За няколко удара на сърцето всички се взират в здрача с разширени очи, сякаш очакват сбъдването на кошмар. Тогава, като по сигнал, в тълпата настъпва хаос.

Войници, стиснали пистолети и пушки, хукват към дърветата по посока на писъка. Всички говорят един през друг, някои плачат. Множеството се устремява кой накъдето му видят очите. Шумна и объркана, тълпата е на път да изпадне в паника. Подобно на кучетата, хората не са толкова добре обучени, колкото би искал Ави.

Анита се надига от мен, облещила очи. Втурва се след най-многобройната тълпа, устремила се към трапезарията. Двоумя се дали да проверя какво става, или да се възползвам от относителната безопасност на навалицата.

Неочаквано Рафи изниква до мен и прошепва:

— Къде са крилата?

— Какво?

— Къде си ги скрила?

— В една хралупа.

Въздъхва с видимо усилие да прояви търпение.

— Къде е?

Посочвам по посока на писъка и накъдето изчезнаха последните войници.

— Можеш ли да ми обясниш как да ги намеря, или трябва да ми покажеш?

— Ще се наложи да ти покажа.

— Тогава да тръгваме.

— Сега ли?

— Сещаш ли се за по-подходящ момент?

Оглеждам се. Всичко живо бърза да събере партакешите си и да се скрие в някоя сграда. Никой не ни поглежда втори път. Никой не би

забелязал, ако изчезнем в суматохата.

Разбира се, все нещо е причинило тази паника.

Мислите ми сигурно са изписани по лицето ми, защото Рафи казва:

— Или ми обясни, или ми покажи. Трябва да действаме веднага.

Здрачът бързо се превръща в тъмнина. Настръхвам при мисълта как ще се скитам из гората по тъмно в близост до нещо, накарало въоръжен войник да крещи по този начин.

Изключено е обаче да оставя Рафи да избяга без мен. Кимам.

Потъваме в притъмняващите сенки и поемаме по най-прекия път към гората. Бягаме сред дърветата на пръсти.

Чуват се бързи поредици от припокриващи се изстрели. Няколко оръжия стрелят едновременно в гората. Едва ли това е най-добрата идея.

Вече съм достатъчно уплашена, а за капак на всичко в настъпващата нощ отекват писъци.

Притичваме през лагера и стигаме до прикритието на дърветата. Гората вече е утихнала. Пито едно листо не шумоли, нито една птица или катерица не смущава тишината. Светлината се топи бързо, но е достатъчна, за да видя клането.

Около дузина войници побягнаха по посока на писъка. Сега само петима са все още на крак.

Другите лежат проснати върху земята. Приличат на счупени кукли, захвърлени от ядосано дете. И точно както при счупените кукли, от телата им липсват части. Ръка, крак, глава. Разкъсаните стави са грапави и кърпави.

Дървета, пръст, войници — всичко е оплискано с кръв. Гаснещата светлина е изпила цвета ѝ и кръвта прилича на нефт, капещ от клоните.

Оцелелите войници стоят в кръг с пушки, насочени навън.

Държат оръжията си под ъгъл, който ме обърква. Не са насочени нито напред, нито нагоре, както при нападение от земята или от въздуха. Нито са отпуснати и надолу, както при липса на готовност за стрелба.

Насочени са по диагонал, сякаш държат на прицел нещо, което стига до кръста на войниците. Пума? Макар и рядко, по хълмовете се срещат пуми, но те не са способни на подобна касапница. Тогава диви

кучета? Не, пораженията не се вменят в границите на природните закони. По-скоро са резултат от ожесточено, смъртоносно нападение, а не от лов на плячка или борба при самозащита.

Внезапно се сещам, че Рафи спомена възможността деца да са нападнали семейството на улицата. Веднага отхвърлям предположението. Тези въоръжени войници не биха се уплашили толкова от шайка хлапета, колкото и да са диви.

Оцелелите имат вид на хора, видели призрак. Единствено парализиращият страх ги държи да не изпаднат в паника. Кокалчетата им са побелели от стискане на пушките, притискат лакти към телата си, за да се преборят с треперенето на ръцете, скупчили са се рамо до рамо — така рибен пасаж се струпва пред приближаващ хищник.

Никакво природно явление не е в състояние да причини такъв страх. Той няма нищо общо със страха от физическа болка, той навлиза в сферата на съзнанието и духа. Така човек се страхува от загубата на разума или душата си.

Настръхвам от вида на войниците. Страхът е заразен. Навярно е отзвук от първобитната епоха, когато шансът ти за оцеляване е бил по-голям, ако усещаш страха на ближния, без да губиш време да го анализираш. Или пък инстинктивно долавям нещо ужасяващо, което рептилоидният ми мозък разпознава.

Стомахът ми се бунтува и се опитва да изхвърли съдържанието си. Преглъщам, без да обръщам внимание на изгарящата киселина в гърлото ми.

Сгушваме се зад едно голямо дърво, където няма да ни видят. Хвърлям поглед към Рафи, клекнал е до мен и оглежда всичко, освен войниците, сякаш в гората единствено от тях не бива да се притесняваме.

Щях да се чувствам по-добре, ако не изглеждаше толкова смутен.

Какво би уплашило ангел, по-силен, по-бърз и с по-остри сетива от човека?

Войниците се раздвижват. Кръгът им се превръща в капка.

От тях струи напрежение, докато бавно отстъпват към лагера. Каквото и да ги е нападнало, явно си е отишло. Или поне те мислят така.

Вътрешно не съм убедена. Предполагам и не всички войници са сигурни, защото изглеждат крайно уплашени — и най-тихият шум би

ги накарал да открият огън, разпръсквайки куршуми във всички посоки в тъмнината.

Бързо застудява, а мократа ми фланелка е залепнала за тялото ми като ледена кора. Въпреки това по слепоочията ми се стича пот, образува под мишниците ми мазни петна. Докато войниците се изтеглят, си представям как вратата на мазето се затваря пред единствената светлина в къщата и ме оставя сама в тъмнината, пълна с чудовища. Всеки мускул ме подтиква с крясък да се втурна след тях. Инстинктите трескаво ми напомнят, че не бива да бъда самотната рибка, изостанала от пасажа си.

Поглеждам Рафи с надеждата да ми вдъхне кураж. Той е нащрек: тялото му е напрегнато, очите му се взират в притъмнялата гора, а ушите му са наострени, сякаш слуша на стерео.

— Къде е? — шепотът му е толкова тих, че се ориентирам по-скоро по движението на устните му, отколкото по гласа му.

Мисля, че говори за чудовището, причинило щетите. Бързо обаче осъзнавам какво го интересува — къде са скрити крилата. Посочвам зад мястото, където стояха войниците.

Той притичва безшумно от другата страна на кръга на унищожението, без да обръща внимание на касапницата. Побягвам на пръсти след него, ужасена да не остана сама в гората.

Трудно ми е да не обръщам внимание на частите от тела. Трупове и парчетата не отговарят на броя на липсващите мъже. Дано някои от тях да са успели да избягат и това да е причината останките да са по-малко. Подхлъзвам се в кръвта в средата на клането, но успявам да си възвърна равновесието. Мисълта да се просна по лице върху купчина човешки черва е достатъчен стимул да продължа до другата страна.

Рафи стои сред дърветата и търси хралупата. Изминават няколко минути, докато я открием. Най-после издърпва крилете си и напрежението го напуска. Грижовно обгръща вързопа с ръце и свежда глава.

Поглежда ме и виждам в сумрака как устните му оформят думите „*благодаря ти*“. Изглежда съдбата ни е отредила непрекъснато да прехвърляме дълга си един на друг.

Чудя се кога ще стане твърде късно крилете да бъдат пришити обратно. Ако бяха части от човек, времето щеше да е изтекло. Кой знае

как е при ангелите? Дори ако ангелите хирурзи, магьосници или каквито и да са там, успеят да ги зашият, ще бъдат ли функционални, или ще представляват само декорация — като стъклено око, та хората да те гледат в лицето, без да изтръпват?

Студеният вятър роши косите ми и те докосват тила ми като ледени пръсти. Гората е съвкупност от движещи се сенки. Шумоленето на листата над главата ми напомня съскането на хиляди змии. Поглеждам нагоре, за да се уверя, че змии няма. Виждам единствено секвоите, издигащи се към притъмнялото небе.

Рафи докосва ръката ми. Буквално изскачам от кожата си, но успявам да запазя тишина. Той ми подава раницата. Задържа крилете и меча си.

Кимва по посока на лагера и потегля натам по дирите на войниците. Не разбирам защо иска да се върнем — би трябвало да бягаме в противоположната посока. Но гората е толкова страшна, че не съм склонна да се скитам сама, нито изпитвам желание да нарушавам мълчанието ни. Мятам раницата на гръб и тръгвам след него.

Вървя възможно най-близо до Рафи, не е нужно да му обяснявам защо съм се залепила за гръба му. Стигаме края на гората.

Лагерът е притихнал под лунните лъчи, процеждащи се през навеса. Нито един прозорец не свети, ала вторача ли се, забелязвам метални отблясъци в някои от стъклата. Чудя се колко ли пушки са насочени през прозорците в очакване на цели.

Не завиждам на Ави за отговорността му да поддържа реда в тези постройките. Паниката в затворено пространство сигурно поражда и неприятни последствия.

Рафи се навежда към мен, но едва долавям тихия му шепот:

— Ще те наблюдавам, за да съм сигурен, че ще влезеш в сградата невредима. Тръгвай.

Премигвам глупаво и се опитвам да осмисля думите му.

— Ами ти?

Поклаща глава. Изглежда нерешителен, но какво значение има това за мен.

— Там ще бъдеш на по-сигурно място. С мен не си в безопасност. Ако все още си решена да откриеш сестра си, тръгни към Сан Франциско. Там ще намериш гнездото.

Той ме напуска. Оставя ме в лагера на Ави и отива в гнездото.

— Не. — Едва не изтърсвам, че имам нужда от него. — Аз те спасих. Длъжник си ми.

— Послушай ме. По-безопасно е да останеш сама, отколкото с мен. Това не е случайно. Този край... — посочва касапницата — застига спътниците ми твърде често. — Прокарва пръсти през косата си. — Толкова отдавна никой не ми е пазил гърба... Бях започнал да се самозалъгвам... че нещата могат да бъдат различни. Разбираш ли?

— Не. — Това е по-скоро отрицание на думите му, отколкото отговор на въпроса.

Поглежда ме съсредоточено в очите.

Задържам дъха си.

Кълна се, че ме запомня, сякаш мисловната му камера се включва и ме заснема точно в този момент. Дори си поема дълбоко въздух, все едно изпълва дробовете си с миризмата ми.

После се обръща и потъва в мрака.

Правя крачка напред, ала силуетът му се е слял напълно с потъмните сенки. Ще ми се да го повикам, но не се осмелявам да вдигна толкова шум.

Мракът ме обгръща. Сърцето ми бие лудо в гърдите и ме подтиква да бягам, да бягам, да бягам.

Не мога да повярвам, че ме е изоставил. Сама в тъмното с демонично чудовище.

Стискам юмруци и забивам нокти в дланите си, за да се съсредоточа. Не разполагам с време за самосъжаление. Трябва да се концентрирам, ако искам да оцелея достатъчно дълго, за да спася Пейдж.

Лагерът е най-безопасното място за нощуване. Но отида ли там, няма да ме пуснат да си тръгна, докато не започне преместването. Може да изминат дни, седмици. На Пейдж не й остават седмици. Каквото и да правят с нея, го правят в момента. Вече съм изгубила прекалено много време.

От друга страна, какъв избор имам? Да бягам в гората? В тъмното? Сама? С чудовище, разкъсало половин дузина въоръжени мъже?

Трескаво размишлявам дали ми се открива трета възможност. Не ми хрумва нищо.

Колебах се достатъчно дълго. Ако чудовището ме открие, докато съм скована от нерешителност, ще ме сполети възможно най-нелепата смърт. Труден избор.

Събирам самообладание, за да пренебрегна тръпките на страха по гърба си. Поемам си дълбоко въздух и издишам бавно с надеждата да се успокоя. Не се получава.

Обръщам гръб на лагера и потъвам в гората.

Обръщам се, за да проверя дали нещо не се промъква след мен. Не че чудовище, способно да разкъса въоръжени войници, ще си даде труда да се промъква. Чудно защо в еволюцията не сме се сдобили с очи на тила.

Колкото по-дълбоко навлизам в дебрите, толкова по-силно ме притиска мракът. Втълпявам си, че това не е самоубийство. Гората е пълна с живи създания — катерици, птици, елени, зайци — а чудовището не може да избие всички. Има голяма вероятност да се окажа сред мнозинството горски твари, които ще оцелеят тази нощ. Нали така?

Напредвам в тъмната гора, следвайки инстинктите си. Дано да вървя на север. След малко започвам сериозно да се съмнявам в коя посока се движа. Четох някъде, че когато се загуби и се налага да се оправя сам, човек има склонност да се върти в голям кръг. Ами ако вървя в погрешна посока?

Съмненията ме разяждат и в гърдите ми се надига паника.

Мислено си удрям шамар. Сега не е моментът да обезумявам. Давам си обещание да си позволя да се паникьосам, когато съм в безопасност, скрита в хубава къща с пълна кухня, а до мен са Пейдж и мама.

Да, чудесно. От тази картина устните ми потрепват, сякаш всеки момент ще се ухилия. Изглежда наистина губя разсъдъка си.

Виждам опасност във всяко шумолене и мярнала се сянка, във всяка литнала птица и катерица, подскачаща сред клоните.

Имам чувството, че бродя в гората от часове. Неочаквано една сянка мръдва, подобно на клон, разлюлян от вятъра. Ала тази не спира да се отдалечава от дървото. Отделя се от голямото струпване на сенки и се слива с друго, още по-тъмно петно.

Застивам.

Навярно е елен. Краката на сянката обаче се движат по особен начин. Май е нещо двукрако. Или по-скоро няколко двукраки неща.

Предчувствието ми се оказва вярно: сенките се разпръскват и ме заобикалят. Мразя да съм винаги права.

Е, какво е това, което стои на два крака, високо е около метър — метър и двајсет и ръмжи като глутница кучета? Трудно ми е да мисля за друго, освен за телата, проснати върху горската шума с липсващи крайници.

Към мен се спуска сянка, но толкова бързо, че изглежда размазана. Нещо се блъска в ръката ми. Отстъпвам назад, ала непознатото създание вече е изчезнало.

Останалите сенки се преместват. Някои се стрелкат напред-назад и мракът изглежда, сякаш кипи. Преди да забележа, че се е отделила още една сянка, нещо се блъска в другата ми ръка.

Олюлявам се назад.

Нашият съсед Джъстин държеше върху полицата над камината си игловидни зъби на пираня. Веднъж ни разказа за тези месоядни риби: понякога ставали канибали, но всъщност били доста плашливи и обикновено блъскали жертвите си, преди да ги нападнат. Увереността им идвала, ако останалите от пасажа правели същото. Сегашното положение злокобно наподобява описанието му.

Ръмжацият хор надига глас. Звучи като животински рев, примесен със смущаващо човешко пышкане.

Още един удар. Този път остра болка пронизва бедрото ми, все едно ме режат с бръснарски ножчета. Потръпвам, а около болката се разлива топло петно.

Блъскат ме последователно още два пъти един след друг. Дали кръвта ги настървява?

Поредното създание удря китката ми. Този път изкрещявам.

Не говоря просто за бързо порязване. Съществува се застоява — ако може да се каже, че примигващите сенки въобще се застояват. Усещам паренето секунда след като осъзнавам, че съм била ухапана. Положително нямаше да се страхувам толкова, ако имаше начин да видя как изглеждат. Човек изпитва особен ужас при невъзможността да види нападателите си.

Дишам толкова тежко, че би било все едно, ако крещях.

Долавям движение с периферното си зрение. Още не съм успяла да се подготвя за следващия удар и Рафи изниква пред мен. Изправя се преди кипящите сенки, напрегнато стиснал меча. Дори не чух шумолене на листа. В един момент го няма, в следващия е тук.

— Бягай, Пенрин.

Не се нуждая от повторна покана. Побягвам.

Ала не стигам далеч — това едва ли ще се окаже най-умният ми ход. Не мога да се сдържа. Заставам колебливо зад едно дърво и наблюдавам как Рафи се бие с демоните.

След като знам какво търся, успявам да преброя около половин дузина. Определено бягат на два крака. Определено са приведени към земята. Не всички са с еднаква осанка. Един стърчи с поне трийсет сантиметра над най-ниския. Ето онзи — изглежда направо тлъст.

Лесно е да сбъркаш дребните им силуети с човешки или ангелски, макар че движенията им не наподобяват нито едните, нито другите. Забързат ли се, понасят се плавно, сякаш това е естественото им темпо. Със сигурност не са хора. Не е изключено да са от някоя противна ангелска порода. Нали винаги изобразяват херувимите като деца?

Рафи улавя едно от съществата, докато се опитва да профучи отстрани. Други две са се устремили към него, но спират, виждайки как посича малкия демон.

Съществото се сгърчва на земята и надава отвратителен писък.

Ала останалите не губят кураж, спускат се към Рафи за обичайните си бързи удари и го изваждат от равновесие. Очаквам скоро да започнат да хапят, жият или каквото там правят.

— Рафи, зад теб!

Грабвам най-близкия камък и изчаквам сърцето ми да удари веднъж, за да се прицеля. Играла съм дартс и съм имала попадения в центъра, но ми се е случвало и да не уцеля мишената. Пропуск и този път ще означава да ударя Рафи.

Задържам дъха си, прицелвам се в най-близката сянка и хвърлям камъка с всичка сила.

Право в центъра!

Камъкът удря сянката и спира устрема ѝ. Нисшият демон изглежда почти комично, докато се премята и пада назад. Не е нужно Рафи да знае, че се целех в съседния.

Той разярено замахва с меча и разсича гърдите на близкия демон.
— Казах ти да бягаш!

Толкова за благодарността. Навеждам се и сграбчвам друг камък — назъбен и голям — едва успявам да го повдигна. Дори да прекалявам, така или иначе го мятam по един от демоните. Както се очакваше, той се приземява на трийсет сантиметра от мишената.

Този път избирам по-малък камък с аеродинамична форма. Старая се да стоя извън периметъра на схватката и нисшите демони ми позволяват. Вероятно изобщо не отчитат факта, че ги замерям с камъни. Прицелвам се в поредната сянка и хвърлям камъка с всичка сила.

Той удря Рафи в гърба.

Сигурно съм уцелила раната му, защото залита напред, прави две несигурни крачки и спира точно пред два от демоните. Мечът му увисва в ръката малко по-ниско и ще се препъне в него. Загубил е равновесие. Преглъщам, за да върна сърцето си обратно в гърдите.

Рафи успява да повдигне меча, но няма време да се предпази от ухапванията им.

Изкрещява. Стомахът ми болезнено се свива от съчувствие.

Тогава се случва нещо странно. Имам предвид по-странно от досегашните събития. Нисшите демони започват да плюят и издават отчетливи звуци на погнуса. Храчат, сякаш се опитват да се отърват от неприятния вкус в устата си. Сигурно правят гримаси на отвращение.

Рафи изкрещява отново, трети демон го хапе по гърба. След няколко опита успява да се отърси от него. Демонът се задавя и също започва да плюе шумно.

Тогава сенките се отдръпват и се сливат с тъмнината, обгърнала гората.

Преди да успея да осмисля случилото се, Рафи прави нещо не по-малко странно. Вместо да се зарадва на победата и да си тръгне

като всеки здравомислещ оцелял, той се спуска след тях в тъмната гора.

— Рафи!

Чувам единствено агонизиращите писъци на нисшите демони. От звуците — злокобно човешки — гърбът ми настръхва. Навярно всички умиращи животни звучат по този начин.

Всичко свършва внезапно, както е започнало. Последният писък заглъхва в нощта.

Треперя сама в тъмното. Правя две крачки към черния гъсталак, където Рафи изчезна, и спирам. Какво да предприема?

Вятърът изстудява потта върху кожата ми. След малко дори и повейт утихва. Колебая се дали е по-добре да потърся Рафи или да избягам от всичко това. Припомням си, че трябваше да съм на път към Пейдж и е уместно да се грижа за оцеляването си, докато я спася. Започвам да треперя по-силно, отколкото студът предполага. Сигурно е страничен ефект от битката.

Напрягам слух да чуя каквото и да е. Ще се зарадвам на всичко — дори на болезнен стон от Рафи. Поне ще знам, че е жив.

Вятърът шуми в короните на дърветата и роши косите ми.

Тъкмо мисля да се откажа и да навляза сред тъмните дървета, за да го потърся, и шумоленето на листата се усилва. Вероятно е елен. Отстъпвам крачка назад. Нищо чудно нисшите демони да са се върнали, та да довършат започнатото.

Клоните се разделят, шумолейки. На поляната се появява сянка с формата на Рафи.

Обзема ме огромно облекчение и в тялото ми се отпускаш мускули, чието напрежение дори не съм осъзнавала.

Втурвам се към него. Разпервам ръце за голяма прегръдка, но той отстъпва назад. Дори мъж като него — имам предвид не-мъж — би се зарадвал на прегръдка, след като се е борил за живота си, сигурна съм. Очевидно не и от мен.

Спирам пред него и сконфузено отпускам ръце. Въпреки това радостта от факта, че го виждам, не ме напуска изцяло.

— Е... хвана ли ги?

Той кима. От косата му се стича черна кръв, сякаш някой го е боядисал със спрей. Ръцете и коремът му са окървавени, фланелката

му е разкъсана на гърдите и изглежда има наранявания. Потискам импулса да се погрижа за него.

— Добре ли си? — Глупав въпрос. Не мога да му помогна много, ако е зле, но въпросът просто ми се изплъзна от устата.

Той подсмърча.

— Някой ме уцели с камък, ала все пак ще оживея.

— Съжалявам. — Чувствам се ужасно заради постъпката си, но е безсмислено да се унижавам.

— Следващия път, когато си ми сърдита, ще се радвам да поговорим, преди да започнеш да ме замеряш с камъни.

— О, разбирам — промърморвам аз. — Толкова си цивилизован.

— Да, такъв съм. Цивилизован. — Изтръсква кръвта от ръката си. — Добре ли си?

Кимам. Няма елегантен начин да се измъкна след проваления си опит за прегръдка и сега стоим прекалено близо един до друг. Навярно и той мисли така, защото минава край мен и излиза на поляната. Явно ми е пазил завет и щом се отдалечава, изведнъж ми става студено. Той си поема дълбоко въздух, сякаш да проясни съзнанието си, и бавно издишва.

— Какви бяха онези неща, по дяволите? — питам аз.

— Не съм сигурен. — Избърсва меча във фланелката си.

— Не бяха от твоя вид, нали?

— Не. — Пъха меча обратно в ножницата.

— Е, определено не бяха и от моя. Има ли трета възможност?

— Винаги има трета възможност.

— Например, странни зли демони? Имам предвид по-зли от ангелите?

— Ангелите не са зли.

— Точно така. Господи, как можах да забравя? О, почакай. Вероятно съм останала с това странно впечатление след унищожителното нападение, което предприехте.

Той потегля обратно към гората от другата страна на поляната. Бързам да го настигна.

— Защо тръгна след тези същества? — интересувам се аз. — Щяхме да изминем километри, преди да размислят и да се върнат за нас.

Той отговаря, без да ме удостои с поглед:

— Твърде много приличат на нещо, което не би трябвало да съществува. Ако оставиш такова създание да се измъкне, ще те преследва цял живот. Повярвай ми, знам го.

Ускорява крачка. Припкам неотлъчно след него. Не искам отново да остана сама в тъмното. Той ме поглежда косо.

— Не си го и помисляй — предупреждавам го припряно. — Ще стоя залепена за теб като мокра фланелка поне докато съмне. — Устоявам на импулса да се протегна и да го сграбча за ризата, за да ме насочва в тъмното.

— Как ме намери толкова бързо? Появи се секунди след като извиках.

Той продължава да крачи през гората.

Отварям уста да повторя въпроса, но той ме изпреварва.

— Следях те.

Спирам изненадана. Не и Рафи обаче. Догонвам го и вървя на две крачки след него. В съзнанието ми изплуват всевъзможни въпроси, но е безсмислено да задавам всичките. Подхождам простичко.

— Защо?

— Искях да съм сигурен, че ще се върнеш в лагера невредима. Казах ти го.

— Не смятах да се върна в лагера.

— Забелязах.

— А и ми обеща да ме заведеш в гнездото. И как по-точно щеше да го направиш? Като ме оставиш сама в тъмното ли?

— Търсех начин да те насърча да мислиш разумно и да се върнеш в лагера. Очевидно думата „разумно“ не фигурира в речника ти. От какво изобщо се оплакваш? Тук съм, нали?

Трудно ми е да го оспоря. Той спаси живота ми.

Вървим известно време мълчаливо, докато го преглътна.

— Кръвта ти сигурно има отвратителен вкус, щом отблъсна онези създания — обаждам се аз.

— Да, беше малко странно, нали?

— Малко странно? Беше направо сюр фантастично.

Спира и ме поглежда.

— На какъв език говориш?

Отварям уста, за да кажа нещо умно, но той ме прекъсва.

— По-добре да пазим тишина. Не е изключено наоколо да има още.

Аргументът му ми затваря устата.

Внезапно се чувствам изтощена, навярно заради някакви посттравматични врели-некипели. Компанията в тъмното, макар и ангелска, изглежда е най-доброто, на което мога да се надявам тази вечер. Освен това за първи път от началото на този кошмарен преход през гората не се притеснявам дали вървя в правилната посока. Рафи напредва уверено в права линия. Никога не се колебае и от време на време леко променя маршрута, за да заобиколим някоя клисура или поляна.

Не се питам наистина ли знае къде отива. Самата илюзия е достатъчна, за да ме успокои. Ангелите, предполагам, са развили специално чувство за ориентация, подобно на птиците. Нали те винаги знаят накъде да мигрират и как да се върнат в гнездата си, макар че не ги виждат? Или пък в отчаянието си измислям истории, за да ми стане по-добре. Нали със същата цел понякога си подсвирквам в тъмното.

Изведнъж започвам да се чувствам безвъзвратно изгубена и изтощена до ръба на делириума. След часове на уморителен преход през тъмната гора започвам да се чудя дали Рафи не е паднал ангел, който ме води към Ада, и когато най-накрая стигнем до гнездото, ще открия, че то всъщност е под земята, в пещера, пълна с пламъци и сяр, където се пекат хора, набучени на шиш. При всички случаи това би обяснило някои неща.

Едва забелязвам, че ме повежда към къща, скрита сред дърветата. Вече се чувствам ходещо зомби. Стъпваме по натрошени стъкла, а някакво животно изприпква в сенките. Той намира спалнята. Сваля раницата от гърба ми и внимателно ме слага да си легна.

Светът избледнява в мига, когато главата ми докосва възглавницата.

Сънувам, че отново се бия до коритата за пране. Газя в сапунена вода. Косата ми е подгизнала, а дрехите ми — прилепнали, както обикновено става с мокрите фланелки. Анита ме скубе и пищи пронизително.

Тълпата, прекалено близо около нас, почти не ни оставя място за борба. Лицата на хората са разкривени, с твърде големи зъби и прекалено много бяло около ирисите. Подвикват призови от сорта

„Разкъсай й фланелката!“, „Смъкни й сутиена!“. Мъж крещи неистово: „Целуни я! Целуни я!“.

Докато се търкаляме, бутаме едно корито и то се катурва с трясък. Вместо мръсна вода от него се разплисква пенеста кръв. Тя ме окъпва, топла и пурпурна. Всички застиваме, приковали поглед в кръвта, която се излива от коритото. Количеството е невъзможно, тече като безкрайна река.

Прането отплава, фланелките и панталоните са наикиснати в кръв, празни и смачкани, изгубени и бездушни без притежателите си.

Скорпиони с размер на канални плъхове плават на тъмночервените острови от дрехи. Имат огромни жила с капки кръв на върха. Когато ни виждат, извиват опашки и заплашително разперват криле. Почти съм сигурна, че скорпионите нямат криле, но откъде време да се замисля — някой крещи и сочи към небето.

Небосводът над хоризонта притъмнява. Мрачен, кипящ облак закрива залязващото слънце. Въздухът се изпълва с ниско бръмчене като от крилата на милион насекоми.

Вятърът се усилва и бързо се превръща в ураган, а врящият облак и сянката му напредват към нас. Хората се разбягват панически. Изведнъж лицата им придобиват обърканото и невинно изражение на малко дете.

Скорпионите политат във въздуха. Струпват се и отскубват някого от тълпата. Това е малко момиченце с безжизнени крака. То изкрещява:

— Пенрин!

— Пейдж! — Скачам и се втурвам след тях. Джапам на сляпо в кръвта, стигнала вече глезените ми, и нивото ѝ не спира да се покачва.

Без значение колко бързо бягам, не успявам да се приближа до малката си сестра и чудовищата я отнасят в настъпващия мрак.

Когато отворям очи, от прозореца струят снопове светлина. Сама съм в стая, някогашна прекрасна спалня с висок таван и сводести прозорци. Първата ми мисъл е, че Рафи отново ме е изоставил. Паника пропълзява в стомаха ми. Но все пак е светло, а през деня се оправям доста добре и сама, нали? Пък и посоката на движение ми е известна — към Сан Франциско, ако може да се вярва на Рафи. Преценявам вероятността като петдесет на петдесет.

Излизам от спалнята, поемам по коридора и влизам в дневната. С всяка стъпка се отърсвам от остатъците от кошмара и го оставям в тъмнината, където му е мястото.

Рафи седи на пода и подрежда раницата ми. Сутрешното слънце гали черните му коси, откроявайки сред тях кичури от махагон и мед. Видът му е достатъчен мускулите на раменете ми да се отпуснат и напрежението ми да се изпари. Той вдига поглед към мен и на меката светлина очите му изглеждат по-сини от всякога.

Съзерцаваме се безмълвно. Чудя се как ли изглеждам през неговите очи, застанала в потока от златиста светлина, който се процежда през прозорците.

Обръщам се настрани. Погледът ми блуждае из стаята, търсейки в какво друго да се прикове. Попада на снимките, наредени върху полицата над камината. Отивам дотам, за да си намеря занимание, вместо да стоя неловко под втренчения му взор.

Разглеждам семейна снимка на майка, баща и три деца, фотографирани са на ски писта, облечени са в топли дрехи и изглеждат щастливи. Друга е на спортно игрище. По-голямото момче носи футболен екип и е разперило пет пръста към баща си. На съседната: момиче в абитуриентска рокля се усмихва към обектива до симпатично момче в смокинг.

Последната е близък план на най-малкото дете, увиснало с главата надолу от един клон. Косата му се спуска към земята, а палавата му усмивка разкрива липсата на два зъба.

Съвършеното семейство в идеална къща. Оглеждам се — домът несъмнено е бил прекрасен. Един от прозорците е счупен и дъждът е оставил голямо полукръгло петно на дъсчения под пред него. Ние не сме първите посетители, ако съдя по разпръснатите опаковки от бонбони в близкия ъгъл.

Отново насочвам поглед към Рафи. Той все още ме съзерцава с неразгадаемите си очи.

Оставям снимката на мястото ѝ.

— Колко е часът?

— Утрото напредва. — Той продължава да подрежда раницата ми.

— Какво правиш?

— Вадя ненужни вещи. Авдий беше прав, трябваше да опаковаме багажа си по-разумно. — Захвърля алуминиево канче на дъсчения под. То издрънчава два пъти и замлъква.

— Цялата храна е ометена, облизали са и последните трохи — уведомява ме Рафи. — Но все още има течаща вода. — Повдига две пълни бутилки. Намерил си е зелена раница за кратки пътувания. Прибира вътре едната бутилка, другата пъха в моята.

— Искаш ли закуска? — Поклаща плика с котешка храна, който носех в раницата си.

По пътя към банята загребвам шепа сухи гранули. Умирам за един душ, но бих се почувствала твърде уязвима, ако се съблека и насапунисам точно сега, затова се избърсвам криво-ляво с влажна кърпа около дрехите. Поне успявам да си измия лицето и зъбите. Връзвам косата си на конска опашка и нахлузвам отгоре тъмна шапка.

Предстои ми поредният дълъг ден, а този път ще бъдем навън по светло. Краката ми са подути и уморени и ми се ще да бях събула обувките си. Все пак разбирам защо Рафи не ги е свалил и съм му благодарна. Едва ли щях да стигна далеч без тях, ако се беше наложило да бягам в гората.

Излизам от банята. Рафи вече е готов да тръгваме. Косата му е мокра и капе върху рамото му, а кръвта по лицето му е измита. Съмнявам се, че е взел по-сносен душ от мен, но изглежда ободрен — много по-свеж от моя милост.

По тялото му няма видими белези или рани. Сменил е вчерашните окървавени джинси с чифт докерски панталони, които

подчертават удивително добре извивките на тялото му. Намерил е и фланела с дълъг ръкав, която отива на тъмносините му очи. Малко е тясна за широките му рамене и е леко отпусната надолу, но той е успял да я нагласи така, че да изглежда добре.

Вземам блуза с качулка и джинси от гардероба. Налага ми се да набия ръкавите и крачолите, но дрехите ми стават достатъчно добре, за да свършат работа.

На излизане от къщата се чудя как е майка ми. От една страна, се притеснявам, а от друга, се радвам, че не е наоколо, но общо взето се чувствам виновна, защото не се погрижих по-добре за нея. Тя е като ранена дива котка. Никой не може да ѝ помогне истински, без да я затвори в клетка. А това не би ѝ харесало, нито пък на мен. Моля се да е останала далеч от хората — и за нейно, и за тяхно добро.

Излизаме навън и Рафи веднага завива надясно. Отново го следвам с надеждата, че знае пътя. За разлика от мен, той не изглежда схванат и не накуцва. Явно свиква да ходи пеша. Не коментирам въпроса, за да не му напомням защо върви, а не лети.

Раницата ми е много по-лека. Не разполагаме с принадлежности за лагеруване на открито, но възможността да бягам по-бързо ме успокоява. А и се радвам на втъкнатото в колана ми ново джобно ножче. Рафи го беше намерил някъде и на излизане ми го даде. Аз пък открих няколко ножа за пържоли и напъхах два в ботушите си. В тази къща със сигурност е живял голям почитател на пържолите. Ножовете са висококачествени, немски, изработени изцяло от метал. След като ги поддържах в ръка, никога не бих се върнала към назъбената ламарина с дървена дръжка.

Денят е прекрасен. Небето синее над секвоите, а въздухът е хладен, но приятен.

Усещането за спокойствие не продължава дълго. Съзнанието ми скоро се изпълва с притеснения за създанията, дебнещи в гората, и за мъжете на Ави, които положително ни издирват. Докато вървим по склона на хълма, между дърветата отляво зървам пролука — оттам сигурно ще стигнем до шосето, Рафи спира пред мен. Правя същото, затаила дъх. Тогава го чувам.

Някой плаче, ала не са сърцераздирателните ридания на човек, току-що загубил близък. Чух достатъчно през последните няколко седмици и ги разпознавам безпогрешно. В хлиповете няма нито шок,

нито отрицание, просто чиста скръб, която болезнено настоява да бъде приета като доживотен спътник.

С Рафи се споглеждаме. Кое е по-безопасно? Да излезем на пътя и така да избегнем опечаления? Или да останем в гората и да рискуваме да се срещнем с него? По всяка вероятност второто. Май и Рафи мисли така, защото се обръща и продължава напред в гората.

Не след дълго виждаме малки момичета.

Висят от едно дърво. Въжетата не са вързани около шиите им, а под мишниците и около гърдите.

Едното изглежда на възрастта на Пейдж, а другото — две години по-голямо. Значи са на седем и на девет. Ръката на каката още стиска роклята на по-малката, сякаш се опитва да я повдигне, та да я предпази.

Носят еднакви раирани рокли. Трудно ми е да определя, защото са пропити е кръв. Платът е раздран и парцалив. Каквото и да е дъвкало краката и телата им, се е наситило, преди да стигне до гърдите им. Или пък е било твърде ниско, за да ги достигне.

Най-ужасяващи са измъчените им изражения. Децата са били изядени живи.

Превивам се и не спирам да повръщам парченца гранули, докато стомахът ми не се изпразва.

Мъж на средна възраст с очила като лупи ридае безутешно под момичетата. Той е кокалест тип, външният му вид и излъчването му подсказват, че е седял сам в столовата през гимназиалните си години. Цялото му тяло се тресе от стенания. Жена със зачервени очи го обгръща с ръце.

— Беше злополука — успокоително разтрива тя гърба му.

— Не беше злополука — възразява мъжът.

— Не го направихме нарочно.

— Това не оправя нещата.

— Не, разбира се — съгласява се жената, — но ще го преодолеем. Всички ние.

— Кой е по-лош? Той или ние?

— Вината не е негова — уточнява тя. — Нямаше избор. Той е жертвата, а не чудовището.

— Трябва да го приспим — от гърлото на мъжа се откъсва поредният стон.

— И ще се откажеш от него просто ей така? — Изражението ѝ става яростно. Тя се отдръпва от него.

Без нейната опора мъжът изглежда още по-окаян, но гръбнакът му се сковава от гняв. Замахва с ръка към висящите деца.

— Нахранихме го с малки момиченца!

— Той просто е болен, това е всичко — заключава тя. — Длъжни сме да му помогнем да се възстанови.

— Как? — Мъжът се навежда и я поглежда изпитателно в очите. — Какво да направим? Да го заведем в болница ли?

Тя закрива лицето си с ръце.

— Когато си го върнем, ще знаем какво да правим. Повярвай ми. Мъжът ѝ обръща гръб.

— Отидохме твърде далеч. Той вече не е нашето момче. Станал е чудовище. Всички сме се превърнали в чудовища.

Тя замахва с ръка и му удря шамар. Дланта ѝ изплюсва върху бузата му като откос.

Продължават да се карат, без изобщо да ни обръщат внимание, все едно опасността, която представляваме, няма значение на фона на техните проблеми и не си струва да хабят енергия, за да ни забележат. Не съм сигурна за какво точно говорят, но в съзнанието ми се зараждат тъмни съмнения.

Рафи ме хваща за лакътя и ме повежда надолу по хълма, покрай обезумелите хора и наполовина изядените момичета, увиснали гротескно на клона.

Киселините в стомаха ми се бунтуват и заплашват да се надигнат отново. Започвам да преглъщам усилено и се насилвам краката ми да го следват.

Приковавам поглед в стъпалата на Рафи и се опитвам да отпъдя сцената, на която станяхме свидетели преди малко. Долавям смътна миризма и стомахът ми се свива по познат начин. Оглеждам се за източника ѝ. Това е сярната смрад на развалени яйца. Носът ми ме отвежда до две яйца, сгъшени в сухите листа. Пукнати са на няколко места и виждам кафявия жълтък във вътрешността им. По крехките им черупки, боядисани много отдавна, още има бледорозови следи.

Поглеждам към склона. Между дърветата се разкрива ненарушена от нищо гледка към висящите момичета. Никога няма да узная дали майка ми е оставила яйцата в качеството им на защитни

талисмани, или разиграва фантазия от типа, който медиите биха озаглавили: „Дяволът ме принуди“. И двата варианта са еднакво възможни, защото в момента не взема никакви лекарства.

Стомахът ми се бунтува и се превивам от напъни, без да мога да повърна.

Топла ръка докосва рамото ми и пред мен се появява бутилка с вода. Отпивам една глътка, изплаквам си устата и я изплювам. Водата опръсква яйцата и силата на струята ги накланя настрани. От едното потича струйка тъмен жълтък, подобен на засъхнала кръв. Другото се търкулва несигурно надолу по хълма и спира невредимо до един корен. Розовата му боя е потъмняла от влагата, сякаш се е изчервило виновно.

Топлата ръка обгръща раменете ми и ми помага да се изправя.

— Хайде — подканва ме Рафи. — Да тръгваме.

Отдалечаваме се от счупените яйца и висящите момичета. Подпирам се на него, но изведнъж осъзнавам какво правя. Отскубвам се рязко. Не разполагам с лукса да разчитам на чужда сила, най-малкото ангелска.

Далеч от топлината му рамото ми е студено и уязвимо.

Хапя вътрешната страна на бузата си, докато се боря с това усещане.

— Какво са направили според теб? — задавам въпроса си в упор.
Рафи свива рамене.

— Дали са нахранили нисшите демони?

— Може би.

— Защо им е да го правят?

— Отказал съм се от опитите да разбере хората.

— Имай предвид, че не всички сме такива.

Питам се защо се чувствам длъжна да оправдавам поведението ни пред един ангел.

Той ме поглежда с разбиране и продължава напред.

— Ако ни беше видял преди нападението, щеше да знаеш — продължавам да упорствам аз.

— Знам — казва той, без да се обръща към мен.

— Откъде?

— Гледах телевизия.

Подсмихвам се. Тогава осъзнавам, че не се шегува.

— Наистина ли?

— Не го ли правеха всички?

Сигурно е така. Имаше безплатни канали. Стигало е само да уловят сигнала, за да научат всичко за нас. Телевизията не беше точно огледало на реалността, но отразяваше най-големите ни надежди и най-дълбоките ни страхове. Питам се какво ли мислят ангелите за нас, ако изобщо представляваме интерес за тях.

Питам се и с какво се занимава Рафи в свободното си време, освен гледането на телевизия. Трудно ми е да си го представя как се разполага на дивана след тежък ден на битки и за да се отпусне, зяпа предавания за хора. Какъв ли е животът му у дома?

— Женен ли си?

Тутакси съжалявам за този въпрос. Сега си го представям с болезнено красива ангелска съпруга и малки херувимчета, които се гонят в имение с гръцки колони.

Той спира и ме поглежда гневно, сякаш току-що съм изрекла нещо крайно неприлично.

— Не се заблуждавай от външния ми вид, Пенрин. Аз не съм човек. Дъщерите човешки са забранени за ангелите.

— Ами дъщерите женски? — Правя неуспешен опит да се усмихна нехайно.

— Въпросът е сериозен. Не познаваш ли религиозната история?

Източникът на по-голямата част от познанията ми за религията е майка ми. Спомням си всички моменти, когато посред нощ бълнуваше на непознати езици в стаята ми. Непрекъснато влизаше, докато спях, и накрая придобих навика да си лягам с гръб към стената. Така виждах кога идва, без тя да разбира, че съм будна.

Сядаше на пода до леглото ми, клатеше се напред-назад в своеобразен транс, стискаше Библията и с часове говореше на странни езици. Безсмислените гърлени звуци следваха ритъма на гневно песнопение. Или на проклятие.

Това може да ти изкара акъла, когато лежиш в тъмното и си се унесъл. Общо взето дотам се простират познанията ми за религията.

— Ъ-ъ, не — смотолевям аз. — Не знам много за религиозната история.

Той тръгва отново.

— Група ангели, наречени Наблюдателите, били изпратени на Земята, за да надзирават хората. С времето ги налегнала самота и взели човешки съпруги въпреки забраната. Нарекли децата им нефилими. Те били чудовищни. Ядели хора, пиели кръвта им и тероризирали Земята. Заради това Наблюдателите били осъдени да останат в преизподнята до деня на Страшния съд.

Той мълчаливо прави няколко крачки, сякаш се чуди дали да ми разкаже още. Изчаквам с надеждата да чуя възможно най-много за света на ангелите, дори да става въпрос за древна история.

Тишината натежава. В тази история има още нещо, което той не ми казва.

— И какво — насърчавам го аз, — в крайна сметка ангелите нямат право да се събират с хора? Иначе ще бъдат прокълнати?

— Много прокълнати.

— Това е жестоко. — Изненадващо е, че съм склонна да съчувствам на ангелите, дори на онези от древни времена.

— Ако това ти се струва лошо, да беше видяла как наказаха съпругите им.

Все едно ме приканва да го попитам. Това е шансът ми да науча повече, но откривам, че всъщност не искам да знам какво наказание те очаква, ако се влюбиш в ангел. Вместо това се вирам в сухите иглички, които се трошат под краката ми.

Скайлайн Булевард свършва внезапно при път 92. Продължаваме на север по магистрала 280 през гъсто населения в миналото район южно от Сан Франциско. Това е основната артерия на града и шумът от мотора на автомобила, движещ се по пътя под нас, не би трябвало да ме изненадва. И все пак съм учудена.

Не съм чувала движеща се кола от почти месец. Има много работещи автомобили и бензин, но не очаквах да са останали проходими пътища. Прикляваме в храстите и оглеждаме пътя. Вятърът пронизва блузата ми и отделя кичури от конската ми опашка.

Под нас черен джип криволичи наляво-надясно, следвайки разчистен път между струпаните коли. Спира за известно време с работещ двигател. Ако го бяха изключили, щеше да се слива с хилядите други коли, изоставени по улиците. Докато се движеше, различавах къде минава между колите. Но сега установявам колко хитро криволичи и дори прави обратни завои, за да остане незабелязан.

Джипът е спрял, пътят е задръстен. Човек би се затруднил да открие пролуките, ако не знае за тях. Сега джипът е поредният автомобил в морето от празни коли, а маршрутът му е безразборна комбинация от ходове в безкрайния лабиринт. Шофьорът и пътниците сигурно се виждат от земята, но от въздуха никой не би имал представа, че са вътре. Тези хора се крият от ангелите.

— Хората на Ави — сочи Рафи, стигнал до същото заключение.
— Хитро — в гласа му се долавя нотка на уважение.

Наистина е хитро. Пътищата са най-преките маршрути до всяка дестинация. Двигателят на джипа спира и той на практика се изгубва в пейзажа. Миг по-късно Рафи посочва нагоре. В ясното небе летят малки петънца. Приближават се бързо и внезапно се превръщат в ангелски ескадрон, летящ в У-образна формация. Сnižават се над магистралата, сякаш търсят плячка.

Задържам дъха си, клякам възможно най-ниско в храсталака и се чудя дали Рафи ще се опита да привлече вниманието им. Отново осъзнавам колко слабо съм информирана за ангелите. Дори се затруднявам да предположа дали на Рафи му се иска групата да го забележи. Откъде знае дали не са враждебно настроени?

Ако успея да проникна в ангелското леговище, как ще намеря похитителите на Пейдж? Ако бях по-осведомена, например как се казват или от кой отряд са, щях да имам отправна точка. Неволно съм възприела ангелите като малка общност — да речем незначително по-голяма от лагера на Ави. Съгласно смътните ми представи, ако успея да намеря гнездото, ще ги наблюдавам известно време и ще реша какво да предприема.

За пръв път ми хрумва вероятността то да е много по-голямо. Толкова голямо, че Рафи да не се ориентира дали тези ангели са му приятели, или врагове. Достатъчно голямо, за да царят опасни разногласия в редиците им. Ако вляза в лагер с размерите на римска завоевателна армия, ще мога ли веднага да се ориентирам къде държат Пейдж и просто — ей така — да си тръгна с нея?

Рафи е клекнал до мен. Мускулите му се отпускат и той се изравнява със земята. Решил е да не привлича вниманието на ангелите. Не съобразявам какво означава това: разпознал ги е като враждебни или изобщо не ги познава.

При всички случаи поведението му ми подсказва, че ангелските му врагове са по-страшни от рисковете, които поема на земята. Ако намери приятелски настроени ангели, те ще го отнесат, където пожелае, и много по-бързо ще получи медицинска помощ. Заплахата сигурно е огромна, щом пропуска подобна възможност.

Ангелите правят завой и отново се понасят над морето от коли, сякаш се опитват да надушат плячката си от въздуха.

Едва успявам да открия отново джипа, въпреки че видях къде спря. Хората на Ави наистина знаят как да се прикриват.

Чудя се каква мисия ги е накарала да рискуват да бъдат заловени на пътя. Съмнявам се да сме ние. Най-малкото не си струваме риска, не и според тях. Сигурно имат сведения за нещо важно близо до града или вътре в него. Дали не са тръгнали на разузнаване?

Каквото и да търсят ангелите, не го намират. Издигат се нагоре и изчезват към хоризонта. Свистенето на въздуха край ушите им сигурно

притъпява слуха им. Вероятно това е основната причина да е толкова остър.

Издишвам дълбоко. Джипът отдолу най-накрая пали отново и продължава да криволичи на север към града.

— Откъде разбраха, че ангелите идват? — пита той, почти риторично.

Свивам рамене. Имам няколко предположения, но не виждам причина да ги споделям с него. Ние сме умни маймуни, особено когато става въпрос за оцеляване. А в Силиконовата долина живеят едни от най-интелигентните и изобретателни маймуни в света. Макар че избягах от лагера на Ави, изпитвам прилив на гордост от евентуалните постижения на нашата страна.

Рафи ме гледа съсредоточено и се чудя колко от нещата, които мисля, са изписани по лицето ми.

— Защо не ги повика? — питам аз.

Сега е негов ред да свие рамене.

— Можеше да получиш медицинска помощ до залез-слънце — уточнявам уж небрежно аз.

Той се надига от земята и се изтупва.

— Да. Или да попадна в ръцете на враговете си.

Той отново се отправя успоредно на пътя. Следвам го неотлъчно.

— Разпозна ли ги? — опитвам се да звуча незаинтересовано. Ще ми се да го попитам направо колко са ангелите, но отговорът на този въпрос означава да издаде военна тайна.

Поклаща глава без обяснение.

— Не, не си разпознал кои са? Или не, не можа да ги видиш достатъчно добре, за да ги познаеш?

Той спира и загребва котешката храна, останала в неговия плик.

— Заповядай. Моля те, затвори си устата. Разрешавам ти да изядеш и моята дажба.

Дотук с изкопчването на информация. Не се надявам някога да стана велик шпионин като Туидълди и Туидълдум.

— Можеш ли да подкараш някоя от тези машини? — пита той, сочейки към пътя.

— Да — отговарям бавно.

— Да тръгваме. — Той се обръща към пътя в подножието на хълма.

— А няма ли да е опасно?

— Малко вероятно е два отряда да летят в една и съща посока през един-два часа. В движение ще бъдем по-малко застрашени от маймуните на пътя. Ще ни вземат за хората на Ави — твърде добре въоръжени и сити, за да си позволят да ни нападнат.

— Ние не сме маймуни.

Нали току-що си помислих колко умни маймуни сме? Тогава защо се засягам, че ме нарича така?

Той не ми обръща внимание и продължава напред.

Какво очаквах? Извинение? Забравям за случая и тръгвам след него към магистралата.

Със стъпването на асфалта Рафи ме хваща за ръката и заляга зад един ван. Клякам до него и се заслушвам да разбере какво го притеснява. След минута чувам към нас да се приближава кола. Още една? Каква е вероятността втори автомобил да се движи по същия път на десет минути след първия?

Този е черен камион с каросерия. Под платнището има нещо голямо, заоблено и някак плашещо. Много прилича на камиона, който вчера натовариха с експлозиви. Напредва тежко, бавно и целенасочено към града.

Колона. Доста е разпокъсана, но си залагам раницата, че отпред и отзад се движат още автомобили. Разтеглили са се, за да не бият на очи. Хората в джипа вероятно са научили от предните автомобили за летящите към тях ангели. Дори ако извадят от строя първия автомобил, останалите в колоната ще останат невредими. Уважението ми към групата на Ави продължава да расте.

Шумът от двигателя заглъхва и ние се изправяме зад вана, за да си потърсим возило. Предпочитам да карам обикновена евтина кола — да не вдига много шум и да има достатъчно гориво. Но това би бил последният избор на Ави и хората му, затова насочваме вниманието си към богатия асортимент от тежки джипове на пътя.

Повечето коли са без ключове. Дори когато настъпва краят на света и кутия солени бисквити струва повече от мерцедес, хората си прибират ключовете, преди да изоставят колите си. Сигурно е въпрос на навик.

След огледани шест коли се натъкваме на черен джип с тъмни стъкла и ключове на шофьорската седалка. Вероятно водачът е извадил ключа, без да се замисля, но е сметнал за глупаво да разнася безполезния метал със себе си. Една четвърт от резервоара е пълен. Би трябвало да ни стигне поне до Сан Франциско, при положение че пътят е разчистен чак до там. Не е достатъчно обаче, за да се върнем.

Да се върнем? Къде?

Успокоявам вътрешния си глас и се качвам. Рафи сяда на предната седалка. Джипът пали от първия път и започваме да криволичим на север по магистрала 280.

Никога не съм допускала, че карането с 30 километра в час може да бъде толкова вълнуващо. Стискам волана, а сърцето ми бие учестено, сякаш всеки момент ще изгубя контрол. Трудно ми е хем да се съобразявам с всички препятствия по пътя, хем да съм нащрек за нападатели. Хвърлям бърз поглед към Рафи. Той наблюдава околността, поглежда и в страничните огледала. Поуспокоявам се.

— Е, къде точно отиваме? — Не познавам града в детайли, но съм ходила там няколко пъти и имам обща представа за разположението му.

— Финансовият квартал.

Явно е съвсем наясно с района, щом различава кварталите на града. Учудвам се как е възможно, но не любопитствам.

Несъмнено е прекарал тук много по-дълго време, отколкото аз ще имам някога, за да опозная света.

— Доколкото си спомням, магистралата минава през него или поне наблизо. Стига пътят да е разчистен чак дотам, в което се съмнявам.

— Близко до гнездото действат строги правила. Очаквам птиците да са чисти.

Поглеждам го остро.

— Какво разбираш под правила?

— Близко до гнездото има охрана на пътя. Трябва да се подготвим, преди да стигнем там.

— Да се подготвим ли? Как?

— В последната къща намерих дрехи. Ще ги облечеш. И аз ще се преоблека. Остави подробностите на мен. Преминването покрай охраната ще бъде лесната част.

— Страхотно. А после?

— После ще се позабавляваме в гнездото.

— Направо ме засипваш с информация. Няма да дойда, ако не знам в какво се забърквам.

— Тогава не идвай. — Тонът му не е неучтив, но е ясно какво има предвид.

Както съм стиснала волана, се чудя защо не се огъва.

Ние сме само временни съюзници. Това не е тайна за никого. Нито той, нито аз се преструваме, че сътрудничеството ни е трайно. Аз му помагам да се прибере у дома с крилете си, той — да намеря сестра си. После ще остана сама. Знам го. Не съм го забравила нито за миг.

Но след като някой е пазил гърба ми два дни, при мисълта отново да остана сама, се чувствам... самотна.

Удрям отворената врата на един камион.

— Не се ли изфука с уменията си да управляваш това нещо?

Осъзнавам, че съм прекалила с педала на газта. Лъкатушим стремглаво с шейсет километра в час. Намалявам на трийсет и отпускам пръстите си.

— Аз ще се погрижа за шофирането, а ти се погрижи за планирането.

Все пак ми се налага да въздъхна, за да се успокоя, докато го изричам. Дълго се ядосвах на баща ми, задето ме оставяше сама да вземам всички трудни решения. А сега стомахът ми се свива при мисълта, че Рафи поема водачеството и настоява да го следвам слепо.

От време на време отстрани на пътя виждаме опърпани хора, но не са много. Щом видят колата ни, се разбягват. Начинът, по който ни зяпат, по който се крият, по който лукавите им, мръсни лица поглеждат

към нас с изгарящо любопитство, ми напомня за омразната дума: маймуна. Ето в какво ни превърнаха ангелите.

Приближаваме се до града и виждаме още хора. Шосето вече не прилича толкова на лабиринт.

Към края на магистралата почти не се забелязват коли, но не липсват хора. И тези поглеждат джипа, ала с по-малък интерес, сякаш редовно виждат движещи се превозни средства по пътищата. Колкото повече приближаваме града, толкова повече хора вървят по шосето. Оглеждат се предпазливо при всеки звук и всяко движение, но вървят на открито.

Навлизаме в самия град. Пораженията са навсякъде. Сан Франциско беше ударен редом с много други градове. Прилича на тлеещ, постапокалиптичен, претопен кошмар от холивудски хит.

Съзирам моста Бей Бридж. Наподобява пунктирана линия над водата, по средата липсват няколко основни сектора. Виждала съм снимки на града след голямото земетресение от 1906-а година. Унищоженията са били зашеметяващи, но винаги ми е било трудно да си ги представя наистина.

Вече не ми се налага да си представям.

Многобройни, застроени някога площи, са превърнати в обгорели останки. Първоначалните метеоритни дъждове, земетресения и цунами причиниха само част от щетите в Сан Франциско. На места сградите образуваха толкова гъсти редици, че между постройките не можеше да провреш лист хартия. Газовите тръби се спускаха, причиниха пожари и те се развилняха неконтролируемо. В продължение на дни в небето висеше дим с кървав оттенък.

Сега са останали само скелети на небостъргачи, някоя и друга тухлена църква и много колони, които не поддържат нищо.

Една табела твърди, че животът е бог. Трудно е да се каже какъв продукт е рекламирала, защото е обгоряла около думите и върху липсващите две букви. Вероятно е пишело „Животът е богат“. Порутената сграда отзад изглежда разтопена, сякаш все още понася ефектите на пожар, който отказва да загасне дори сега, под необичайно синьото небе.

— Как е възможно? — Дори не осъзнавам, че го произнасям, не чувам гласа си, задавен от сълзи. — Как можахте да го направите?

Въпросът ми звучи лично и навярно е такъв. Доколкото знам, не е изключено и спътникът ми да е отговорен за разрушението наоколо.

Рафи прекарва останалата част от пътуването в мълчание.

Във финансовия квартал, в средата на тази костница, се издигат на слънчевата светлина няколко сгради, високи и лъскави. Изглеждат почти невредими. За мое най-голямо учудване в района южно от пазара, точно до непокътнатата част от финансовия квартал, се е ширнал импровизиран лагер.

Понечвам да заобиколя поредната кола, защото не ми прилича да е в движение, но тя внезапно се изпречва на пътя ми. Удрям спирачки. Шофьорът мръснишки ме изпреварва, хвърляйки ми поглед. Да има, да няма десет години и главата му едва се подава над таблото.

Лагерът прилича повече на бедняшки квартал — навремето показваха такива по новините — подслон за хиляди бежанци след бедствие. Доколкото установявам, хората не са започнали да се ядат едни други, но са видимо гладни и отчаяни. Докосват прозорците на колата, сякаш вътре крием богатства, които е справедливо да си разделим с тях.

— Отбий там. — Рафи сочи една безформена камара коли, струпана на някогашен паркинг. Обръщам натам и паркирам. — Изключи двигателя. Заклучи вратите и бъди нащрек, докато не забравят за нас.

— Ще забравят ли някога? — питам аз, докато двама улични хулигани се настаняват удобно върху капака ни над топлия двигател.

— Мнозина спят в колите си. Едва ли ще предприемат нещо, докато не решат, че сме заспали.

— Тук ли ще спим? — При целия адреналин, бушуващ във вените ми, последно бих заспала под стъкло, заобиколена от отчаяни хора.

— Не. Тук ще се преоблечем.

Протяга се към задната седалка за раницата си. Издърпва от нея аленочервена вечерна рокля. Толкова е малка, че първо я вземам за шал. Прилича на онази впита, миниатюрна рокля на приятелката ми Лиза, която веднъж ме склони да обикаляме заедно клубовете. Беше набавила фалшиви лични карти и за двете ни. Вечерта щеше да бъде забавна, ако не се беше напила. Тръгна си с някакъв колежанин и ме остави да се прибирам сама.

— Защо ми е това? — Поради някаква причина не вярвам да ме заведе на клуб.

— Облечи я. Постарай се да изглеждаш възможно най-добре. Това е входният ни билет.

Дали пък не възнамерява да ходим на клуб?

— Какво има? — Поглежда ме въпросително той.

— Няма значение.

Подава ми оскъдното парче плат заедно с изрязани обувки и, за моя изненада, чифт копринени чорапогащи. Рафи, дори и да не е наясно с много неща за хората, е добре запознат с дамското облекло. Удостоявам го с пронизващ поглед и се питам къде се е специализирал по темата. В отговор той мълчи хладнокръвно.

Няма скришно място, където да се преоблека далеч от любопитните очи на кварталните скитници. Странно, но все още приемам такива хора за бездомни, независимо че всички сме останали без дом. Вероятно в миналото са били хипита от Саут ъф Маркет. Под „миналото“ имам предвид времето само два месеца назад.

За щастие всяко момиче знае как да се преоблича на публични места. Провирам глава през деколтето и напъхвам роклята под фланелката. Изваждам ръце от ръкавите и, използвайки я като параван, нахлузвам червената миниатюра и я издърпвам до бедрата си. Събувам ботушите и джинсите — и готово!

Подгъвът се оказва доста по-високо от предпочитанията ми. Не спирам да го дърпам надолу в името на благоприличието. Бедрото ми е твърде оголено, а не изпитвам особено желание да привлека вниманието на мъже, които не спазват никакви правила и живеят в окаяни условия.

Поглеждам Рафи със страх в очите, а той свива рамене:

— Това е единственият начин.

Разбирам, че и на него не му харесва.

Чудя се как да отложи събличането на фланелката. Давам си сметка колко изрязана е роклята. Вероятно щях да се чувствам по-удобно в нея на купон в цивилизования свят. Сигурно дори щях да се зарадвам колко добре ми стои, но сега ми остава да гадая, защото няма къде да се огледам. Все пак се досещам, че ми е с един размер по-малка, защото е прекалено стегната. Едва ли е редно да е толкова впита — не ме напуска усещането, че съм гола сред диваци.

Рафи не се притеснява да се съблича пред непознати. Сваля фланелката си, събува докерските панталони и нахлузва официална бяла риза с копчета и черен панталон с ръб. Най-вече усещането, че някой ме наблюдава, ме спира да се втренча безочливо в него. Нямам братя и никога не съм виждала мъж да се преоблича. Естествено е да ми се прииска да гледам, нали?

Вместо това приковавам отчаян поглед в сандалите с каишки в абсолютно същия тон като роклята. Дали предишната им собственичка не си ги е правила по поръчка? Високите тънки токове имат за цел да подчертаят извивките на краката, когато са кръстосани.

— Не мога да тичам с тези обувки.

— Няма да ти се наложи, ако всичко върви по план.

— Чудесно. Защото винаги всичко върви по план.

— Ако нещата се объркат, бягането и бездруго няма да ти помогне.

— Добре, но няма да мога и да се бия.

— Аз те доведох тук. Ще те защитавам.

Изкушавам се да му напомня, че именно аз го прибрах от улицата като прегазено животно.

— Това ли е единственият начин?

— Да.

Въздишам. Нахлузвам негодните за нищо сандали с каишки и се надявам да не си счупя глезените, докато се опитвам да ходя с тях. Събличам фланелката и свалям сенника на колата, за да се огледам. Роклята е съвсем впита, както предполагах, но ми стои по-добре от очакваното.

Прическата и лицето ми обаче са по-подходящи за раздърпан халат. Прокарвам пръсти през косата си. Тя е мазна и сплъстена. Устните ми са напукани и се белят, а бузите ми са изгорели. Манговите нюанси по челюстта ми дължа на удара на Бодън по време на битката. Замразеният грах поне е спрял отока.

— Ето. Не знаех от какво ще имаш нужда, затова взех някои неща от шкафчето в банята.

Отваря раницата, издърпва един смокинг и ми я подава.

Наблюдавам как се вира в самото и се чудя поради какви ли мисли изглежда толкова мрачен. Обръщам се и започвам да ровя из раницата.

Намирам гребен. Силно омазнената ми коса се оформя лесно, макар да не ми харесва как изглежда. Намирам лосион, който втривам в лицето, ръцете и краката си. Искam да обеля кожичките от изпърхналите си устни, но от опит знам, че ще ми потече кръв, затова не ги закачам.

Слагам си червило и спирала. Червилото е в неоново розово, а спиралата — синя. Това не са любимите ми цветове, а в комбинация с впитата рокля определено ми придават вид на уличница. Изглежда точно това целим. Няма сенки, затова размазвам малко спирала около очите си, подчертавайки сладострастния си поглед. Нанасям фон дьо тен върху челюстта си. Тя е болезнена, а участъците, най-много нуждаещи се от грим, са най-чувствителни. Дано да си струва.

Когато приключвам с грима, установявам, че мъжете върху капака са ме наблюдавали през цялото време. Поглеждам към Рафи. Той майстори някакво приспособление, включващо раницата му, крилете и няколко ремъка.

— Какво правиш?

— Опитвам се... — повдига глава и ме вижда.

Не знам дали е разбрал кога съм свалила фланелката си, но вероятно е бил зает, защото изглежда изненадан. Зениците му се разширяват, устните му леко се отварят и за миг забравя да контролира изражението си. Готова съм да се закълна, че дъхът му спира за няколко удара на сърцето.

— Опитвам се да изглеждам, сякаш имам криле — тихо изрича той. Тонът му е нисък и мек, сякаш ми съобщава нещо лично. Все едно ми прави мил комплимент.

Прехапвам устни и се съсредоточавам върху факта, че всъщност дава прост отговор на въпроса ми. Какво да прави, че гласът му е хипнотизиращо секси?

— Не мога да отида там, където искам, ако ме вземат за човек.

— Свежда глава и пристяга ремък в основата на едното си крило. Нарамва празната раница с крилете, привързани към нея.

— Помогни ми да облека сакото.

Изрязал е два успоредни отвора в смокинга за крилете.

Точно така. Сакото. Крилете.

— Трябва ли да са навън? — питам аз.

— Не, просто се увери, че ремъците и раницата са покрити.

Крилете изглеждат здраво пристегнати за раницата.

Внимателно нагласям приспособлението така, че външните пера да покриват ремъците. Перата още са трептящи и жизнени на допир, но изглеждат малко отпуснати в сравнение с първия път, когато ги докоснах преди два дни. Устоявам на импулса да ги погала, независимо че той няма да усети нищо.

Крилете, пристегнати към празната раница, изглеждат свързани с гърба му. За такъв огромен размах е удивително колко плътно прилепват към тялото му, когато са сгънати. Веднъж видях как двуметров спален чувал, пълен с пух, се сгъва на малък куб, но тази промяна в обема е по-впечатляваща.

Надиплям плата на самото между крилете и отстрани. Снежнобелите пера се подават през две ивици от процепите в тъмния плат. Раницата и ремъците остават скрити. Смокингът е достатъчно широк и издатината почти не се забелязва. Не би привлякла вниманието, освен ако някой не е много добре запознат с физиката на Рафи.

Той се навежда напред, за да не притиска крилете си в облегалката.

— Как изглеждам? — Крилата подчертават пленително широките му рамене и заоблената линия на гърба му. Игривите червени завъртулки по сребристата му папийонка подхождат на роклята ми и са в тон с пояса около кръста му. Като изключим едно мръсно петънце на челюстта му, изглежда току-що излязъл от холивудско списание.

Формата на гърба му изглежда почти естествена за сако, което не е шито по поръчка за крилете му. За миг си ги спомням в снежнобялото им великолепие, разперени зад него. Тогава го видях за първи път, изправен пред враговете си.

Кимам:

— Всичко е наред. Изглеждаш добре.

Той надига очи и улавя погледа ми. В тях проблясва искрица благодарност, примесена с усещане за загуба и притеснение.

— Не че... не изглеждаше добре и преди. Имам предвид, ти винаги изглеждаш... великолепно. — Великолепно? Едва не забелвам очи. Колко глупаво. Не знам защо го изтърсих. Покашлям се. — Няма ли да тръгваме вече?

Той кима. Скрива шеговитата си усмивка, но виждам настроението в очите му.

— Карай край тълпата нагоре към пропускателния пункт — сочи наляво, където сякаш раздават безплатно храна. — Когато охранителите те спрат, кажи им, че отиваш в гнездото. Понякога пускали и жени, както си дочула.

Премества се на задната седалка и прикляка в сенките. Покрива се със старото одеяло — онова, в което бяха увити крилете му.

— Няма ме — подвиква той.

— Все пак... обясни ми защо се криеш, а не преминем заедно през портала.

— Ангелите не преминават през портала. Те отлитат право към гнездото.

— Защо не им кажеш, че си ранен?

— Държиш се като малко момиче, което задава тъпи въпроси по време на секретна операция. „Тате, защо небето е синьо? Мога ли да попитам онзи чичко с картечницата къде е тоалетната?“ Ако не млъкнеш, ще ми се наложи да те зарежа. Без въпроси и колебания прави каквото и когато ти казвам. Иначе си намери друг, на когото да досаждаш да ти помогне.

— Добре, добре. Разбрах. Боже, някой е много кисел.

Включвам двигателя и се изнизвам от мястото за паркиране. Бездомниците недоволстват и единият удря с юмрук по капака, преди да се отдалечи.

Карам през тълпата на Монтгомъри Стрийт и се движим два пъти по-бавно, отколкото ако бяхме тръгнали пеша. Хората се отдръпват от пътя ни, но неохотно, с преценяващ поглед. Отново проверявам дали вратите са добре заключени. Не че това би спряло някого, ако реши да счупи стъклата.

За щастие не сме единствените с кола тук. На пропускателния пункт се е образувала малка опашка от автомобили, заобиколени от множество пешеходци. Очевидно всички искат да преминат от другата страна. Стигам, докъдето мога, и спирам.

На опашката пред пункта процентът на жените е необичайно висок. Те са чисти и наконтени като за прием. Стоят на високи токове, облечени в копринени рокли, сред дрипави мъже и всички се държат, сякаш това е нормално.

Пропускателният пункт представлява пролука във висока телена ограда, която пресича улиците около финансовия квартал. От него е останало толкова малко, че не представлява никаква трудност да го заградят за постоянно. Въпреки това оградата е временна, изградена от панели с подпори. Панелите са свързани заедно, но не са неподвижно захванати за асфалта.

Една тълпа би съборила и стъпкала заграждението без особени усилия. Ала всички стоят настрана, все едно по него тече електричество.

Тогава откривам, че по своеобразен начин е наистина така.

От другата страна обикалят хора и провират метални прътове през телта, забележат ли, че някой се е приближил прекалено. Щом сръчкат някого, се чува пукот и проблясва синя искра. Използват вид електрически остени за добитък, за да държат тълпата надалеч. С изключение на един, охранителите са неприветливи мъже — не показват никакви емоции, докато патрулират, и от време на време сръчкват някого.

Единствената жена охранител е майка ми.

Щом я виждам, забивам чело във волана. Това определено не е повод за радост.

— Какво има? — пита Рафи.

— Майка ми е тук.

— Това проблем ли е?

— Вероятно.

Напредвам с един-два метра на опашката.

Майка ми приема задълженията си по-емоционално от своите колеги. Протяга се, колкото ѝ позволява оградата, за да нарани възможно най-много хора. Дори се кикоти, докато пържи продължително един мъж, преди той да успее да напусне периметъра ѝ, олюлявайки се. Човек би си помислил, че наистина обича да причинява болка на другите.

Независимо как изглеждат нещата, прозирам страха ѝ. Ако не я познавате, щяхте да отдадете увлечението ѝ на злоба. Има обаче голяма вероятност тя да не приема жертвите си за хора.

Навярно се вижда затворена в клетка в ада, заобиколена от чудовища. Сигурно изпълнява своята част от сделка, сключена с Дявола. Или пък просто светът се е съюзил срещу нея. Или смята хората, които се приближават прекалено до оградата, за прикрити зверове, дебнещи край клетката ѝ. Като по чудо някой ѝ е дал оръжие, за да ги отблъсква. Затова използва тази рядка възможност да отвърне на удара.

— Как се е озовала тук? — чудя се на глас.

По лицето и мазната ѝ коса е полепнала мръсотия, а дрехите ѝ са скъсани на лактите и коленете. Изглежда спи на земята, но има вид на здрава и нахранена, с поруменели бузи.

— Всеки, който е тръгнал на път, стига дотук, ако преди това не загине.

— Защо?

— Нямам представа. Вие, хората, винаги сте имали стаден инстинкт, който ви събира заедно, а това е най-голямото стадо наоколо.

— Град. Не стадо. В градовете има хора, а в стадата — животни.

В отговор той грубо изсумтява.

Струва ми се по-добре да я оставя тук, вместо да се опитам да я взема с мен в гнездото. Ще ми бъде трудно да се промъквам незабелязано, ако майка ми е наоколо. Присъствието ѝ може да струва

живота на Пейдж. Няма как да облекча мъките ѝ, когато е в това състояние. Накрая хората ще се научат да се пазят от нея, докато патрулира край оградата. Тук е на по-безопасно място. Рискът за всички ни ще бъде по-малък, ако остане. Поне засега.

Оправданията не намаляват чувството ми за вина, задето я оставям, но не ми хрумва по-добро решение.

Откъсвам поглед от нея и се опитвам да се съсредоточа върху заобикалящата ме действителност. Лукс е да си позволя да се разсейвам, ако искаме да останем живи.

Започвам да откривам закономерности в поведението на тълпата пред мен. Жените и тийнейджърките, облечени и нагласени според възможностите си по най-добрия начин, се бутат в хората отпред с надеждата да привлекат вниманието на караула. Много момичета са заобиколени от хора, които приличат на техни родители, на техни баби и дядовци. Жените често стоят до мъжете си, някои са довели децата си.

Пазачите поклащат отрицателно глави в отговор на молбите на хората да бъдат допуснати. Случва се някоя жена или група жени да упорстват и макар отпратени, не се махат от пътя. Предпочитат да се молят или да избухнат в сълзи. За разлика от тълпата, ангелите не се интересуват много-много от апелите им. Множеството поглъща отхвърлените и нехайно ги изблъсква назад. Телата се извиват и бутат, докато не ги изхвърлят в края на опашката.

От време на време пазачите пускат по един човек. Доколкото виждам, приемат само жени. Докато напредваме към портала, позволяват на две да минат.

И двете са облечени в тесни рокли и са на високи токове, също като мен. Едната влиза, без да хвърли поглед назад, и поема уверено по празния път отвъд портала. Другата пристъпва колебливо и се обръща, за да изпрати въздушни целувки на мъж с две мърляви деца, проврели пръсти в телта на оградата. Охранител с остен се приближава към тях и те бързо се отдръпват.

Когато пускат двете жени, неколцина в края на тълпата си разменят ценности. Отнема ми малко време да съобразя, ме залагат кой ще бъде допуснат. Букмейкърът посочва няколко жени близо до пазачите и прибира различни предмети от хората наоколо. Залагат

предимно мъже, но в групата има и жени. След всяка пропусната жена някой от залагащите си тръгва с цял наръч облаги.

Ще ми се да попитам какво става, защо хората искат да влязат в територията на ангелите, защо лагеруват тук, ала в такъв случай Рафи ще се окаже прав, че се държа като малко момиче. Затова потискам прилива от въпроси и задавам единствения, свързан с мисията ни.

— Ами ако не ни пуснат да минем? — питам аз, опитвайки се да не си движа устните.

— Ще ни пуснат — отговаря той от тъмнината на пространството пред задната седалка.

— Откъде знаеш?

— Търсят жени с твоя външен вид.

— И какъв е той?

— Красив. — Гласът му е като прегръдка от сенките.

Никой друг не ми е казвал, че съм красива. Винаги съм била прекалено заета да се справям с майка си и да се грижа за Пейдж, за да обръщам кой знае колко внимание на външния си вид. Бузите ми се затоплят, но се надявам да не приличам на клоун, когато стигнем до пункта. Ако Рафи е прав и това е единственият начин да влезем, трябва да изглеждам възможно най-добре, за да имам шанс отново да видя Пейдж.

Малко преди да дойде моят ред в хаотичната опашка, няколко жени едва не се хвърлят върху пазачите. Не пускат нито една от тях. При това положение мазнатата ми коса не ми придава самочувствие. Все пак подкарвам колата и спирам пред входа.

Оглеждат ме отегчено. Двама са. Пъстрите им криле изглеждат малки и съсухрени в сравнение с крилата на Рафи. Лицето на единия е осеяно с бледозелени петънца, също като крилете му. Хрумва ми думата петнист, като за кон. Докато се вирам в лицето му, болезнено си припомням, че те не са хора. Рафи не е човек.

Петнистият ми маха да изляза от колата. Поколебавам се за секунда и бавно се изнизвам навън. Не повика нито едно от другите момичета в колите пред мен.

Придърпвам роклята надолу, за да се уверя, че покрива задника ми. Пазачите ме оглеждат от глава до пети. Чувствам се като стриптийзърка и ми се ще да им разбия зъбите, но вместо това бавно се завъртам на нестабилните си токове. *Пейдж. Мисли за Пейдж.*

Двамата си разменят погледи. Трескаво разсъждавам какво да кажа или направя, за да ме пуснат. Щом Рафи твърди, че това е единственият път към гнездото, трябва да намеря начин да ги придумам.

Петнистият ми маха да премина.

В изумлението си за миг застивам като мумия.

След това, преди да са променили решението си, им обръщам гръб, за да не видя, ако поклатят отрицателно глава. Качвам се в колата възможно най-непринудено.

Косъмчетата на тила ми са настръхнали в очакване някой да изсвири или да постави ръка върху рамото ми, или да ме залови отряд с немски овчарки, както съм виждала в старите военни филми. В крайна сметка сме във война, нали?

Но нищо подобно не се случва. Паля двигателя и ме пускат да премина. Сдобивам се с още информация. Ангелите не възприемат хората като заплаха. Какво толкова, ако няколко маймуни преминат през пролуките в оградата им или пълзят в малки колички за картинг в подножието на гнездото им? Толкова трудно ли ще бъде да заловят и затворят нахалните животни?

— Къде сме? — пита Рафи от сенките зад гърба ми.

— В ада — отвръщам аз. Поддържам скоростта на трийсет километра в час. Улиците са празни и нищо не ми пречи да карам със сто и двайсет, но не искам да привличаме вниманието.

— Ако това е представата ти за ада, значи си много невинна. Търси нещо подобно на клуб — добре осветено място с много жени. Паркирай там, но не прекалено близо.

Оглеждам необичайно пустите улици. Няколко жени, премръзнали и отчаяни във виелицата на Сан Франциско, се препъват по тротоара към цел, известна само на тях. Продължавам да шофирам и оглеждам празните преки. Край една висока сграда в странична уличка забелязвам струпали се хора.

Приближавам и виждам женска тълпа край входа на нощен клуб в стила на двайсетте години. Сигурно умират от студ в оскъдните си вечерни рокли, но стоят гордо изправени и пръскат чар. Класическа арка в стил арт Деко опасва входа, а ангелите охранители са облечени в преправени смокинги с цепки на гърба, през които се подават крилете им.

Паркирам на две пресечки от клуба. Оставям ключовете в джоба на сенника, а ботушите си — пред дясната предна седалка, откъдето лесно ще ги взема при необходимост. Не би било зле да ги напъхам в мънистената чантичка, но там има място само за фенерче и джобно ножче.

Слизам от колата. Рафи се промъква зад мен. Щом излизам, вятърът ме връхлита и развява косата ми пред лицето. Увивам ръце около тялото си, ще ми се да имах палто.

Рафи запасва меча на кръста си. В този смокинг прилича на старомоден джентълмен.

— Извинявай, но няма начин да ти предложа самото си. Когато се приближим, преструвай се, че не ти е студено. Така никой няма да се учуди защо не ти предлагам дрехата си.

Едва ли някой би се учудил защо ангел не предлага самото си на момиче, но решавам да замълча.

— Как така изчезнаха проблемите да се появиш?

Той ме поглежда уморено, сякаш го изтощавам.

— Добре, добре — вдигам ръце и се предавам. — Ти решаваеш какво да правим, а аз те следвам. Само ми помогни да намеря сестра си. — Заклучвам устата си с жест и захвърлям въображаемия ключ.

Той изпъва и бездруго изгладения си смокинг. Дали това е признак на нервност? Предлага ми ръката си. Провирам пръсти в сгъвката на лакътя му и потегляме по тротоара.

В началото мускулите му са напрегнати, а очите му непрекъснато обхождат района. Какво търси? Възможно ли е да има толкова много врагове сред собствения си вид? След няколко стъпки се успокоява. Не съм сигурна дали е естествено състояние, или си го е наложил. При всички случаи сега изглеждаме като обикновена двойка, решила да прекара вечерта навън.

Приближаваме тълпата. Веднага забелязвам куп подробности: няколко ангели влизат в клуба, облечени в старомодни гангстерски костюми, допълнени от филцови шапки и наперена перушина, дълги ланци за часовници се спускат чак до коленете им.

— Това маскарад ли е? — любопитствам аз.

— Просто последната мода в гнездото — тонът му е рязък, с нюанс на неодобрение.

— А какво стана с правилото да не общувате с дъщерите човешки?

— Отличен въпрос — процежда през зъби той. Не изпитвам никакво желание да съм наоколо, когато поиска отговор от присъстващите.

— Значи зачеването на деца с хора ви обрича на проклятие, защото нефилимите са голяма напаст — продължавам да нареждам, — но всичко останало...?

Той свива рамене.

— Очевидно са решили, че е в сивата зона. Но има риск да ги изправи на кладата. — Рафи започва да шепне, сякаш говори на себе си: — Огънят обаче може да бъде изкусителен.

При мисълта за свръхчовешки същества с човешки изкушения и недостатъци изтръпвам.

Излизаме от прикритието на една сграда, за да пресечем улицата и безжалостният вятър ме връхлита отново. Аеродинамичните тунели изобщо не подлежат на сравнение с преките на Сан Франциско.

— Прави се, че не ти е студено.

Изправям се въпреки почти непреодолимото желание да се свия. Поне роклята ми не е достатъчно дълга, за да се надигне от вятъра.

Възможността да го попитам още нещо отминава, докато приближаваме тълпата. Цялата сцена изглежда нереална. Все едно излизам от бежански лагер и попадам в ексклузивен клуб с мъже в смокинги, официално облечени жени, скъпи пури и бижута.

Студът изглежда не притеснява ангелите, които лениво издишват във вятъра дима от пурите си. Никога не съм си представяла, че ангелите пушат. Тези приличат повече на гангстери, отколкото на благочестиви създания. Всеки се радва на вниманието на поне две жени. Някои са заобиколени от четири или повече държанки. От откъслечно дочутите разговори на преминаване край тях, разбирам, че всички тези жени полагат неистови усилия да привлекат ангелското внимание.

Рафи се придвижва край шумната тълпа и пристъпва към вратата. Двама ангели стоят на пост, но без да им обръща внимание, той продължава напред. Държи ме за сгъвката на лакътя и просто го следвам. Един от пазачите ни поглежда, сякаш интуицията му подсказва, че нещо с нас не е наред.

За момент съм сигурна, че ще ни спре.

Спира обаче не нас, а две жени, опитващи се да влязат. Изнизваме се край тях и ги оставяме да убедят пазачите, че техният ангел просто ги е забравил отвън и очаква да се видят вътре. Охранителят поклаща недвусмислено глава.

Очевидно билетът за вход в гнездото е ангел. Въздишам, докато влизаме вътре с лека стъпка.

Сводестият таван на две нива и елементите на арт Деко оставят впечатлението, че фоайето е било предназначено за посрещане на знатни особи. В дъното се откроява вито стълбище със златен обков, което създава съвършена обстановка за двойки във вечерни тоалети с изискан акцент и благородно потекло. По ирония от фреските на тавана ни наблюдават закръглени херувими.

Отстрани се простира дълъг мраморен плот, зад който няколко рецепционисти би трябвало да питат колко дълго възнамеряваме да останем. Сега мястото представлява празен спомен от луксозния хотел, какъвто е била сградата само допреди два месеца. Е, не съвсем празен. Отзад стои служител, на вид твърде дребен и човешки сред целия този мрамор и ангелска грация.

Малки групи са пръснати из фоайето, разговарят и се смеят. Всички са във вечерни тоалети. Повечето от жените са от човешката раса, но от време на време се мяркат и ангели жени. Мъжете са и човеци, и ангели. Хората са слуги — носят напитки, събират празните чаши и приемат палтата на малкото щастливки, които ги притежават.

Рафи спира за кратко, за да огледа обстановката. Потегля ме край стената на широк коридор с мраморен под и кадифени тапети. Осветлението във фоайето и коридора създава атмосфера, но не е особено практично. Меки сенки покриват по-голямата част от стената. Този факт положително не е убягнал на Рафи. Не бих казала, че се промъкваме в сградата, но определено не привличаме вниманието.

Непрекъснати потоци от хора влизат и излизат от голяма порта, облицована с кожа и с месингови апликации. Запътили сме се натам, когато трима ангели нахлуват вътре. Те са широкоплещести и силни. Всяко грациозно движение и непринудено потрепване на някой мускул ми говори, че са атлети. Не, атлети не звучи точно. Думата, която се върти в главата ми, е *воини*.

Двама от тях се издигат с цяла глава над тълпата. Третият е по-дребен, по-жилав и в сравнение с техните осанки прилича повече на

гепард. Всички носят мечове, поклащащи се до бедрата им, докато ходят. Осъзнавам, че след Рафи и пазачите това са първите ангели с мечове, които виждам.

Рафи накланя глава към мен и се усмихва, сякаш току-що съм се пошегувала. Лицето му е съвсем близо до моето и аха — да ме целуне. Вместо това просто опира чело в моето.

Мъжете, преминаващи отстрани, биха приели това за милувка. Но те не виждат очите му. Независимо от усмивката, в изражението на Рафи се чете болка, която не се лекува с аспирин. Ангелите минават край нас, а той бавно се обръща, така че да остане с гръб към тях. Те се изсмиват на реплика на гепарда, а Рафи затваря очи и се отдава на някакво блажено усещане, примесено с горчивина, напълно неразбираемо за мен.

Лицето му е непосредствено близо до моето и дъхът ни се смесва. Въпреки това той е много далеч от мен, на място, където се бори с дълбоки и жестоки емоции. Каквото и да усеща, то е съвсем човешко. Чувствам се длъжна да го извадя от това настроение, да отвлека вниманието му.

Поставям длан на бузата му. Тя е топла и приятна на допир. Дори твърде приятна. Очите му не се отварят и аз неуверено докосвам устните си до неговите.

В началото той не реагира и понечвам да се отдръпна.

Внезапно целувката става страстна.

Не е нежната целувка на първа среща, не е израз на първичен мъжки импулс. Той ме целува с отчаянието на умиращ, който вярва, че се докосва до магията на вечния живот. Настоятелната хватка около шията и раменете ми, силният натиск на устните му ме замайват и мислите ми излизат от контрол.

Натискът намалява и целувката става чувствена.

Горещият копринен допир на устните и езика му изпълва същността ми. Тялото ми се топи в прегръдката му и с всяка своя фибра усещам твърдите мускули на торса му, опрени в гърдите ми, топлото докосване на дланите му до кръста и раменете ми, мокрото плъзгане на устните му върху моите.

Изведнъж всичко свършва.

Той се отдръпва и си поема дълбоко въздух, все едно изплува от бурни води. Очите му са дълбоки езера, в които се вихрят водовъртежи

от емоции.

Затваря очи и се успокоява с премерено издишване.

Когато ги отваря отново, те са по-скоро черни, отколкото сини, и напълно неразгадаеми. Всичко зад този каменен поглед е недостъпно.

Случилото се преди малко е заровено толкова дълбоко, че се чудя дали не съм си го представила. Единствено учестеното му дишане загатва за някакво усещане.

— Трябва да знаеш — съмнявам се дали на фона на разговорите в коридора дори ангелите чуват тихия му шепот: — Аз дори не те харесвам.

Вдървявам се в ръцете му. Очаквах да ми каже всичко друго, но не и това.

За разлика от него съм почти сигурна, че чувствата ми са изписани по лицето. Усещам как бузите ми пламват от унижение заради едно от тях.

Той несприинудено се отдръпва, обръща се и излиза през двойната врата. Стоя в коридора и гледам как крилата ѝ се полюшват напред-назад, преди да се затворят.

Една двойка влиза от другата страна. Ангел е прегърнал жена. Дългата ѝ рокля, обшита със сребристи пайети, обгръща тялото ѝ и потрепва при всяко нейно движение. Той е облечен с лилав костюм и неоново розова риза, чиято широка яка се дупли по раменете му.

Когато мъж в лилаво и крещящо розово започне да те зяпа, разбираш, че е време да се погрижиш за външния си вид. Дори в тази прилепнала и къса червена рокля тук не изглеждам на място. Или зяпат стъписаното ми, засрамено лице?

Старая се да добия неутрално изражение и се насилвам да отпусна рамене или поне да не изглеждам напрегната.

Целувала съм момчета и преди. След това понякога съм се чувствала странно, но не чак толкова. Винаги съм намирала целувките за приятни, като аромата на розите или като смях в летен ден. С Рафи усетих нещо съвсем различно. В сравнение с предишните ми целувки, бих го оприличила на подкосяващ, изкормващ, обезкървяващ ядрен взрив.

Вдишвам много, много дълбоко. Задържам дъха си. Издишвам бавно.

Той дори не ме харесва.

Оставям мисълта да отлежи в съзнанието ми. Натъпквам в килера всичко, усетено през онзи миг, и моментално затръшвам вратата, дебела три метра, в случай че нещо има намерение да излезе навън.

Дори и да ме е искал, какво от това? Резултатът щеше да бъде същият. Задънена улица. Нишката между нас е на път да се скъса. Щом открия Пейдж, трябва да изчезна възможно най-бързо оттук. Негова си е грижата да намери начин да му пришият крилете и да се справи с враговете, които му създават проблеми. После ще продължи да унищожава моя свят с приятелите си, а аз ще се боря за оцеляване със семейството си. Така стоят нещата. Няма място за училищни фантазии.

Отново си поемам дълбоко дъх и издишвам бавно, за да се уверя, че всички остатъчни чувства са под контрол. Значение има единствено да намеря Пейдж. За целта се налага да си сътруднича с Рафи още малко.

Отивам до двойните врати и ги бутвам напред, за да го откроя.

Влизам и светъл тутакси се изпълва с джазови крясъци, смях и глъч. Лъхва ме топла вълна. Долавям остра миризма на пури, аромат на парфюм и изискана храна, смесени в неразгадаема плетеница от усещания.

Не ме напуска особеното чувство, че някой ме е изпратил назад във времето. Отвън хората гладуват и живеят без домове в свят, унищожен от глобално нападение, а тук хубавите времена никога не са свършвали. Мъжете, разбира се, имат криле, но като изключим това, все едно съм влязла в клуб от двайсетте години. Мебели в стил арт Деко, джентълмени в смокинги, дами в дълги рокли.

Добре де, не всички дрехи изглеждат от двайсетте. Срещат се и двойки, облечени в стила на седемдесетте, а единици носят футуристични костюми, направо извадени от научнофантастичен филм. Все едно присъствам на маскарад на тема двайсетте години, ала неколцина гости не са разбрали концепцията. Но помещението и мебелите са в стил арт Деко, а повечето ангели носят старомодни дълги фракове.

В залата проблясват златни часовници, лъскава коприна и искрящи бижута. Ангелите ядат и пият, пушат и се смеят. През цялото време армия от сервитьори човеци с бели ръкавици разнасят подноси с шампанско и ордьоври под блещукащите полилеи. Музикантите в оркестъра, прислугата и повечето жени приличат на хора.

Усещам неоснователен прилив на отвращение към хората в залата. Всички те са предатели като мен. Не, в интерес на истината техните действия изобщо не са толкова лоши, колкото моята постъпка в лагера на Ави, когато не предадох Рафи.

Ще ми се да мисля, че всичко е заради парите, но си спомням жената със съпруга и гладните деца, вкопчили се в оградата, докато тя вървеше към гнездото. Това вероятно е било най-добрата възможност на семейството да се сдобие с храна. Дано е успяла да влезе. Оглеждам тълпата с надежда да видя лицето ѝ.

Вместо нея виждам Рафи.

Стои, небрежно облеган на стената в един ъгъл с приглушена светлина, и разглежда тълпата. Брюнетка с черна рокля и вампирски бяла кожа се долепва прелъстително до него. Цялото ѝ същество излъчва желание за секс.

Склонна съм да отида, където и да е, само не и при Рафи, но имам мисия, а той е неделима част от нея. Определено не възнамерявам да се откажа от възможността да намеря Пейдж само защото се чувствам странно в тази социална среда.

Събирам самообладание и отивам при него.

Брюнетката поставя длан върху гърдите му и започва да му шепне интимно. Той е вперил поглед в другия край на залата и сякаш не я чува. Надига чаша с кехлибарена течност и я изпива на един дъх. Оставя я до другите чаши на близката маса.

Не се обръща, когато се облягам на стената до него. Въпреки това положително вижда и мен, и момичето, което в момента ми хвърля изпепеляващ поглед. За да е сигурна в недвусмисленото си послание, тя увива ръце около Рафи.

Той взема чаша мартини от пълния поднос на преминаващия сервитьор. Изпива я и грабва още една, преди сервитьорът да е отминал. Четири питиета на екс за краткото време, което ми беше нужно да се взема в ръце и да го открия. Или е разстроен, или иска да се напие след периода си на въздържание. Страхотно. Имам късмет да си сътруднича с ангел алкохолик.

Най-накрая Рафи се обръща към брюнетката, която го дарява с ослепителна усмивка. Очите ѝ блещукат примамливо и направо ме е срам да я гледам.

— Намери си някой друг — тонът му е разсеян, равнодушен. Ох! Независимо от убийствения поглед, който тя ми хвърли, в мен проблясва искрица съжаление.

И все пак той просто я отпрати. Не ѝ каза, че дори не я харесва.

Брюнетката се отдръпва бавно, сякаш му дава възможност да се извини за шегата си. Той отново обръща глава към тълпата, а тя ми хвърля последен злобен поглед и си отива.

Оглеждам помещението, за да разбера в какво се е съсредоточил Рафи. Клубът е уютен и не е толкова голям, колкото ми се стори в началото. Има атмосферата на по-просторно място заради шумната

тълпа, но е по-скоро салон, отколкото съвременен клуб. Погледът ми веднага е привлечен от компанията в едно сепаре, която се държи, сякаш е заела подиума с царския престол.

Определени групи могат да си го позволят — популярни ученици на пейките в столовата, футболни знаменитости на купон, филмови звезди в клуб. Шестима ангели се забавляват във и около сепарето. Шегуват се, смеят се, всеки държи питие в едната си ръка и обаятелно момиче в другата. Мястото е пълно с жени. Или отъркват тела в ангелите, за да привлекат вниманието им, или пристъпват наперено като на моден подиум и им хвърлят изпиващи погледи.

Тези ангели са по-едри от другите в клуба — по-високи, по-мускулести, със застрашителна аура, каквато малцина тук притежават. Излъчват опасност, подобно на диви тигри. Напомнят ми на онези тримата, които видяхме да излизат от клуба — онези, които Рафи искаше да избегне.

Всички носят мечовете си с непринудена елегантност. Навярно викингите биха изглеждали по същия начин, ако бяха гладко избръснати и по-съвременни. Присъствието и държанието им ми напомнят на Рафи. Той би се вписал в групата. Лесно ми е да си представя как седи с тях в сепарето, как пие и се смее с бандата. Е, смехът изисква малко въображение, но той положително разполага и с това.

— Виждаш ли онзи с белия костюм? — кима ми почти незабележимо към групата. Трудно бих го пропуснала. Освен костюма, обувките, косата, кожата и крилете му също са снежнобели. Само очите му са друг цвят. От това разстояние не мога да определя какви са, но съм готова да се обзаложа, че отблизо изглеждат шокиращо заради контраста с всичко останало.

Никога не съм виждала албинос. Пълната липса на пигмент несъмнено е рядкост дори сред албиносите. Просто е невъзможно човешката кожа да придобие такъв оттенък. Радвам се, че не е човек.

Стои облегат в края на заобленото сепаре. Личи си, че не се вписва в обстановката. Смее се с половин секунда закъснение, сякаш изчаква знак от останалите. Всички жени го заобикалят предпазливо, за да не се приближат прекалено. Единствен той е без момиче, увито около снагата му. Наблюдава ги как се промъкват край него, но не

протяга ръка към никоя. Нещо в поведението на другите жени ме подтиква и аз да го отбягвам.

— Отиди там и привлечи вниманието му — прошепва Рафи. Страхотно. Как не се досетих. — Накарай го да те последва в мъжката тоалетна.

— Шегуваш ли се? И как се предполага да го направя?

— Ти си находчива — погледът му се плъзва по прилепналата ми рокля. — Ще измислиш нещо.

— Какво ще се случи в тоалетната, ако успея да го замъкна вътре? — говоря възможно най-тихо. При евентуална опасност някой да ме чуе наскред глъчката в клуба, Рафи сигурно ще ме предупреди.

— Ще го убедим да ни помогне — мрачният му тон с нищо не подсказва за големи шансове да го придумаме.

— Ами ако откаже?

— Играта свършва. Мисията пропада.

Вероятно изглеждам като брюнетката, когато я отпрати. Взирам се в него достатъчно дълго, за да му дам възможност да се извини за шегата си. В очите му обаче не долавям и следа от хумор. Защо ли си знаех, че ще стане така?

Кимам:

— Ще го заведе в тоалетната. Направи необходимото, за да го накараш да се съгласи.

Оттласквам се от стената и се отдалечавам от уединението си, без да изпускам из очи целта.

Не съм актриса и не мога да лъжа убедително. А и далеч не съм изкусителка. Трудно е да практикуваш изкуството на прелъстяването, бутайки инвалидната количка на малката си сестра. Да не говорим, че изтърканите джинси и размъкнатата фланелка нямат нищо общо с изкушението.

Трескаво мисля как да привлека вниманието на албиноса. Не ми хрумва нищо.

Поемам по заобиколен път към сепарето с надеждата да измисля нещо.

От другата страна на клуба малка група жени и охранители се приближава към воините. Води ги ангел, красив почти колкото воините, но малко по-обикновен. Не ми се струва застрашителен. Изглежда добре, без да е плашещ. Коса с цвят на карамел, топли очи, нос, който съвсем леко изпъква на фона на съвършеното му лице. Сияе от радост и доброжелателство — роден политик.

Носи светлосив костюм в духа на двайсетте години и лъснати обувки, а от кръста до джоба на ризата му се извива златен ланец за часовник. Спира тук-там, за да размени една-две думи за поздрав. Гласът му е топъл колкото очите и дружелюбен като усмивката му, на която всички отвърщат.

Всички, освен двете жени с него. Стоят от двете му страни на една крачка назад. По пода в краката им се разстилат еднакви им сребристи рокли — идентични платинени трофеи. От човешката раса са, но очите им са мъртви. Съживяват се само когато политикът се обърне към тях.

В погледите им проблясва страх, който бързо потискат, сякаш иначе ще им се случи нещо наистина ужасяващо. Представям си как мускулите им трепват и се стягат, за да не се свият от страх пред политика.

Това не е просто уплаха. Жените безмълвно крещат от ужас.

Поглеждам усмихнатия ангел още веднъж, но не откривам нищо повече от доброжелателност и откровеност. Ако не бях забелязала реакциите на жените, щях да си помисля, че би бил чудесен приятел. В този свят, където инстинктите са по-важни от всичко, се чувствам неловко заради неспособността си да прозра веднага що за личност всъщност познават тези жени.

Интериорът на клуба предполага движение в кръг и с политика вървим един към друг, приближавайки сепарето на войните.

Той надига глава и улавя погледа ми.

Лицето му се оживява от интерес и ми се усмихва. Изглежда толкова искрен и дружелюбен, че части от секундата, преди алармата в главата ми да се включи, устните ми автоматично се извиват нагоре.

Политикът ме е забелязал.

За миг се виждам облечена като един от трофеите му. Лицето ми е восъчно и празно, отчаяно се опитвам да скрия страха си.

Защо тези жени са толкова уплашени?

Пристъпвам несигурно — краката ми отказват да го приближат.

Пред мен застава сервитьор във фрак и бели ръкавици и прекъсва визуалния ми контакт с политика. На подноса му искрят високи чаши с шампанско.

Вземам една, колкото да спечеля време. Съсредоточавам се в надигащите се мехурчета в златистата течност, за да се окопитя. Сервитьорът се отмества и отново зървам политика.

Навел се е над масата на войните и говори на нисък тон.

Въздишам успокоена. Моментът ни е отминал.

— Благодаря ви — прошепвам на сервитьора с огромно облекчение.

— Моля, госпожице.

Нещо познато в гласа му ме подтиква да го погледна в лицето за първи път. Политикът бе погълнал вниманието ми до степен да не обърна внимание на моя спасител.

Съзирам червенокоса глава с луничав нос и очите ми се разширяват в шок. Това е един от близнаците — Ди или Дум.

Гледа ме с безстрастен професионализъм. Няма и следа от спомен или изненада.

Наистина е добър. Никога не бих се досетила, имайки предвид предишните ни контакти. Ала все пак те се похвалиха, че са най-

добрите шпиони на Ави, нали? Взех го за шега или преувеличение, но май са били прави.

Отдалечава се с лек поклон. Очаквам да се обърне и да ми се усмихне палаво, но той продължава с изправен гръб и предлага напитки на гостите. Кой би предположил?

Пристъпвам небрежно зад голяма група хора, за да се скрия от политика. Дали Ди-Дум знае, че ме е спасил, или беше щастлива случайност?

Какво прави тук? Припомням си конвоя на Ави, криволичещ по пътя към града. Камионът, пълен с експлозиви. Планът на Ави да привлече бойци за съпротивата, като се опълчи открито срещу ангелите.

Страхотно. Направо невероятно. Щом близнаците са тук, сигурно проучват мястото за контраатаката.

С колко време разполагам, за да се измъкна с Пейдж, преди взривът им да е изпратил цялото гнездо в отвъдното?

След кратък разговор политикът напуска сепарето на воините. За мое облекчение не се запътва към мен, а минава направо през клуба и като си проправя път, спира тук-там за поздрав. Изглежда е забравил за съществуването ми.

Всички го наблюдават. Хората край мен притихват. След малко започват да разговарят предпазливо, все едно се колебаят дали им е позволено. Воините на масата пият свъсени и безмълвни. Каквото и да им е казал политикът, не им е харесало.

Чакам разговорът да достигне пълните си децибели, преди отново да се заема със задачата си с албиноса. Вече знам, че съпротивата е тук и мисията ми става още по-неотложна.

Въпреки това се колебавам край потока от момичета. Около албиноса има зона, забранена за жени. Пристъпя ли в нея, ще ми бъде трудно да остана незабелязана.

Ангелите, изглежда, предпочитат да общуват помежду си, вместо с жените. Независимо от положените усилията, дамите се приемат за модни аксесоари в тон с костюмите на ангелите.

Албиносът се обръща към мен. Разбирам какво отблъсква жените. Не става въпрос за пълната липса на пигмент, която сигурно би притеснила някои хора. В крайна сметка тези жени не отказват на мъже с перушина по гърба и кой знае още къде. Липсата на пигмент едва ли би ги извадила от равновесие. Но очите му... Щом ги виждам, разбирам защо хората странят от него.

Те са кървавочервени. Никога не съм виждала подобно нещо. Ирисите му са толкова големи, че изпълват почти целите процепи на очите. Приличат на пурпурни кълба, пронизани от бели стрели — миниатюрни мълнии, свистящи над море от кръв. От клепачите му се извиват дълги мигли с цвят на слонова кост, сякаш без тях очите му няма да са достатъчно забележителни.

Не мога да не го изгледам втренчено. Извързвам глава засрамено и забелязвам, че други хора също му хвърлят притеснени погледи.

Останалите ангели, независимо от ужасяващата си агресия, изглеждат, сякаш са били създадени в рая. От друга страна, този прилича на същество от кошмарите на майка ми.

Общувала съм повече от обичайното с хора със смущаващ външен вид. Пейдж беше популярна в общността на инвалидите. Приятелката ѝ Джудит е родена с недоразвити ръце и малки, деформирани длани. Алекс се клати, като ходи, и криви лицето си в болезнени гримаси, за да говори разбираемо, като междувременно отделя смущаващо количество слюнка. Уил страда от пълна парализа и се нуждае от помпа, за да диша.

Всички зяпаха и заобикаляха тези деца. Хората се отнасят с този албинос по същия начин. Когато някой от обкръжението на Пейдж преживееше твърде неприятен инцидент, тя събираше всички на тематично парти. Пиратски купон, маскарад със зомбита или пък увеселение, на което трябва да дойдеш веднага, независимо как си облечен. Последния път едно дете се появи по пижама и с четка за зъби в уста.

Те се шегуваха, кикотеха се и вътрешно знаеха, че заедно са по-силни. Пейдж беше тяхната клакьорка, съветничка и най-добра приятелка едновременно.

Албиносът явно се нуждае от някого като Пейдж в живота си. Леките нюанси в езика на тялото му подсказват, че е съвсем наясно как го зяпат и съдят за него по външния му вид. Раменете му са свити, долепил е ръце до тялото си, главата му е леко наклонена надолу, рядко вдига поглед. Стои встрани на групата, на място с по-приглушена светлина, където има по-голяма вероятност любопитните погледи да объркат кървавочервените му очи с тъмнокафяви.

Едва ли е трудно да събудиш предразсъдъците на ангелите, ако изглеждаш, сякаш току-що си излязъл от преизподнята.

Независимо от своята поза и уязвимост, албиносът несъмнено е воин. Всичко в него е внушително — от широките рамене и исполинския ръст до издутите мускули и огромните криле. Той е досущ като ангелите в сепарето. Досущ като Рафи.

Всеки член на тази група изглежда създаден да се сражава и завладява. Те засилват това впечатление с всяко уверено движение, всяко заповедно изречение, всеки сантиметър от пространството, което заемат.

Никога не бих забелязала, че албиносът се стеснява, ако не съм запозната с този тип неудобство.

При навлизането ми в забранения за хора периметър, той се обръща към мен. Поглеждам го право в очите, както бих сторила с всеки друг. Щом преживявам шока от извънземния му поглед, установявам, че ме преценява с умерено любопитство. Обикалям около него и му се усмихвам лъчезарно.

— Имате прекрасни мигли — леко завалям думите, опитвайки се да не прекалявам.

Той премигва изненадано с миглите си с цвят на слонова кост. Приближавам се и се спъвам достатъчно изкусно, за да разлея част от напитката си върху чисто белия му костюм.

— О, Господи! Толкова съжалявам! Не мога да повярвам, че го направих! — Вземам салфетка от масата и леко замазвам петното. — Позволете ми да ви помогна.

Е, поне ръцете ми не треперят. Не съм забравила за опасността. При никоя друга война в историята не сме дали толкова жертви, колкото във войната с тези ангели, а ето че разливам питието си върху един от тях. Планът ми не е от най-оригиналните, но на прима виста не съм в състояние да измисля нещо по-добро.

— Веднага ще се изпере, сигурна съм. — Бърборя като подпийнало момиче, каквото би трябвало да бъде. Всички край сепарето ни гледат мълчаливо.

Не съм го предвидила. Ако му е неудобно да го поглеждат скришно, сигурно мрази да бъде център на вниманието в глупава ситуация като тази.

Сграбчва китката ми и я отмества от костюма си. Хватката му е силна, но не достатъчно, за да ми причини болка. Без съмнение би счупил костта ми, само да поиска.

— Ще се оправя. — В тона му се усеща раздразнение. Това е поносимо. Ще преглътна раздразнението. Сигурно е добра душа, като изключим факта, че е част от отряда, засипал Земята с огън и жупел.

Той се понася към тоалетната, без да обръща внимание на погледите на ангелите и хората. Следвам го тихомълком. Колебая се дали да продължа да играя ролята на пияно момиче. Решавам да рискувам само ако някой отвлече вниманието му по пътя към тоалетната.

Никой не го спира дори за поздрав. Озъртам се за Рафи, но не го виждам наоколо. Дано не разчита да задържа албиноса в тоалетната, докато благоволи да се появи.

Ангелът влиза в тоалетната и Рафи тутакси се появява от сенките с червен конус и табела, на която пише „Временно не работи“. Оставя ги пред вратата и се шмугва след албиноса.

Колебая се какво да предприема. Дали да остана тук на пост? Ако вярвам безрезервно на Рафи, бих направила точно това.

Влизам в тоалетната. Разминавам се с трима мъже, които бързат да излязат навън. Единият припряно закопчава ципа на панталона си. Те са хора и едва ли се учудват защо един ангел ги е изгонил от тоалетната.

Застанал до вратата, Рафи наблюдава албиноса, който вижда отражението му в огледалото над умивалника. Албиносът изглежда предпазлив и притеснен.

— Здравей, Йосия — поздравява Рафи.

Йосия присвива кървавите си очи и се взира съсредоточено в Рафи.

Изведнъж изпада в шок, разпознал го е.

Обръща се и застава с лице към Рафи. Отказът да приеме факта се бори с объркване, радост и тревога. Нямах представа, че някой може да изпита всички тези неща едновременно, а още по-малко да ги изрази с лицето си.

Йосия си възвръща спокойното, хладнокривно изражение, ала не без известни усилия.

— Познавам ли те? — пита.

— Аз съм, Йосия. — Рафи пристъпва към него.

Албиносът се отдръпва край мраморната плоча с умивалници.

— Не — поклаща той глава, но червените му очи говорят друго.
— Не мисля, че те познавам.

Рафи изглежда объркан.

— Какво става, Йосия? Вярно, мина доста време...

— Доста време ли? — Йосия се подсмива с неудобство и продължава да отстъпва назад, сякаш Рафи е болен от чума. — Да, може да се каже — белите му устни се опъват над белите му зъби в принудена усмивка. — Доста време. Странно, нали?

Наклонил глава, Рафи го гледа изпитателно.

— Виж — казва Йосия, — трябва да тръгвам. Недей... да излизаш с мен, става ли? Моля те. Моля те. Не мога да си позволя да ме виждат с... непознати — с усилие си поема въздух и прави решителна крачка към вратата.

Рафи го спира, поставяйки длан върху гърдите му.

— Не сме непознати, откакто те измъкнах от робските общежития, за да те обуча за войник.

Албиносът отскача от Рафи, сякаш допирът му го е опарил.

— Това беше друг живот в друг свят — вдишва неуверено. Речта му заглъхва до едва доловим шепот. — Не би трябвало да си тук. Твърде опасно е за теб.

— Наистина ли? — Рафи звучи отегчен.

Йосия се извърта и се връща при умивалниците.

— Много неща се промениха. Ситуацията се усложни. — Тонът му омеква, но очевидно се опитва да стои възможно най-далеч от Рафи.

— И се е усложнила дотолкова, че моите мъже да ме забравят?

Йосия влиза в една кабинка и пуска казанчето.

— О, никой не те е забравил. — Поради шума на течащата вода едва долавям думите му, а и сигурно никой извън тоалетната не го чува. — Напротив. Цялото гнездо говори за теб. — Влиза в друга кабинка и пак пуска водата. — На практика се води кампания против Рафаил.

Рафаил? Рафи ли има предвид?

— Защо? Кой би си правил труда?

Албиносът свива рамене.

— Аз съм просто войник. Не съм наясно с машинациите на архангелите. Но ако трябва да гадая... след като Гавраил беше застрелян...

— Има вакуум във властта. А кой е новият Вестител?

Йосия пуска водата в поредната кабинка.

— Никой. В безизходица сме. Всички бихме избрали Михаил, но той не иска. Харесва му да е генерал и не би се отказал от военните. Уриел, от друга страна, копнее за поста толкова силно, че буквално разресва перата ни с пръсти, за да спечели мнозинство.

— Това обяснява непрекъснатите гуляи и жените. Поел е по опасен път.

— Същевременно никой от нас не знае какво, за бога, се случва и защо, по дяволите, сме тук. Както обикновено, Гавраил не ни каза нищо. Знаеш, че обича да драматизира. Споделяше единствено нещата, които беше задължително да знаем. Дори и тогава имахме късмет, ако речта му не беше закодирана.

Рафи кима.

— И какво спира Уриел да получи така нужната му подкрепа?

Албиносът пуска поредното казанче. Посочва Рафи и под тътена на водата изрича негласно думата „*ти*“.

Рафи повдига вежда.

— Някои, разбира се, не искат Уриел да стане Вестител, защото има твърде близки връзки с Ада — продължава Йосия. — Непрекъснато повтаря, че посещенията на бездната са част от работата му, но кой знае какво се случва там, долу? Разбираш какво имам предвид.

Йосия се връща при първата кабинка и тоалетната се изпълва с грохота на поредното казанче.

— По-големият проблем на Уриел са твоите мъже. Всичките до един са упорити дръвници. Толкова са разгневени от изчезването ти, че са готови да те разкъсат на парчета със собствените си ръце, но няма да позволят някой външен да го направи. Настояват всички живи архангели да участваш в изборите за Вестител, включително и ти. Уриел не е успял да ги спечели на своя страна. Все още не.

— Тях?

Йосия затваря кървавочервените си очи.

— Знаеш, че не съм в положение да вземам страна, Рафаиле. Никога не съм бил и никога няма да бъда. Ще бъда късметлия, ако след всичко това не ме понижат в мияч на чинии. И бездруго едва се задържам в групата — признава той с отчаяние в гласа.

— Какво говорят за мен?

Тонът на Йосия омеква, сякаш му е неудобно да съобщи лоши новини.

— Че никой ангел не може да издържи толкова дълго време сам, щом не си се върнал досега, значи си мъртъв. Или си минал към другата страна.

— Че съм паднал? — пита Рафи. Един мускул на челюстта му потрепва, докато проскърцва със зъби.

— Според слуховете си извършил същия грях като Наблюдателите. Не си се върнал, защото няма да те допуснат обратно. Хитро си избегнал унижението и вечните мъчения, скалпвайки историята как си спестил на Наблюдателите мъката да преследват собствените си деца. Всички нефилими, които в момента бродят по Земята, са доказателство, че така и не си се опитал да въдвориш ред.

— Какви нефилими?

— Сериозно ли говориш? — Йосия поглежда Рафи, сякаш е луд.
— Те са навсякъде. Хората се страхуват да излизат нощем. Цялата прислуга разказва истории за наполовина изядени тела и нападения на нефилими.

Рафи премигва и за момент осмисля думите на Йосия.

— Това не са нефилими. Изобщо не приличат на тях.

— Звучат като нефилими. Ядат като нефилими. Тероризират като нефилими. Само ти и Наблюдателите знаете как би трябвало да изглеждат, а вие не сте съвсем надеждни свидетели.

— Виждал съм тези същества, не са нефилими.

— Каквито и да са, кълна се, че ще ти е по-лесно да ги изловиш до едно, отколкото да убедиш обществото в противното. Какво друго биха могли да бъдат?

Рафи ми хвърля бърз поглед и отговаря, вторачен в лъснатия под.

— Нямам представа. Ние ги наричаме „нисши демони“.

— Ние? — Йосия ме поглежда, ще ми се да бях невидима. — Ти и твоята човешка дъщеря? — В тона му се долавя колкото обвинение, толкова и разочарование.

— Няма нищо подобно. Господи, Йосия. Престани. Знаеш, че аз последен бих направил такова нещо. Не и след случилото се с моите наблюдатели, да не споменавам съпругите им. — В безсилието си Рафи започва да снове по мраморния под. — А и тук е крайно неподходящо да отправяш обвинения от този род.

— Доколкото ни е известно, никой не е прекрачил границата — уточнява Йосия. — Някои момчета твърдят, че са, но разправят още как в миналото са посипали дракони с вързани криле и ръце, та да бъде битката равностойна.

Албиносът пуска водата в поредната кабинка.

— От друга страна, ще ти бъде по-трудно да убедиш всички, че... знаеш какво. — Отново поглежда към мен. — Най-добре да

спреш пропагандата срещу теб със собствена кампания, преди изобщо да обявиш завръщането си. Иначе рискуваш да те линчуват. Затова ти предлагам да си тръгнеш през най-близкия изход.

— Не мога. Трябва ми хирург.

Изненадан, Йосия повдига белите си вежди.

— Защо?

Рафи се взира в кървавочервените очи на Йосия. Не иска да изплюе камъчето. Хайде, Рафи. Нямаме време за деликатни психологически моменти. Давам си сметка колко е безсърдечно от моя страна, но някой може да влезе всеки момент, а още не сме го попитали за Пейдж. На път съм да отворя уста и да изтърся нещо, когато Рафи проговаря.

— Отрязаха ми крилете.

Сега е ред на Йосия да се втренчи в Рафи.

— Как?

— Отсечени са.

Изражението на албиноса въплъщава шок и ужас. Странно как тези наглед зли очи се изпълват със съжаление. Едва ли щеше да прояви по-голямо съпричастие, ако Рафи му беше доверил, че са го кастрирали, например. Йосия понечва да каже нещо, но затваря уста, явно преценил колко глупаво би прозвучало. Поглежда към сакото на Рафи и крилете, които се подават отзад, а после повдига очи към лицето му.

— Трябва ми някой, който да ги пришие обратно. Някой достатъчно добър, за да се движат отново.

Йосия му обръща гръб и се обляга на един умивалник.

— Не мога да ти помогна — в гласа му прозира колебание.

— Всичко се свежда до това да разпиташ и да ни срещнеш.

— Рафаиле, тук операции извършва само главният лекар.

— Чудесно. Значи задачата ти е проста.

— Главният лекар е Лейла.

Рафи поглежда към Йосия с надеждата да не е чул правилно.

— Само тя ли може да го направи? — Звучи уплашен.

— Да.

Рафи прокарва пръсти през косата си, сякаш иска да я отскубне.

— Вие двамата още ли...?

— Да — признава Йосия неохотно, почти засрамено.

— Ще съумееш ли да я придумаш?

— Знаеш, че не мога да си позволявам волности. — Албиносът крачи неспокойно.

— Не бих те молил, ако имах друг избор.

— Имаш друг избор. Те имат лекари.

— Това не е избор, Йосия. Ще го направиш ли?

Йосия въздиша тежко и преди да е изрекъл каквото и да било, вече съжaliaва.

— Ще видя какво ще успея да направя. Скрий се в някоя стая. Ще те намеря след два часа.

Рафи кима. Йосия се обръща да си тръгне. Отварям уста, притеснена, че Рафи е забравил за сестра ми.

— Йосия — изпреварва ме Рафи. — Знаеш ли нещо за отвличане на човешки деца?

Йосия се спира по средата на пътя. Профилът му е съвсем неподвижен. Прекадено неподвижен.

— Какви деца?

— Мисля, не знаеш какви. Не е нужно да ми обясняваш какво става. Интересува ме само къде ги държат.

— Нищо не знам по въпроса. — Още не ни е погледнал. Стои замръзнал в профил и говори на вратата.

Тоалетната се изпълва с джазова музика. В шума на увеселението се откроява откъслечен разговор, двама мъже се приближават към вратата, а после се отдалечават и репликите им отново се сливат с общия фон. Надписът, че тоалетната не работи, очевидно има ефект.

Йосия бутва вратата, обзет от нетърпение да излезе.

Трескаво осмислям току-що чутото. Дори ангелите не знаят защо са тук. Това означава ли, че има вероятност да ги убедим да си тръгнат? При създалите се обстоятелства Рафи ще се превърне ли в повод за гражданска война между ангелите? Напрягам се да осмисля ангелската политика и възможностите, които тя може да предостави.

Обуздавам мислите си, защото няма да ми помогнат да открия Пейдж.

— Говори с него толкова време, а зададе само един въпрос за сестра ми? — Поглеждам го гневно. — Той знае нещо.

— Знае само, че трябва да бъде предпазлив.

— Откъде си толкова сигурен? Дори не го притисна, за да изкопчиш информация.

— Познавам го. Нещо го е уплашило. Изключено е засега да отиде по-далеч. Притисна ли го, няма да свърши и онова, което обеща.

— Дали е замесен?

— В отвличанията на деца ли? Не е в неговия стил. Не се притеснявай. Да се опази тайна сред ангелите е почти невъзможно. Винаги се намира някой, готов да я издаде.

Тръгва към вратата.

— Наистина ли си архангел? — прошепвам едва-едва.

— Впечатлена ли си — усмихва ми се наперено той.

— Не — безочливо излъгвам, — но искам да подам няколко оплаквания от персонала ти.

— Говори със средното управленско ниво.

Излизам след него, удостоверявайки го с най-убийствения си поглед.

Излизаме през двойната врата на клуба. Задушната атмосфера и шумът изчезват. Продължаваме в хладното мраморно фойе към редица от асансьори. Избираме дългия път през помещението и се движим близо до стените, където сенките са най-тъмни.

Рафи се отбива на рецепцията. Зад плота стои рус прислужник в костюм. Излъчването му е на робот. Докато се приближаваме, мисълта

му се рее другаде. Ала веднъж попаднали в периметъра на усмивката му, вежлива професионална маска оживява лицето му.

— Какво мога да направя за вас, сър? — Отблизо усмивката му е леко пресиленена. Погледът му, почтителен, когато е обърнат към Рафи, охлажда, щом поглежда към мен. Браво на него. Не му харесва да работи за ангелите, а още по-малко — да се среща с хора, които им се подмазват.

— Дай ми една стая.

Рафи демонстрира максимална степен на арогантност. Стои изпънат, без да си дава труда да погледне мъжа в очите, докато говори. Или цели да сплаши рецепциониста, та да не му задава излишни въпроси, или всички ангели се държат така с хората и той не желае да го запомняш с нещо различно. По-скоро и двете.

— Най-горните етажи вече са заети, сър. Устройва ли ви нещо по-ниско?

Рафи въздиша, сякаш съдбата го наказва.

— Добре.

Рецепционистът ме поглежда и записва нещо в старомодната си счетоводна книга. Подава на Рафи ключ за стая 1721. Предпочитам да съм в самостоятелна, но размислям, преди да си отворя устата. Имайки предвид жените, които си търсеха придружител, за да влязат в сградата, подозирам, че от хората позволяват единствено на слугите да се движат свободно наоколо. Дотук с идеята за отделна стая.

Рецепционистът се обръща към мен:

— Можете да използвате асансьора, госпожице. Електричеството е надеждно. Използваме ключове, а не електронни карти само защото господарите предпочитат така.

Нима току-що нарече ангелите „господари“? Пръстите ми изтръпват от възмущение. Решена съм да взема Пейдж и да си плюя на петите, но започвам да се чудя дали няма с какво да помогна, за да разгромим тези копелета.

Всъщност се изумявам колко добре владеят света, който ни принадлежеше. Знаят как да захранват осветлението и асансьорите, разполагат с неизчерпаем източник на изискана храна. Сигурно си служат с магия. В тези времена обяснението звучи правдоподобно, колкото и всяко друго. Въпреки това не съм напълно готова да забравя

за вековете на научен прогрес и да започна да мисля като средновековна селянка.

Чудя се дали след едно поколение хората ще приемат, че всичко в тази сграда работи благодарение на магия. При мисълта за подобна перспектива стискам зъби. Ето докъде ни докараха ангелите.

Разглеждам внимателно съвършения профил на Рафи. Никой човек не изглежда толкова добре. Това за пореден път ми напомня, че той не е един от нас.

Обръщайки се, зървам лицето на рецепциониста. Очите му се стоплят, колкото да ми покажат, че одобрява намръщената гримаса, с която гледам Рафи. Чертите му отново се изглаждат във вежлива професионална маска и той напомня на Рафи да се обади, ако има нужда от нещо.

Късият коридор с асансьорите води към обширна открита площадка. Натискам копчето на асансьора и надзъртам. Над мен, чак до стъкления купол на покрива, се нижат редици от балкони.

Отгоре кръжат ангели и прелитат от етаж на етаж. Външният кръг се носи нагоре, а вътрешният се спуска спирално надолу.

Навярно така избягват сблъсъците, както нашият трафик изглежда организиран от въздуха. Независимо от практичния замисъл, се получава своеобразен, хореографски поставен балет на внушителен брой небесни тела. Ако Микеланджело бе видял това посред бял ден, докато лъчите струят през стъкления купол, щеше да падне на колене и да рисува, докато ослепее.

Вратите на асансьора се отварят със звън. Откъсвам очи от величествената гледка отгоре.

Рафи стои до мен и наблюдава полета на себеподобните си. Преди погледът му да стане безизразен, улавям следи от отчаяние.

Или копнеж.

Отказвам да му съчувствам. Заради всичко, което неговият вид стори с моя, отказвам да изпитвам към него каквото и да било друго, освен гняв и омраза.

Ала омразата така и не идва.

Вместо това сърцето ми се изпълва със съпричастност. Колкото и да сме различни, все пак в много отношения сме сродни души. Просто две човешки същества, които се опитват да си оправят живота.

Отново обаче си припомням, че той изобщо не е човек.

Качвам се в асансьора. Той е с огледало, дървена ламперия и червен килим, както се очаква от асансьор в скъп хотел. Вратите започват да се затварят, но Рафи остава отвън. Протягам ръка, за да задържа асансьора отворен.

— Какво има?

Той се оглежда неловко.

— Ангелите не използват асансьори.

Разбира се, летят до етажите си. Игриво грабвам китките му, завъртам го в пиански кръг, в случай че някой ни гледа, и бързо го придърпвам с валсова стъпка в асансьора.

Натискам копчето за седемнайсетия етаж. Ведно с кабината в мен се надига тревога, че може да се наложи да бягам от толкова високо. Рафи също изглежда неспокоен. Навярно всеки асансьор изглежда стоманен ковчег за някой, свикнал да лети в небето.

Вратата се отваря и той бързо излиза. Очевидно потребността да се измъкне от гробовната машина е по-съществена от опасността някой да го види да слиза от асансьор.

Хотелската стая всъщност се оказва апартамент със спалня, дневна и бар. Обзаведен е с мрамор и мека кожа, плюшен килим и венециански прозорци. Преди два месеца гледката би била поразителна. Най-хубавият изглед към Сан Франциско.

Сега едва не се разплаквам пред панорамната сцена на унищожението.

Отивам до прозореца като сомнамбул. Опирам чело и длани в хладното стъкло, както бих направила върху надгробния камък на баща ми.

По изпепелените хълмове са пръснати порутени сгради — напомнят изпочупени зъби в обгоряла челюст. Хайт Ашбъри, Мишън, Норт Бийч, Саут ъф Маркет, Голдън Гейт Парк — всички са изчезнали. Нещо се пречупва в мен като стъкълце под нечия обувка.

Тук-там към небето все още се издигат струи черен дим, подобно на пръстите на удавник, протягащ ръце нагоре за последен път.

Все пак някои райони не изглеждат напълно изпепелени и биха приютили малки общности. Сан Франциско е известен с общностите си. Възможно ли е някои да са оцелели след бедствията с астероиди, пожари, нашествия и болести?

Рафи спуска пердетата.

— Не знам защо са ги оставили отворени.

Аз знам. Камериерките са хора. Искат да се отърсят от илюзията за цивилизация. Искат да са сигурни, че никой няма да забрави какво са сторили ангелите. И аз бих оставила пердетата дръпнати настрани.

Отдръпвам се от прозореца, а Рафи затваря телефона. Раменете му се отпускат и най-накрая се предава на умората.

— Защо не си вземеш душ? Току-що поръчах храна.

— Обслужване по стайте? Сериозно? На Земята е ад, а вие си поръчвате храна по телефона.

— Искаш ли да ядеш, или не?

Свивам рамене:

— Е, добре. — Дори не се срамувам от двуличието си. Кой знае кога ще ям отново. — Ами сестра ми?

— Когато му дойде времето.

— Нямам време, нито пък тя. — *Нито пък ти.* С колко време разполагаме, преди борците за свобода да нападнат гнездото?

Независимо от желанието ми Съпротивата да удари ангелите възможно най-силно, от мисълта, че Рафи ще пострада при нападението, стомахът ми се свива. Изкушавам се да му кажа за опълченците в клуба, но отхвърлям тази възможност веднага щом ми хрумва. Едва ли ще остане безучастен, без да предупреди своите, както и аз не бих си мълчала, ако знаех за предстоящо нападение на ангелите срещу лагера на Съпротивата.

— Добре, госпожице „Нямам време“, откъде да започнем с търсенето? От осмия или от дваисет и първия етаж? А защо не от покрива или гаража? Още по-добре е да попиташ рецепциониста къде я крият. В квартала има и други непокътнати сгради. Дали пък да не започнем от тях. Как мислиш?

С ужас осъзнавам, че решителността ми се стопява в сълзи. Държа очите си широко отворени, за да не се отронят. Няма да плача пред Рафи.

Тонът му омеква и става загрижен.

— Ще ни отнеме време, докато я открием, Пенрин. Ако сме изкърпани, няма да бием на очи, а ако сме сити — ще имаме сили да я търсим. Щом не ти харесва, вратата е там. Аз ще си взема душ и ще се нахраня, докато я търсиш — поглежда към банята той.

Въздишам:

— Добре. — Токовете ми потъват в килима, като минавам край него. — Аз ще се изкъпя първа. — Благоволявам да не затръшна вратата.

С фосилните си камъни и месинга банята е тих пристан на лукса. По-голяма е от апартамента, където живеехме, обзалагам се. Заставам под топлите струйки и ги оставям да отмият мръсотията. Никога не съм подозирала, че някои се къпят и си мият косата в такъв разкош.

През дългите минути под душа почти забравям колко се е променил светът, фантазирам как съм спечелила от лотарията и нощувам в апартамент на висок етаж в града. Въображението не ми носи толкова уют, колкото споменът за малката ни провинциална къща, където живеехме, преди да се преместим в блока. Тогава татко все още се грижеше за нас, а Пейдж не беше загубила краката си.

Избърсвам тялото си с мека кърпа, която прилича повече на одеяло. Поради липса на по-добър вариант нахлузвам отново прилепналата рокля, но решавам да оставя в ъгъла чорапогащника и сандалите.

Влизам в спалнята и заварвам на масата поднос с храна. Изприпквам до него и повдигам куполообразния похлупак. Обезкостени ребра, задушени в сос, спанак със сметана, картофено пюре и щедро парче немска шоколадова торта. Облъхната от уханията, едва не припадам от удоволствие.

Захапвам месото и сядам, дъвчейки. Съдържанието на мазнини в ястието не е от този свят. В миналото бих се отказала от подобно блюдо, освен може би от шоколадовата торта. Но сравнена с котешката храна и сухите спагети, тази вечеря е безценна. Не си спомням да съм яла по-вкусно нещо.

— Не ме чакай — подхвърля Рафи, докато се омазвам до ушите. На път към банята той бодва една хапка от тортата.

— Не се притеснявай — смотолевям с пълна уста зад гърба му.

Изгълтала съм цялата си порция и потискам импулса да си открадна малко от неговата, когато той излиза. Откъсвам очи от угощението и поглеждам към него.

Виждам го и тутакси забравям за храната.

Стои пред вратата на банята, обвил хлабаво хълбоците си с хавлиена кърпа. Около него бавно се издига пара. По тялото му блестят диамантени капки вода. Съчетанието от меката светлина в

банята зад него и парата, избликваща от мускулите му, оставя впечатлението за митичен бог на водата, благоволил да посети нашия свят.

— Не се притеснявай, всичко е твое — казва той.

Премигвам няколко пъти, опитвайки се да схвана какво ми говори.

— Предвидливо поръчах двойни порции, докато имах възможност.

В този момент някой чука на вратата.

— Ето я и моята поръчка — отправя се към дневната.

Значи и двете порции са за мен. Ясно. Разбира се, че ще предпочете топла вечеря. Какъв смисъл има храната да изстива, докато се къпе. Затова първо е поръчал моята вечеря, а малко преди да излезе от банята — своята. Естествено.

Отново насочвам вниманието си към храната и се опитвам да си припомня колко изкусително изглеждаше преди малко. Храната. Точно така, храната. Тъпча месо в устата си. Сметановият сос чувствено ми напомня за рядък лукс, който преди съм приемала за даденост.

Влизам в дневната и проговарям с пълна уста:

— Гениално хрумване да поръчаш толкова много...

Албиносът Йосия влиза в дневната с най-красивата жена, която съм виждала. Най-сетне ми се отдава възможност да разгледам жена ангел отблизо. Чертите ѝ са толкова изящни и деликатни, че няма как да не се втренча в нея. Прилича на първообраза на Венера, богинята на любовта. Дългата до кръста коса, в тон със златистите пера на крилете ѝ, проблясва при всяко нейно движение.

Теменуженосините ѝ очи биха били съвършеното отражение на невинността и всички благодетели, ако нещо не се таеше в тях. Нещо, характерно за типичен представител на господарската раса.

Погледът ѝ се плъзва от корените на мокрите ми кичури до върховете на пръстите на босите ми крака.

Осъзнавам съвсем ясно, че съм прекалила с количеството месо, натъпкано в устата ми. Бузите ми се издуват, едва държа устните си затворени и дъвча възможно най-усърдно. Месото от ребра не е от храните, които мога да преглътна на големи парчета. Преди да се отдам на угощението, не си дадох труда нито да се среща, нито да се

изсуша. Косата ми е увиснала и капе върху червената ми рокля. Арийските ѝ очи виждат всичко това и ме осъждат.

Рафи ме поглежда и потрива бузата си с пръст. Избърсвам лицето си с ръка. Сос от ребрата омазва дланта ми. Страхотно.

Жената ангел обръща очи към Рафи. Свободна съм. Изучава го дълго и неприкрито го преценява, попивайки неговата голота, мускулестите му рамене, мократа му коса. Поглежда ме обвинително.

Приближава се до Рафи и прокарва пръсти по лъскавите му гърди.

— Значи наистина си ти. — Гласът ѝ е по-мек от сладоледен шейк. Шейк, пълен с натрошено стъкло. — Къде се губи толкова време, Рафи? И какво си направил, за да заслужиш да ти отсекаят крилата?

— Ще ги пришиеш ли обратно, Лейла? — рязко пита той.

— Право на въпроса — с укор отбелязва Лейла и се понася към венецианския прозорец. — Вмествам те в плътния си график в последната минута, а дори не ме питаш как съм.

— Нямам време за игри. Можеш ли да го направиш, или не?

— На теория е възможно. Ако звездите се подредят, разбира се. Много небесни тела трябва да се подредят, за да се получи. Същинският въпрос е защо да го правя? — Дръпва настрани пердетата и аз отново съм шокирана от панорамната гледка на разрушения град. — След толкова време дали пък не си се изкушил да преминеш от другата страна? Защо да помагам на падналите?

Рафи отива до полицата, където лежи мечът му. Изважда го от ножницата внимателно, за да не изглежда заплашително. Това си е направо подвиг, имайки предвид колко остри са ръбовете му. Подхвърля го във въздуха и го хваща за дръжката. После го прибира обратно в ножницата и поглежда Лейла с очакване.

Йосия кима.

— Добре. Мечът му не го е отхвърлил.

— Това не означава, че няма да го направи — възразява Лейла. — Понякога остават верни по-дълго от необходимото. Това не значи...

— Означава всичко, което би трябвало — довършва Рафи.

— Не сме създадени да живеем сами — подхваща Лейла. — Както вълците не са създадени да бъдат единаци. Никой ангел не може да изтърпи задълго такава самота, дори и ти.

— Мечът ми не ме е отхвърлил. Край на разговора.

Йосия се прокашля.

— А крилете?

Лейла гневно поглежда към Рафи.

— Нямам добри спомени от теб, Рафи, в случай че си забравил. След толкова време отново се появяваш в живота ми без предупреждение. Поставяш условия. Обиждаш ме, парадирайки с човешката си играчка в мое присъствие. Защо, вместо да ти правя услуги, не вдигна тревога и не разтръбя на всички дързостта ти да се върнеш?

— Лейла — обажда се нервно Йосия, — ще разберат, че съм му помогнал аз.

— Няма да те замесвам, Йосия — смъмря го Лейла. — Е, Рафи? Някакви аргументи? Оправдания? Ласкателства?

— Какво искаш? — пита Рафи. — Кажи си цената.

Свикнала съм той да бъде господар на положението, свикнала съм с гордостта и самообладанието му и сега ми е трудно да го гледам такъв — напрегнат в ръцете на жена, която се държи като наранена любовница. Кой е казал, че божествените създания не могат да бъдат жалки?

Погледът ѝ се плъзга към мен, сякаш наистина уточнява цената си — да ме убият. Отново поглежда Рафи и съобразява възможностите си.

Някой почуква на вратата.

Лейла настръхва тревожно. Йосия има вид на човек, пардон — на ангел, току-що прокуден в ада.

— Просто вечерята ми — обяснява Рафи и отваря вратата, преди да са успели да се отдръпнат.

На вратата стои Ди-Дум. Държи се професионално — не проявява никакво любопитство, макар че не устоява и ни хвърля бегъл поглед. Още е в сервитьорската униформа, във фрак и бели ръкавици. На количката зад него лежи поднос със сребърен похлупак и прибори, подредени върху сгъната салфетка. Стаята отново се изпълва с миризмата на топло месо и пресни зеленчуци.

— Къде да го оставя, сър? — пита Ди-Дум. Не показва признаци, че ни разпознава, нито се смущава от голотата на Рафи.

— Аз ще го взема. — Рафи поема подноса. И той се държи, все едно не се познават. Нищо чудно да не е забелязал близнаците в лагера. Те обаче несъмнено са му обърнали внимание.

Ди-Дум затваря вратата с поклон, а очите му не спират да запечатват обстановката в стаята. Запомнил е всяка подробност, всяко лице, сигурна съм.

Рафи нито за миг не се обърна към него с белязания си гръб и Ди-Дум може все още да го мисли за човек. Въпреки това се чудя дали в клуба не е забелязал крилете на Рафи, подаващи се от процепите в сакото му. При всички случаи хората на Ави едва ли се радват, че двама избягали „гости“ на лагера им са се озовали в компанията на ангели в гнездото. Ако Рафи отвори рязко вратата, дали ще хване Ди-Дум да ни подслушва?

Лейла се поуспокоява и сяда на един кожен стол със самочувствието на кралица на своя трон.

— Появяваш се неканен, ядеш от храната ни, настаняваш се в дома ни като плъх и имаш дързостта да молиш за помощ.

Бях решила да си мълча. За Рафи крилете са толкова важни, колкото Пейдж — за мен. Но ми идва в повече да гледам как Лейла се отпуска пред панорамния прозорец, обърнат към изпепеления град.

— Това не е вашата храна, нито вашият дом — буквално изстрелвам аз.

— Пенрин — предупреждава ме Рафи, докато оставя подноса на бара.

— И не обиждайте плъховете ни. — Стискам юмруци, та чак ноктите ми се забиват в дланите ми. — Те имат право да бъдат тук. За разлика от вас.

Напрежението е толкова осезаемо, че се чудя дали няма да се сгромоляса върху мен. Май току-що провалих шанса на Рафи да си върне крилете. Арийката е готова да ме прекърши на две.

— Добре — с мек тон се обажда Йосия. — Хайде да се успокоим и да се съсредоточим върху важните неща. — С кървавочервените си очи и неестествено белия си силует той изглежда най-зъл. Но външният вид не е всичко. — Рафи се нуждае от крилете си. Нека изясним какво ще спечели от това прекрасната Лейла и всички ще останем доволни. Другото няма значение, нали така?

Поглежда ни последователно. Иска ми се да възразя, че аз няма да остана доволна, но говорих достатъчно.

— Чудесно. И така, Лейла — продължава Йосия, — какво да направим, за да те зарадваме?

Миглите на Лейла свенливо се спускат надолу.

— Ще измисля нещо.

Несъмнено вече е определила цената. Защо ли скромничи?

— Ела в лабораторията ми след час. Дотогава ще се подготвя. Крилата ми трябва сега.

Рафи се колебае, сякаш му предстои да сключи сделка с Дявола. Все пак отива в спалнята и аз се озовавам под проницателните погледи на Лейла и Йосия.

Голяма работа. Тръгвам след Рафи. Той е в банята и увива крилете си в кърпи.

— Не й вярвам — оповестявам аз.

— Чуват те.

— Не ме интересува. — Облягам се върху касата на вратата.

— Имаш ли по-добра идея?

— Ами ако си присвои крилете ти?

— Ще се притеснявам, когато го направи. — Оставя едното крило настрана и започва да увива другото в кърпа със същия цвят, голяма колкото чаршаф.

— Тогава ще загубиш цялото си влияние.

— И сега съм без влияние.

— Имаш крилете си.

— Какво да правя с тях, Пенрин? Да ги закача на стената? Ако не ми ги пришият обратно, са безполезни. — Рафи прокарва длан по двата вързопа. Затваря очи.

Чувствам се ужасно. Виждам колко му е трудно и без да подхранвам съмненията му.

Излиза покрай мен. Стоя в банята и чувам как входната врата се затваря зад двойката ангели.

Взирам се в тъмните прозорци над изпепеления град.

— Разкажи ми за Вестителя. — Това е първата ми възможност да осмисля предишния разговор с Йосия.

— Господ заповядва на Гавраил. Той е Вестителят. После Гавраил казва на всички нас какво иска Господ. — Рафи лапва препълнена лъжица от притопленото си картофено пюре. — Така е поне на теория.

— И Господ не говори с никой от другите ангели?

— Със сигурност не и с мен. — Рафи разрязва сочния си стек. — Но все пак напоследък не съм особено популярен.

— И никога не е говорил с теб, нито веднъж?

— Не. И се съмнявам, че някога ще го направи.

— Но според думите на Йосия ти би могъл да бъдеш следващият Вестител.

— Да, би било наистина смешно, нали? Все пак не е напълно изключено. На практика съм един от възможните приемници.

— Защо да е толкова смешно?

— Защото, любопитке, аз съм агностик.

Сблъсках се с много изненади през последните два месеца, но тази едва не ме поваля на пода.

— Ти си... агностик? — Поглеждам го, за да се уверя, че не се шегува. — Тоест, не си сигурен в съществуването на Господ? — Рафи е напълно сериозен. — Как е възможно? Та ти си ангел, за бога.

— Е и?

— Е и, ти си Божие създание. Той те е създал.

— Предполага се, че е създал и теб. Нима сред вас няма такива, които се съмняват в съществуването на Бог?

— Е, да, но той не ни говори. Имам предвид не говори на мен. — Сещам се за майка ми. — Добре, признавам. Някои хора твърдят, че говорят на Бог или обратното. Но откъде да знам дали е истина?

Майка ми дори не общува с Бог разбираемо. Използва някакъв измислен език, разбираем само за нея. Религиозната ѝ вяра е фанатична. По-точно, вярата ѝ в Дявола.

Ами аз? Дори и сега, след появата на ангелите и всичко останало, още не мога да повярвам в нейния Бог. Но признавам, че късно нощем малко се страхувам от дявола ѝ. Като цяло, изглежда, това ме прави агностичка. Доколкото на всички ни е известно, не е изключено ангелите да се окажат извънземни от друг свят, чиято цел е да ни подмамят да се предадем без много борба. Не знам, а и не очаквам някога да узная повече за Бог и ангелите или да проумея повечето от загадките на живота. Приела съм го.

Ала сега открих ангел агностик.

— Главата ме заболя от теб — сядам на масата.

— Думите на Вестителя се приемат за Божия воля. Ние я изпълняваме. Винаги сме го правили. А дали всеки от нас или самият Вестител е вярващ е друг въпрос.

— Значи, ако следващият Вестител ви каже да избие всички останали хора, просто защото така е решил, ангелите ще го направят.

— Несъмнено. — Рафи лапва последното парче от полусуровия стек.

Замислям се върху думите му. В това време той става, за да се подготви за операцията.

Слага си раницата. Увита е с бели кърпи — така наподобява сгънати криле под сакото му.

Приближавам се да му помогна да си нагласи сакото.

— Няма ли да изглежда съмнително?

— Отивам на място, където няма много чужди очи.

Стига до входната врата и спира.

— Ако не се върна до изгрев-слънце, намери Йосия. Той ще ти помогне да се измъкнеш от гнездото.

В гърдите ми засяда твърда буца.

Дори не знам къде отива. Сигурно в някоя тъмна уличка при месар, който работи с мръсни хирургически инструменти на оскъдна светлина.

— Почакай. — Посочвам меча на полицата. — А меча ти?

— Няма да хареса скалпелите и иглите около мен. Не може да ми помогне на операционната маса.

Вътрешно потрепвам от безпокойство при мисълта, че ще лежи безпомощен на някаква маса, заобиколен от враждебно настроени ангели. Да не говорим за възможно нападение на Съпротивата по време на операцията.

Да го предупредя ли?

И да рискувам да каже на своите? На своите стари приятели и предани войници?

Какво ще направи, ако знае? Ще се откаже ли от операцията и от единствената си надежда да си върне крилете? Никакъв шанс.

Рафи излиза навън, без да съм му отправила предупреждение.

Нямам какво да правя. Остава ми само да крача нервно.

Обзелото ме прекомерно напрежение ми пречи да разсъждавам трезво. Съзнанието ми е обсебено от мисли за Пейдж и майка ми, за Рафи и борците за свобода.

Колко дълго мога да ям, спя и безделнича в охолство, при положение че Пейдж е някъде наблизко? С това темпо ще изминат седмици, преди да попаднем на следа. Сърбят ме ръцете да предприема нещо, а не да чакам безпомощно Рафи да излезе от операционната.

От видяното дотук става ясно, че в гнездото не допускат хора без ангел придружител.

Освен ако не са слуги...

Отхвърлям пет-шест налудничави идеи, включително нападение на слугиня с моя ръст и кражба на дрехите ѝ. Е, гледаме го по филмите, но щях да я обрека на сигурен глад, изхвърлят ли я от гнездото. Възмущава ме фактът, че за ангелите работят хора, но коя съм аз, та да съдя кой как намира начин да оцелее и да изхрани семейството си в тази криза?

Вдигам телефона и поръчвам бутилка шампанско — фигурира в менюто за обслужване по стаите. Обмислям дали да не попитам за Ди-Дум, но се оставям на случайността.

В миналия свят законът нямаше да ми позволи да пия алкохол, а още по-малко да поръчам шампанско в хотелски апартамент за хиляда долара на нощ. Снова и прехвърлям всички възможни стечения на обстоятелствата. Извървявам поредния кръг по плюшения килим и някой почуква на вратата.

Моля те, моля те, нека е Ди-Дум.

Пред мен стои стеснителна жена. Тъмните ѝ очи ме гледат изпод туфа ситно къдрава, кафява коса. В устата си усещам металния вкус на разочарованието. Дълбоко разстроена, задето не е Ди-Дум, сериозно обмислям да я нападна и да взема черно-бялата ѝ униформа. Оглеждам

дългата ѝ черна пола и снежнобялата блуза под черната ливрея — дамска версия на фрак. По-едра е от мен, но не особено.

Отварям по-широко вратата, за да ѝ покажа, че очаквам да влезе. Тя отива до ниската масичка и оставя подноса.

— Имаш ли семейство? — питам аз.

Обръща се и ме поглежда като уплашен заек. Кима и къдравата ѝ коса пада над очите.

— Успяваш ли да ги изхраниш с тази работа?

Кима отново, а в погледа ѝ се чете безпокойство.

Навярно е загубила невинността си преди два месеца, но те ѝ се струват цял живот. Наивността в очите ѝ изчезва прекалено бързо. Това момиче се е борило, за да получи работата си, а неприветливата ѝ физиономия говори, че е положила доста усилия и да я задържи.

— Колко души се занимаваш с обслужване по стаите?

— Защо?

— Чисто любопитство. — Колебая се дали да споделя, че всъщност търся Ди-Дум, но се опасявам да не му навлека неприятности. Не съм наясно с твърде много неща за ангелското общество и по-конкретно за политиката към прислугата, затова се въздържа да разкривам имена.

— Шестима сме — повдига нервно рамо тя и като се отправя към вратата, ме следи предпазливо.

— Редувате ли се при доставките?

Кима. Погледът ѝ се стрелка към вратата на спалнята. Сигурно се чуди къде е ангелът.

— Плаша ли те? — Преднамерено го изричам със зловещ тон. Отново ме поглежда. Пристъпвам към нея бавно и войнствено като вампир. Импровизирам, но си личи, че я ужасявам. Май е по-добре, отколкото да се изсмее на странното ми държание.

Очите ѝ се разширяват, докато се приближавам към нея. Сграбчва бравата и буквално изхвърква навън.

Дано съм я отказала да обслужва тази стая. Налага се да поръчам най-много още пет пъти.

Оказва се, че и два са достатъчни. На третия виждам Ди-Дум пред прага с голямо парче чийзкейк. Той влиза, бързо затварям след него и се облягам на вратата, сякаш така ще го накарам да ми помогне.

Преди всичко ме интересува кога ще започне нападението. Но понеже ме е виждал в компанията на ангели, се опасявам да не ме възприеме като заплаха, ако започна да задавам въпроси, свързани с плановете им. Затова се придържам към основното.

— Знаеш ли къде държат децата? — По моя преценка не говоря високо, но той ми дава знак с ръка да пазя тишина. Погледът му се насочва към спалнята.

— Отидох си — прошепвам аз. — Моля те, помогни ми. Търся малката си сестра.

Взира се в мен достатъчно дълго, за да се почувствам неудобно. Накрая изважда химикалка и малък бележник — прилича на сервитьорски тефтер за поръчки — написва нещо и ми го подава. На листа пише: *Тръгвай си, докато все още можеш.*

Протягам ръка за химикалката и пиша отдолу. Преди няколко месеца щеше да бъде естествено да използвам друг лист за отговора си, но какво ще стане, ако тази хартия се окаже последната, с която разполагаме?

Исключено. Трябва да спася сестра си.

Той написва: *Тогава ще умреш.*

Ще ти кажа за тях неща, които едва ли знаеш.

Повдига въпросително вежди.

Кое ли от моята информация би го заинтересувало?

Те са в политическа криза. Няма тук представа защо са тук.

Той пише: *Колко са?*

Не знам...

Оръжия?

Не знам.

План за нападение?

Прехапвам устни. В пълно неведение съм относно факти, пряко свързани с военната им стратегия, а той се интересува именно от това.

— Моля те, помогни ми — прошепвам аз.

Поглежда ме изпитателно. В очите му се чете пресметливост, не долавям никаква емоция. Изглеждат странно на фона на розовото му, луничаво лице. Нямам нужда от този коравосърдечен шпионин. Нуждая се от съседското момче Ди-Дум, което се шегува и забавлява всички.

Пиша му: *Длъжник си ми, помниш ли?* Усмивам му се плахо с надеждата отново да видя закачливия близък, с когото се запознах в лагера. Почти се получава. Изражението му става по-приветливо, сигурно си спомня женския бой. Чудя се колко големи щети са понесли впоследствие. Дали демоните са ги оставили на мира, след като си тръгнахме?

Той пише: *Ще те отведе на място, където може би има деца. Но после оставаш сама.*

Силно развълнувана, го прегръщам.

— Мога ли да направя нещо друго за вас, госпожице? — Кима ми усърдно — дава ми знак да поръчам още нещо.

— Ами да. Например... шоколад? — Шоколадчетата на Пейдж още са на дъното на раницата ми в колата. Бих жертвала много, само и само да ѝ дам шоколад веднага щом я видя.

— Разбира се — казва той, докато вади запалка и изгаря листчето, на което писахме. — Веднага се връщам, госпожице. — Пламъците, бързо поглъщат малката бележка, превръщайки я в сгърчени останки с миризма на изгоряла хартия.

Пуска водата в умивалника на бара, хвърля вътре горящата бележка и затваря кранчето чак след като всички следи от пепелта са изчезнали. Небрежно взема вилицата от подноса, лапва огромно парче чийзкейк, намира ми и си тръгва, разперил длан в знак да го изчакам.

Докато се върне, продължавам да ора кръгове. Разсъждавам върху отказа му да говори на глас и за бойната си задача.

Да си пишем бележки ми се вижда прекалено — стените са толкова дебели, а и тази шумотевица в гнездото... Рафи сигурно щеше да ме предупреди за евентуално подслушване на разговорите в стаите. Съмнявам се хората на Ави да разполагат с ангел, който да им казва, когато говорят прекалено високо. Независимо от всички шпиони и връзки на Ави, вероятно знам за ангелите повече от тях.

Ди-Дум се връща с униформа на камериерка и голям млечен шоколад с лешници. Обличам припряно черно-белите дрехи. С радост установявам колко са практични обувките: с равна, мека подметка, предназначени за сервитьорки, които по цял ден са на крак. Обувки, с които мога да бягам. Нещата започват да се нареждат.

Ди-Дум пак вади бележника. В отговор на забележката ми, че ангелите не могат да ни чуят, той ме поглежда скептично, но

мълчаливо, независимо от уверенията ми. Чак когато повдигам меча на Рафи, проговаря изумен:

— Какво, по дяволите, е това? — Тонът му е нисък, но все пак говори. Ди-Дум се взира в меча, докато препасвам ножницата на гърба си.

— Времената са опасни, Ди-Дум. Всяко момиче трябва да носи хладно оръжие. — Закопчавам ножницата на обратно и полегато, за да прилепне към гърба ми, без дръжката да стърчи в косата ми.

— Прилича на ангелски меч.

— Очевидно не е. Иначе как щях го повдигна?

Той кима.

— Така е.

Звучи твърде уверено за човек, който никога не се е опитвал да повдигне ангелски меч. Пробвал е някой и друг път, предполагам.

Проверявам кожения ремък около предпазителя, за да съм сигурна, че ще го откопчая без усилие и ще съумея да извадя меча с една ръка.

Продължава да ме гледа подозрително, изглежда долавя някаква лъжа, ала не съобразява с какво е свързана.

— Е, поне е по-тих от пушка. Къде намери това оръжие?

— В една къща. Собственикът сигурно е бил колекционер.

Обличам самото на униформата. Малко по-голямо е от размера ми и пада свободно върху обърнатия меч. Не покрива целия ефес, но бих преминала рутинна проверка. Гърбът ми не изглежда съвсем естествено, прикритието обаче е достатъчно. Дългата ми коса се спуска върху част от неестествения ръб.

Ди-Дум определено иска да ме разпита за меча, но формулировката на въпросите му е неточна. Давам му знак да ме последва.

Докато минавам през тълпата гуляйджии във фойето, най-трудното е да се държа непринудено. Съвсем ясно осъзнавам, че ефесът на меча леко се удря в хълбока ми, докато вървя. Искане ми се да потъна в сенките и да изчезна. Впрочем, в униформа на прислуга оставах невидим само ако се държиш според очакванията.

Забелязват ни единствено другите слуги. За щастие не разполагат нито с времето, нито с енергията да ни обърнат внимание. Сега купонът е в разгара си и прислугата буквално подтичва, за да насмогне с работата си.

Само рецепционистът от нощната смяна, който ни настани, ме наблюдава с интерес. Сепвам се, когато ме поглежда в очите и усещам, че ме разпознава. Той се обръща към Ди-Дум. Споглеждат се и се връща към работата си, сякаш не е видял нищо необичайно.

— Изчакай ме тук — Ди-Дум ме оставя в сенките и отива при рецепциониста.

Чудя се колко членове на Съпротивата са се внедрили в гнездото.

След кратък разговор Ди-Дум се запътва към входа и ми маха да го последвам. Ускорил е темпото, по-забързан е от преди.

Малко съм изненадана, когато Ди-Дум ме извежда от сградата. Тълпата отвън е нараснала и твърде заетите охранители изобщо не ни забелязват.

Учудвам се още повече, защото заобикаляме сградата и навлизаме в тъмна уличка. Подтичвам, за да не изоставам.

— Какво става? — прошепвам аз.

— Промяна в плана. Нямаме почти никакво време. Ще ти покажа къде да отидеш. После се заемам с моята работа.

Няма време.

Следвам го безмълвно и се опитвам да запазя спокойствие.

За първи път се чувствам неспособна да потисна разяждащите ме отвътре съмнения. Ще открия ли Пейдж навреме? Как ще я изкарам оттук сама без инвалидна количка? Добре — ще я нося на раменете си, но при това положение как ще бягам или ще се бия? Ще се окажем голяма, тромава цел на открито стрелбище.

Ами Рафи?

Отдясно се намира алея с порта към подземния гараж на гнездото. Ди-Дум ме води право нататък.

Ние всъщност сме невъоръжени хора, бродещи по улиците в тъмнината. Чувствам се още по-уязвима, щом съзирам бдителни очи наоколо. Хората, притулени кой където е намерил, приличат на големи тъмни вързопи. Нищо в тези очи не ми се струва свръхестествено, но все пак не съм специалист.

— Защо просто не слязохме от фоайето? — питам аз.

— Онова стълбище е под непрекъснато наблюдение. Шансът ти да се промъкнеш вътре през този заден вход е много по-голям.

На крачки преди портата към гаража има метална врата. Ди-Дум изважда впечатляваща връзка ключове. Проверява ги и припряно изпробва няколко.

— Не знаеш ли кой е ключът? А мислех, че винаги си подготвен.

— Така е — по устните му плъзва палава усмивка, — но ключовете не са мои.

— Наистина трябва да ме научиш на джебчийския трик.

Вдига глава, за да ми отговори, но безпокойство покрива лицето му. Обръщам се да видя каква е причината.

От тъмната уличка изплуват сенки и ни приближават.

Ди-Дум се отдалечава от ъгъла и заема отбранителната поза на борец, който се подготвя за сблъсък. Все още размишлявам дали да бягам, или да се бия, когато се оказваме заобиколени от четирима мъже.

Луната се показва измежду буреносните облаци и оставам с впечатление за противни, мръсни тела, дрипави дрехи и подивели очи. Чудя се как са влезли в забранената зона около гнездото. Със същия успех биха се увенчали гаданията ми как плъховете се промъкват навсякъде. Просто го умеят.

— Хотелска измет — съска единият. Погледът му пълзи по чистите ни дрехи и наскоро изкъпаните ни тела. — Носите ли храна?

— Е, къде е? — пита друг и подмята тежка верига, такива висят в гаражите на автомеханиците. — Какво ще кажете за малко префърцунени ордъоври?

— Хей, всички сме от един отбор — Ди-Дум говори с тих, успокояващ глас. — Всички се стремим към една и съща цел.

— Я си гледай работата — първият мъж пристъпва и кръгът около нас се стеснява. — Кога за последен път си бил гладен, а? Един отбор, ама друг път.

Мъжът с веригите започва да ги размахва като ласо. Почти съм сигурна, че се перчи, но пък се колебае дали смята да се ограничи само с това.

Мускулите ми се стягат за битка. Ще ми се да бях тренирала с меча, преди да се беше наложило да го използвам, но той е най-добрата ми възможност да отблъсна веригите.

Разкопчавам кайшката и го издърпвам от ножницата.

— Пенрин?

Всички се обръщат към новодошлия.

Един от вързопите в уличката се превръща в човешки силует и излиза от сенките.

Майка ми разперва ръце и тръгва към мен. Остенът за добитък се поклаща на китката ѝ като гривна против уроки за невменяеми. Сърцето ми слиза в петите. На лицето ѝ грее широка усмивка. Изобщо няма представа на каква опасност се излага.

Около раменете ѝ се развява весел жълт пуловер, подобно на къса пелерина. Тя минава между мъжете, все едно не ги вижда. Вероятно наистина е така. Сграбчва ме и аз потъвам в мечешка прегръдка.

— Толкова се притеснявах! — Гали косата ми и ме оглежда за наранявания. Има доволен вид.

Измъквам се от прегръдката и се чудя как да я защитя.

На път съм да извадя меча, но осъзнавам, че мъжете са се отдръпнали и кръгът около нас се е разширил. Вече не изглеждат застрашително, по-скоро са притеснени. Веригата, допреди малко използвана като ласо за сплашване, сега служи за молитвена броеница и притежателят ѝ нервно опипва брънките.

— Извинете, извинете — обръща се първият мъж към майка ми. Вдигнал е ръце в знак, че се предава. — Не знаехме.

— Да — допълва онзи с веригата. — Не възнамерявахме да нараним никого. Наистина. — Смутено се отдръпва в сенките.

Мъжете се разпръскват в нощта, докато с Ди-Дум зяпаме учудено.

— Виждам, че си намерила приятели, мамо.

Тя поглежда намръщено Ди-Дум.

— Махай се. — Сграбчва остена и го насочва към него.

— Спокойно. Той ми е приятел.

Тя ме удря по главата, достатъчно силно, за да ми остави синина.

— Притеснявах се за теб. Къде беше? Колко пъти съм ти казвала да не вярваш на никого?

Мразя да го прави. Няма нищо по уничително от това лудата ти майка да те удря пред приятелите ти.

Ди-Дум ни наблюдава смаяно. Независимо от крайните си възгледи и джебчийските си умения, очевидно в неговия свят майките не удрят децата си.

Разпервам длан към него.

— Всичко е наред. Не се притеснявай. — Обръщам се към майка ми. — Той ми помага да открия Пейдж.

— Лъже те. Погледни го. — Очите ѝ се изпълват със сълзи. Знае, че няма да се вслушам в предупрежденията ѝ. — Ще те измами, ще те повлече в някоя мръсна адска дупка и никога няма да те пусне навън. Ще те прикове към стената и ще остави плъховете да те изядат жива. Не разбираш ли?

Изненадан, Ди-Дум поглежда ту мен, ту майка ми. Прилича на малко дете.

— Стига, мамо. — Връщам се при металната врата пред портала. — Или млъкни, или ще те оставя тук и ще намеря Пейдж сама.

Тя се втурва към мен и умолително хваща ръката ми.

— Не ме оставяй сама. — В дивия ѝ поглед прочитам остатъка от изречението — *сама с демоните*.

Пропускам да отбележа, че тя, изглежда, е най-ужасяващият обитател на улиците.

— Ще пазиш тишина, нали?

Кима. По лицето ѝ са изписани агония и страх.

Правя знак на Ди-Дум да върви пред нас. Той ни поглежда — явно търси логично обяснение за случващото се. След малко изважда ключовете, като държи мама под око. Изпробва няколко, преди да уцели правилния. Пантите се отварят с проскърцване, което ме кара да се свия.

— Отдясно в края на гаража има врата. Опитайте натам.

— Какво ме очаква вътре?

— Нямам представа. От прислугата съм чувал само слухове, че... в онова помещение вероятно държат деца. Кой знае? Може да са просто джуджета.

Издишвам дълбоко в опит да се успокоя. Сърцето ми трепти в гърдите като умираща птица. Противно на всякаква логика се надявам, че Ди-Дум ще ми предложи да ме придружи.

— Това е самоубийствена мисия, знаеш го, нали? — напомня ми той. Дотук с надеждата да ми предложи помощ.

— Това ли беше планът ти през цялото време? Да ми покажеш къде да отида, а после да ме убедиш, че съм безсилна да спася сестра си?

— Всъщност планът ми винаги е бил да се превърна в рок звезда и да обиколя света, заобиколен от почитателки. После да надебелея до неузнаваемост и да прекарам остатъка от живота си с джойстик в ръка, момичетата да не спират да прииждат, виждайки ме все толкова красив, колкото съм в клиповете. — Свива рамене, сякаш казва: „Кой би се досетил, че светът ще стане толкова различен?“.

— Ще ми помогнеш ли?

— Съжалявам, хлапе. Реша ли да се самоубивам, ще избира много по-ефектен начин, вместо да ме накълцат в някакво мазе, докато се опитвам да спася нечия малка сестра. — Той се усмихва на слабата светлина и тонът му омеква: — Пък и имам да свърша няколко много важни неща.

Кимам.

— Все пак благодаря, задето ме доведе тук.

Майка стиска ръката ми в безмълвно напомняне: всяка негова дума е лъжа. Осъзнавам, че сбогувайки се с него, всъщност възприемам мисията си като самоубийствена.

Преглъщам всичките си съмнения — не желая да ме притесняват повече. Все едно ще прескачам пропаст: не си ли убеден в способностите си, няма да успееш.

Прекрачвам прага.

— Наистина ли ще го направиш? — пита Ди-Дум.

— Ако брат ти беше вътре, как щеше да постъпиш?

След кратко колебание той се оглежда, за да се увери, че няма кой друг да го чуе.

— Слушай ме внимателно. Трябва да напуснеш района до един час, говоря сериозно. Избягай възможно най-далеч.

Изчезва в сенките, преди да успея да го попитам какво става.

Един час?

Наистина ли Съпротивата е планирала нападението толкова скоро?

Фактът, че изобщо ме предупреди, ме напруга допълнително. Не би рискувал да изтече информация. Значи времето не е достатъчно да им създам големи проблеми, ако ме заловят и започнат да ме разпитват.

Същевременно не ме напуска мисълта за Рафи, който лежи безпомощен на нечия операционна маса. Дори не знам къде е.

Поемам дълбоко въздух, за да се успокоя.

Пристъпвам в тъмното подземие — някогашен гараж.

След няколко крачки в мен се надига паника. Наоколо е пълен мрак. Майка не просто ме хваща за китката, а ме стиска до болка.

— Това е капан — шепне тя в ухото ми. Усещам я как трепери. Потупвам ръката ѝ, за да ѝ вдъхна увереност.

Безпомощна съм да направя каквото и да било, докато очите ми не свикнат с мрака, ако изобщо има какво да се види. Оставам с впечатлението за тъмно подземно пространство. Заставам неподвижно и чакам зениците ми да се приспособят към тъмнината. Чувам единствено неспокойното дишане на майка.

Минутите ми се струват часове. Умът ми крещи бързай, бързай, бързай.

Докато очите ми привикват, се чувствам сляпа мишена под прожектор.

Намираме се в подземен гараж, заобиколени от прегърбените силуети на изоставени коли. Таванът е огромен и твърде нисък. Първоначално ми се струва, че пред мен се издигат великани, ала впоследствие се оказват бетонни колони. Тъмният гараж е лабиринт от коли и стълбове.

Протягам ангелския меч напред — все едно с багета ще търся вода. Не ми се ще да навлизам в непрогледния търбух на гаража, далеч от малкото светлина, процеждаща се през решетката на портата, но трябва да го направя, за да намеря Пейдж. Мястото изглежда пусто. Изкушавам се да я повикам, ала това вероятно е много лоша идея.

Пристъпвам предпазливо в почти непроницаемата тъмнина и се вирам в пода за отломки. Препъвам се в нещо — прилича на разпиляна дамска чанта — едва не загубвам равновесие, майка обаче стиска ръката ми като менгеме и ми връща стабилността.

Стъпките ми отекуват в мрака. От една страна, издават къде се намираме, от друга ми пречат да се ослушвам за преследвачи, ала майка ми е по-безшумна от котка. Сега дори дишането ѝ е тихо. Натрупала е доста опит да се промъква в тъмница, избягвайки „нещата“, които я преследват.

Блъскам се в една кола и напредвам опипом край дълга неравна редица от автомобили. Очаквам да са подредени по стандартната зигзагообразна схема на паркоместата в гаражите. Използвам меча по-скоро като бастун на слепец, отколкото като оръжие.

Едва не се спъвам в куфар. Някой пътешественик сигурно го е влачил със себе си, докато е осъзнал колко безсмислени са усилията му. Нормално е да се спъна в него. Намирам се дълбоко в катакомбите на гаража и тук цари пълен мрак. Все пак долавям смътно правоъгълните очертания на куфара. Някъде наблизо има съвсем слаб източник на светлина.

Озъртам се да определя къде сенките изглеждат по-светли. Вече съм безнадеждно изгубена в лабиринта от коли. Изглежда, ще прекараме цяла нощ в скитане между редовете от изоставени автомобили, без да открием нищо.

След още два завоя сенките едва забележимо избледняват. Ако не се ръководех от това, изобщо нямаше да обърна внимание.

Светлината е съвсем слаба. Сигурно щях да я пропусна, ако сградата не беше толкова тъмна. Струи от тесния процеп под една врата. Долепвам ухо, но не чувам нищо.

Открехвам вратата. Води към стълбищна площадка. Отдолу ме приканва приглушена светлина.

Затварям след нас възможно най-тихо и потеглям надолу. Слава богу стъпалата са циментови, а не от металните, които издават кухи, кънтящи звуци под краката.

В края на стъпалата ни очаква друга затворена врата. Очертана е от ярки снопове лъчи — единствената светлина на стълбището. Долепвам ухо. Някой говори.

Не чувам за какво става въпрос, но вътре явно има поне двама души. Приклекли в тъмното, чакаме с уши, допрени до вратата. Надяваме се да има друг изход и хората да излязат оттам.

Гласовете се отдалечават и заглъхват. Вслушвам се в тишината за няколко удара на сърцето си, открехвам вратата и се свивам, очаквайки

проскърцване. Тя се отваря безшумно.

Влизаме в бетонно помещение с размерите на склад. Най-напред виждам редове стъклени цилиндри, достатъчно големи да поберат възрастен човек.

Само че създанията в огромните епруветки приличат повече на уродливи ангели скорпиони.

Със своите фини, мрежести криле на водни кончета, стъгнати по очертанията на гърбовете им, наподобяват донякъде ангели, но не са. Не ми напомнят на нито един от ангелите, които съм виждала или бих искала да видя.

В тях има нещо странно. Носят се из цилиндрите с прозрачна течност и имам чувството, че надничам в безплътната утроба на животно, което не би трябвало да съществува.

Някои, макар и свити в ембрионална поза, са с ръст на едри мъже и са изтъкани от мускули. Други са по-дребни и като че ли едва оцеляват. Няколко изглежда смучат палците си. Човешкото в това действие е особено смущаващо.

Отпред приличат на хора, но в гръб и отстрани са напълно извънземни. От срасналите прешлени на таза излизат закръглени скорпионски опашки, които се извиват над главата. Завършват с тънки, заострени жила, готови да пронизват. Гледката ми напомня за моя кошмар и изтръпвам.

Крилете на повечето са прибрани, но при някои са частично разперени, прилепнали до стените на цилиндрите, и потрепват, все едно създанията летят в съня си. По-лесно ми е да гледам тези, отколкото другите с вибриращите опашки, които сякаш сънуват, че убиват.

Очите им са затворени с привидно недоразвити клепачи. Главите им са голи, а кожата им е почти прозрачна. Под нея се простира мрежа от вени и мускулатура. Каквито и да са, тези същества не са напълно развити.

Закривам възможно най-голяма част от гледката пред майка ми. Ще се побърка, ако види някое от създанията. Може би един-единствен път нейната реакция ще бъде адекватна.

Давам ѝ знак с ръка да ме изчака. Решителният ми жест цели да покаже, че наистина настоявам да се подчини. Кой знае дали ще е от полза. Надявам се да остане тук. Точно сега не е подходящо да откача.

Никога не съм допускала, че ще бъде благодарна за параноята ѝ, но ето че се случва. Разчитам да се скрие в тъмното като заек в дупка и да стои там, докато се върна. Ако нещо се случи, поне е въоръжена с остена за добитък.

Стомахът ми се свива от вледеняващ страх при мисълта какво ми предстои. Пейдж обаче е някъде наоколо, не мога да я оставя.

Насилвам се да вляза в помещението, наподобяващо пещера.

Въздухът вътре е хладен, клиничен. Мирише на формалдехид. Свързвам миризмата с отдавна умрели създания, затворени в буркани върху някоя полица. Стъпвам предпазливо между стъклените цилиндри и се придвижвам по-навътре в помещението.

Докато вървя край колоните, забелязвам купчини от дрехи и водорасли по дъното на цилиндрите. Полазват ме тръпки. Рязко извърщам глава — не искам да се вглеждам за подробности.

Но когато се обръщам, страхът ми прераства в ужас.

Един от зверовете в цилиндър е сграбчил жена в любовна прегръдка. Извитата над главата му опашка е забила жилото си в тила ѝ.

Едната презрамка на вечерната ѝ рокля се е свлякла надолу по болезнено хилавото ѝ рамо. Устата на ангела скорпион е заровена в увисналата ѝ гръд. Кожата ѝ се е набръчкала върху съсухрената ѝ плът, сякаш всички течности са изцедени от тялото ѝ.

Някой е поставил насила кислородна маска върху устата и носа ѝ. Черните тръбички на маската се свързват с капака на цилиндъра като усукана пъпна връв. Само тъмната ѝ коса се движи и се носи ефирно край тръбичките и жилото.

Независимо от маската, успявам да я разпозная. Тази жена се сбогува с децата и съпруга си край оградата на влизане в гнездото. Именно тя се обърна да изпрати въздушна целувка на семейството си. Изглежда остаряла с двайсет години, откакто я видях преди няколко часа. Лицето ѝ е бледо, кожата — увиснала върху костите. Свалила е килограми. Много килограми.

Под плаващите ѝ крака лежи купчина ярък плат и нещо, което сега осъзнавам, че е кожа върху кости. Подобията на водорасли всъщност са кичури коса, леко развяващи се по дъното на аквариума.

Чудовището бавно втечнява и изсмуква вътрешностите ѝ.

Краката ми отказват да се движат. Чувствам се като плячка, застинала в очакване да ме сграбчи някой хищник. Инстинктите ми крещат да бягам.

Точно когато мисля, че няма как да стане по-лошо, виждам очите ѝ — напрегнати и неестествени в огромните си орбити. В тях се четат отчаяние и мъка. Надявам се поне да е умряла бързо и безболезнено, въпреки че се съмнявам.

Понечвам да се обърна и в същия миг от маската ѝ се изплъзва грозд мехурчета и се издига над косата ѝ.

Застивам. Не е възможно да е жива, нали?

Но защо някой ще ѝ поставя кислородна маска, ако е мъртва?

Изчаквам и се вирам за други признаци на живот. Единственото движение идва от скорпиона, който я изсмуква лакомо. Някога жизнената ѝ кожа се сбръчква почти пред очите ми. Косата ѝ се понася в бавен танц при всяко помръдване на скорпиона.

От маската ѝ се отделя още един грозд въздушни мехурчета.

Тя диша. Изключително, невероятно бавно, но все пак диша.

Откъсвам поглед от нея и с мъка се озъртам из помещението за нещо, с което да я извадя от цилиндъра. Сега установявам, че в някои от другите аквариуми също има хора — всеки на различен етап от смъртоносната прегръдка. Някои изглеждат жизнени и свежи, други — изцедени и почти празни.

Един скорпион е взел в обятията си съвсем свежа на вид жена във вечерна рокля и я целува по устата, а кислородната маска се носи над нея. Друг разполага с мъж в хотелска униформа. Звярът скорпион е впил уста в окото му.

Храненето не е системно. По дъното на някои цилиндри има големи купчини, докато в други почти липсват останки. Това явно се отразява върху стадията от развитието на скорпионите. Някои са едри и мускулести, други — недорасли и уродливи.

Докато стоя смаяна и ужасена, в отсрещния край на подземие то се отваря врата и чувам как нещо започва да се търкаля по цимента.

Инстинктът ми подсказва да се скрия зад някой цилиндър, но силите ми не стигат да се поместя. Стоя в средата на строените епруветки и се опитвам да разбера какво се случва от другата страна. Вирам се през цилиндрите, но все едно се опитвам да прочета бележка през аквариум с акули. Всичко е изкривено и неузнаваемо.

Щом не виждам ангелите, и те не би трябвало да ме виждат. Промъквам се край една колона и обхващам с поглед помещението от друг ъгъл. Налагам си да спра да обръщам внимание на жертвите. Никой няма да има полза от мен, ако ме хванат.

От другата страна на цилиндрите един ангел хока слуга човек:

— Чакахме шкафове да пристигнат миналата седмица. — Бяла лабораторна престилка покрива крилете му.

Човекът стои до количка с платформа, на която е натоварен огромен стоманен шкаф. Всяко от трите му чекмеджета е достатъчно голямо да побере човек. Не искам да мисля за предназначението им.

— Избра най-неподходящата вечер да ги доставиш. — Ангелът замахва небрежно. — Сложи го там, до стената. И го застопори добре да не се преобърне. Телата са там — сочи към съседната стена. — Заради твоето закъснение се наложи да ги струпам на пода. Нареди ги в чекмеджетата, като свършиш с монтажа.

Прислужникът изглежда ужасен, но ангелът нехае. Мъжът избутва шкафа до отсрещната стена, а лаборантът потегля в другата посока.

— Най-интересната нощ от векове, а идиотът избра точно този момент да доставя мебели — мърмори си той под нос, докато върви към стената от лявата ми страна.

Премествам се, за да остана скрита от погледа му. Той минава през една летяща врата и изчезва.

Пристъпвам напред и се оглеждам, за да разбера дали в помещението има още някой. Вътре е само мъжът — разтоварва шкафа за трупове. Чудя се дали да не се покажа и да го помоля за помощ. С подкрепа от вътрешен човек ще си спестя много време и неприятности.

От друга страна, защо пък да не се изкуши да получи червена точка, като предаде нарушител. Скована от несигурност, наблюдавам как изкарва празната количка през двойната врата в другия край на залата.

Щом си тръгва, празното пространство се изпълва с бълбукането на въздушните мехурчета в цилиндрите. Умът ми отново крещи: *бързай, бързай, бързай*. Трябва да открия Пейдж, преди Съпротивата да е ударила.

Въпреки това как да оставя тези чудовища да изсмучат хората?

Промъквам се между колоните от ембрионални цилиндри и започвам да търся с какво да освободя жертвите. На другия край виждам синя стълба. Чудесно. Ще отворя капаците на цилиндрите и ще се опитам да издърпам хората навън.

Пъхам меча обратно в ножницата, за да си освободя ръцете. Докато бягам към стълбата, отдясно се появява нарастваща цветна маса. Цилиндрите с течност деформират образа и оставам с впечатлението, че пред мен се намира безформена купчина плът със стотици стърчащи ръце, крака и противно разкривени лица.

Приближавам се предпазливо. Светлината си играе с обезобразените отражения и ме наляга чувството, че ме следят стотици очи.

Излизам от сектора с цилиндрите и виждам за какво наистина става въпрос.

Гърдите ми се свиват и дъхът ми спира за няколко удара на сърцето. Краката ми са приковани към пода и стоя на открито с ококорени очи.

В началото умът ми отказва да се довери на очите. Опитва се да възприеме гледката като стена от изхвърлени кукли — плат и пластмаса — създадени от майстор на играчки със сериозни проблеми при овладяването на гнева. Не успявам да се убедя в тази илюзия и съм принудена да видя истината.

На фона на бялата стена са струпани детски тела.

Някои стоят вдървени до стената в колони по шест. Други са седнали, подпрени на стената и на краката на изправените деца. Трети, проснати по гръб или по корем, са подредени като дървени трупи.

Възрастта им варира от пеленачета до десет-дванайсетгодишни. Голи са, лишени от всякаква защита. От малките им гърди до слабините им се спускат характерни шевове от аутопсия във формата на буквата „У“.

Повечето имат шевове по ръцете, краката и шиите, а неколцина — и по лицето. Очите им са или затворени, или широко отворени. На повечето очните ябълки са жълти или червени, а не бели. На мястото на очите на някои зяят кратери, а клепачите на други са обезобразени от големи нескопосани шевове.

Почти губя разразяващата се битка със стомаха и цялата погълната по-рано питателна храна се надига в гърлото ми. Преглъщам усилено, за да я задържа. Дъхът ми е прекалено горещ, а въздухът по настръхналата ми кожа — твърде студен.

Искам — имам нужда — да затворя очи, за да преодоля гледката. Но не мога. Търся. Оглеждам всяко осакатено дете в опит да открия приказното личице на сестра ми. Цялото ми тяло се тресе и съм неспособна да го овладеея.

— Пейдж — отронвам със съкрушена въздишка.

Едва изричам името ѝ, но го повтарям многократно, сякаш това по някакъв начин ще оправи нещата. Приближавам се до купчината обезобразени трупове, все едно сънувам кошмар. Не мога нито да спра, нито да извърна глава.

Моля те, нека да не е там. Моля те, моля те. Всичко друго, само не това.

— Пейдж? — В гласа ми прозира ужас и искрица надежда, че няма да я открия сред трупове.

В купчината съшита плът нещо помръдва.

Отстъпвам изтерзана назад. В краката ми не е останала капчица сила.

Малко момче се изтъркоква от върха и пада по лице.

Две тела по-надолу една ръчичка се протяга на сляпо и се хваща за рамото на падналото момче. Телата над ръката се клатят насам-натам, набират инерция и се прекатурват върху момчето.

Най-накрая виждам на кое дете принадлежи опипващата ръка — малко момиче с несъразмерно кльощави крака. Лицето му е скрито зад завеса от кафява коса, докато болезнено пълзи към мен.

Над дупето на детето преминава голям разрез, пресича се с друг и продължава нагоре по гърба. Големи неравномерни шевове покриват гръбнака, свързвайки насинената разрязана плът в едно цяло. По ръцете и краката също има шевове. Червено-сините прорези и подутини се открояват болезнено на фона на мъртвешки бялата кожа.

Вцепенявам се от ужас. Изпитвам едно желание: да затворя очи и да се престоря, че това не се случва наистина, ала неспособна да помръдна, наблюдавам вцепенена как момичето изпълзва с мъка от купчината тела. Оттласква се напред с ръце. Краката са мъртъв товар, който се влачи зад нея.

След цяла вечност момичето най-накрая надига глава. Сплъстената ѝ коса пада встрани от лицето.

Това е малката ми сестра.

Измъчените ѝ очи, огромни на фона на лицето на фея, намират моите. Изпълват се със сълзи, щом ме вижда.

Падам на колене, не усещам удара в цимента.

Лицето на малката ми сестричка е зашито от ушите до устните, все едно някой е обелил горната му част, а после я е издърпал обратно надолу. То е подуто и оцветено в крещящи тонове.

— Пейдж — изхриптявам аз.

Допълзвам до нея и я прегръщам. По-студена е от циментовия под.

Тя се сгушва в обятията ми — така правеше като пеленаче. Опитвам се да я обгърна цялата в скута си, но вече е твърде голяма за това. Дори в дъха ѝ, който докосва бузата ми, се усеща арктически полъх. Хрумва ми налудничавата мисъл, че са изцедили кръвта ѝ и никога повече няма да бъде топла.

Сълзите ми се стичат по бузите ѝ, смесвайки агонията ни.

— Трогателно — заявява хладен глас зад гърба ми.

Ангелът върви към нас с безизразно лице, в което не прозира нищо човешко. Все едно акула гледа две разплакани момичета.

— За първи път някой нахлува с взлом, вместо да се опита да избяга навън.

Зад него доставчикът влиза през двойната врата с поредните метални шкафове. Изражението му е чисто човешко: изненада, загриженост, страх.

Преди да успея да отговоря, ангелът поглежда към тавана и накланя глава. Напомня ми на куче, заслушано в далечен звук, недостъпен за човешкото ухо.

Прегръщам по-силно мършавото тяло на сестра си, сякаш е по силите ми да я защита от всичко чудовищно. Единствено това съм способна да направя, преди да съумея да проговоря, макар и задавено.

— Защо го направихте? — прошепвам с мъка.

Зад ангела доставчикът поклаща предупредително глава. Личи неприкритото му желание да се смали и да изчезне зад шкафовете за трупове.

— Не съм длъжен да давам обяснения на маймуна — отговаря ангелът. — Остави обекта, където беше.

Обектът?

Вените ми се изпълват с гняв, ръцете ми треперят в порив да го стиснат за гърлото.

Удивително, все пак успявам да се овладеея.

Гледам го презрително, но умирам да направя много повече.

Целта ми е да изведа сестра си оттук, а не да получа краткотрайно удовлетворение. Вдигам Пейдж на ръце и го приближавам, олюлявайки се.

— Тръгваме си. — Едва го изричам и осъзнавам, че просто така ми се иска.

Той оставя подложката си за писане и застава между нас и вратата.

— С чие разрешение? — Тонът му е тих и заплашителен. Напълно уверен.

Внезапно той пак накланя глава, заслушан в нещо, което не чувам. Гладката му кожа се сбръчква в навъсена физиономия.

Поемам две големи глътки въздух в опит да издишам гнева и страха от тялото си. Внимателно оставям Пейдж под една маса.

И се хвърлям към него.

Удрям го с всички сили. Без изчисления, без умисъл, без план. Само необуздан, епичен гняв.

Не е много в сравнение със силата на ангел, било то и изтърсак, но разполагам с предимството на изненадата.

Ударът ми го поваля върху близката маса за прегледи и ми е чудно как кухите му кости не се счупват.

Издърпвам ангелския меч от ножницата. Ангелите са несравнимо по-силни от хората, но на земята са уязвими. Никой добър летец не би работил в подземие без прозорци, защото няма как да преминава. Вероятността този да не излети бързо е значителна.

Преди ангелът да се окопити от падането, замахвам с меча към него, прицелена в шията му.

Поне опитах.

По-бърз е, отколкото предполагах. Хваща китката ми и я удря в ръба на масата.

Болката е пронизваща. Пръстите ми се разтварят и мечът полита. Издрънчава върху циментовия под, далеч от мен.

Ангелът се изправя бавно, а аз грабвам скалпел от един поднос. Струва ми се лек и безполезен. Преценявам шанса да победя или поне да го нараня. Малък или никакъв.

Това ме разгневява още повече.

Мятам скалпела към него. Одрасква шията му, от нея бликва кръв и изцапва бялата му престилка.

Преди да се е съвзел, вдигам стол и го пращам по него.

Той го отблъсква, все едно съм го замерила с хартиено топче.

С известно закъснение осъзнавам, че се е хвърлил към мен. Поваля ме на циментовия под и започва да ме души, изцеждайки живота ми. Освен въздуха спира и притока на кръв към мозъка ми.

Пет секунди. Само с толкова разполагам, преди главата ми да се обезкърви и да изгубя съзнание. Протягам ръце нагоре между неговите като клин и рязко ги разпервам, блъскайки предмишниците му. Очаквам да се освободя от задушавашата му хватка. Винаги се получава на тренировките.

Натискът обаче изобщо не отслабва. В паниката съм пренебрегнала свръхсилата му.

Събирам ръце и преплитам пръсти в последен отчаян опит. Изпъвам се и с всичка сила забивам юмруци в извивката на ръката му.

Лакътят му отскача назад.

Ала почти мигновено се връща на място.

Времето изтече.

Подобно на аматьор, инстинктивно драскам с нокти по ръцете му, но хватката около шията ми е от стомана. Пулсът ми кънти в ушите и се ускорява все повече. Главата ми се понася нанякъде.

Лицето на ангела е студено, безразлично. Пред очите ми изникват черни петна. Притеснявам се, че губя зрението си.

Гледката се замъглява.

Контурите потъмняват.

Нещо блъска ангела. За миг ми се привиждаш коса и зъби, чувам животинско ръмжане.

Нещо топло и мокро опръсква фланелката ми.

Натискът върху шията ми неочаквано отслабва и вече не усещам теглото на нападателя.

Поемам дълбок, изгарящ дъх. Свивам се на кълбо, за да не кашлям много, докато приятно хладният въздух навлиза в дробовете ми.

Фланелката ми е накапана с кръв.

Чувам диво грухтене и ръмжане. Някой повръща.

Доставчикът изпразва стомаха си зад шкафовете за трупове. Но не изпуска от поглед нещо зад мен. Очите му са толкова широко отворени, че изглеждат по-скоро бели, отколкото кафяви. Втрещен е в мястото, откъдето идват звуците — в източника на цялата кръв по дрехите ми.

Странно, но не ми се ще да поглеждам натам, въпреки че се налага.

Най-сетне се обръщам. Извън способностите ми е да възприема сцената. Недоумявам от какво да се шокирам първо и бедният ми разсъдък се мята насам-натам.

Лабораторната престилка на ангела е напоена с кръв. Около него са пръснати парчета трептящо месо. Приличат на части от разкъсан черен дроб, захвърлени по пода.

В плътта на шията му зее дупка.

Той се мята усилено, сякаш сънува ужасен кошмар. Дали пък наистина не е така? Или аз сънувам?

Пейдж се навежда над него. Малките ѝ ръце сграбчват фланелката му и задържат треперещото му тяло. Косата и дрехите ѝ са опръскани с кръв. По лицето ѝ се стичат червени струйки.

Устата ѝ се отваря, разкривайки редове от лъскави зъби. В началото ми се струва, че някой ѝ е поставил големи шини. Но това не

са шини.

Бръсначи са.

Тя захапва ангела за гърлото. Разтърсва глава като куче с играчка в уста. Отдръпва се от разкъсаната плът.

Изплюва парче кърваво месо. То пада с мокър звук върху пода до другите късове.

Тя плюе и се дави. Отвратена е, независимо че е трудно да се определи коя е причината: действията ѝ или вкусът. В съзнанието ми нахлува неприятният спомен за нисшите демони, които плюеха, след като бяха нахапали Рафи.

Не са създадени да ядат ангелска плът. Мисълта се прокрадва през процепите в съзнанието ми, но веднага я прогонвам.

Доставчикът продължава да повръща и стомахът ми се бунтува от желание да се присъединя към него. Пейдж за пореден път отваря уста с животинска ярост, готова да впие зъби в тръпнещата плът.

— Пейдж! — Гласът ми прозвучава пискливо и уплашено. Интонацията ми е възходяща, все едно задавам въпрос.

Момичето, до неотдавна моя сестра, се спира по пътя към умиращия ангел и ме поглежда.

Големите ѝ кафяви очи са изпълнени с невинност. От краищата на дългите ѝ мигли висят капки кръв. Поглежда ме както винаги кротко и с респект. В изражението ѝ няма нито гордост, нито злоба, нито ужас от стореното. Гледа ме, сякаш съм я повикала, докато яде зърнена закуска.

Гърлото ме боли от душенето и преглъщам, за да потисна пристъпите на кашлица. Съвсем уместно, защото трябва да преглътна обратно и вечерята си. Доставчикът продължава да повръща и звуците, които издава, не ми помагат.

Пейдж се изправя с гръб към ангела и застава на собствените си крака, без да се подпира.

После прави две грациозни, невероятни стъпки към мен.

Спира се, сякаш си спомня, че е била инвалид.

Не се осмелявам да си поема въздух. Гледам я втренчено, устоявайки на импулса да се спусна към нея и да я хвана, за да не падне.

Тя протяга ръце към мен, за да я вдигна, както правеше като пеленаче. Ако не беше кръвта, стичаща се от лицето по съшитото ѝ

тяло, изражението ѝ щеше да бъде мило и невинно, каквото винаги е било.

— Рин-Рин. — Гласът ѝ издйнически подсказва, че е на ръба да се разплаче. Това е зовът на малко уплашено момиче, което разчита на по-голямата си сестра да прогони чудовищата, скрити под леглото. Пейдж не ме е наричала Рин-Рин, откакто беше бебе.

Поглеждам жестоките шевове по лицето и тялото ѝ. Взира се в подутините ѝ — червени и сини петна, пръснати по цялата ѝ измъчена кожа.

Вината не е нейна. Каквото и да са сторили с нея, тя е жертвата, а не чудовището.

Къде ли съм го чувала преди?

Мисълта пробужда спомена за полуизядените момичета, висещи от дървото. Дали онази безумна двойка не каза нещо подобно? Дали налудничавият им разговор не започва да добива смисъл?

По-коварно от отровен газ, в съзнанието ми се промъква друга мисъл. Какво ще правя, ако Пейдж може да се храни единствено с човешка плът? Ще отида ли толкова далеч да използвам хора за примамка, самозалъгвайки се, че ѝ помагам?

Твърде ужасяващо е, за да си го мисля.

И съвсем неуместно.

Нямам причина да допускам, че Пейдж трябва да се храни с нещо определено. Тя не е нисш демон, а малко момиче. Вегетарианка. Роден хуманист. Бъдещ Далай Лама, за бога. Нападнала е ангела, само за да ме защити. Това е всичко.

А и не го изяде, само... го подъвка малко.

Парчетата месо трептят на пода. Стомахът ми се бунтува.

Пейдж ме гледа с топлите си кафяви очи, оградени от мигли на сърна. Съсредоточавам се върху тях и съвсем преднамерено пренебрегвам кръвта, която се стича по брадичката ѝ, и едрите жестоки шевове от устните до ушите ѝ.

Ангелът зад нея се тресе в конвулсии. Очите му се обръщат, виждат се само белите еклери, а главата му се удря неспирно в циментовия под. Получил е пристъп. Чудя се дали ще оживее без липсващите парчета плът и при положение че по-голямата част от кръвта му е изтекла на пода. Изглежда, тялото му се възстановява трескаво дори сега. Каква е вероятността чудовището да оцелее?

Подпирам се и се изправям, без да обръщам внимание на слюзестите течности под дланите си. Гърлото ми гори, чувствам се схваната и насинена.

— Рин-Рин. — Пейдж продължава да протяга ръце в отчаян жест, но още не съм готова да я прегърна. Вместо това пристъпвам несигурно към ангелския меч и го повдигам. Връщам се по-уверено, отново свиквам с тялото си.

Поглеждам празните очи на ангела, кървящата му уста. Главата му трепери и потропва по пода.

Забивам острието в сърцето му.

Досега не съм убивала. Не ме плаши фактът, че отнемам нечий живот, а с каква лекота го правя.

Острието потъва в тялото му като в изгнил плод. Не съжалявам за душата, за същината на съществуването, която си отива. Не изпитвам нито вина, нито уплаха, нито мъка заради погубения живот и коравосърдечието си. Конвулсиите на плътта затихват и тялото бавно се прощава с последния си дъх.

— Господи, Боже мой.

Поглеждам нагоре, сепната от непознатия глас.

Друг ангел в лабораторно облекло. Съзирам прясна кръв по бялата престилка и ръкавиците му, преди още двама ангели да нахълтат през вратата зад него. Престилките и ръкавиците на новодошлите също са окървавени.

Замалко да не разпозная Лейла, събрала златистите си къдрици в стегнат кок. Какво прави тук? Не трябва ли да оперира Рафи?

И тримата ме гледат втренчено. Чудя се защо се взират в мен, вместо в окървавената ми сестра, и най-накрая осъзнавам, че мечът все още стърчи от лаборанта. Определено разпознават оръжието. Вероятно поне десет правила не позволяват на хората да притежават ангелски меч.

Трескаво размишлявам как да се измъкна жива оттук. Ала преди някой от ангелите да е започнал да сипе обвинения, всички едновременно поглеждат към тавана. Подобно на лаборанта и те чуват нещо, недоловимо за мен. Притеснените им изражения не ми вдъхват увереност.

Тогава и аз го усещам. Първо тътен, после сътресение.

Минал ли е вече един час?

Ангелите отново поглеждат към мен, после се обръщат и се втурват към двойната врата, през която преди малко бе влязъл доставчикът.

Не подозирах, че ми е останало самообладание, та да го изгубя.
Съпротивата е започнала нападението си.

Трябва да се измъкнем, преди хотелът да се е сгромолясал, но как да оставя ангелите скорпиони да изсмучат тези хора? Докато влача стълбата до цилиндрите и измъквам парализираните хора, ще минат часове.

Изтеглям меч от трупа на ангела лаборант. В безсилието си хуквам към злокобните цилиндри, хванала оръжието като бейзболна бухалка.

Замахвам с острието към един от аквариумите със скорпиони. Правя го предимно от отчаяние и не очаквам да се случи друго, освен той да отскочи.

Още не съм усетила вибрацията на удар и дебелият цилиндър се строшава. По циментовия под се пръскат течност и стъкла.

Рискувам да се привързва към този меч.

Скорпионът пуска жертвата си и залита с пронизителен крясък. Стоварва се на пода и започва да се гърчи върху парчетата стъкло, кървейки обилно. Съсухрената жена се свлича на дъното на счупения цилиндър. Стъклените ѝ очи се взират в пространството.

Нямам представа дали е жива и дали ще си възвърне силите, когато действието на отровата отслабне. Не е по силите ми да направя нищо по-добро за нея. По-добро за всички тях. Надявам се само някои да се възстановят достатъчно, за да избягат оттук, преди всичко да се взриви, защото не мога да ги тегля по стълбите.

Изтичвам до следващите цилиндри с жертви и ги натрошавам един след друг. Цялата подземна лаборатория потъва във вода и парчета стъкло. Въздухът се изпълва с писъците на гърчещите се скорпиони.

Повечето от чудовищата в съседните аквариуми се събуждат и се размърдват. Някои реагират бурно и започват да блъскат по стените на стъклените си клетки. Те са по-добре развити и ме гледат през ципестите мембрани на клепащите си с ясното съзнание, че ги избивам.

Докато правя всичко това, малка част от мен обмисля дали да не избягам без Пейдж. Тя вече не е моята сестра, нали? Сега със сигурност не е беззащитна.

— Рин-Рин? — изплаква Пейдж.

Вика ме, обзета от несигурност дали ще се погрижа за нея. Сърцето ми се свива, все едно железен юмрук го стиска за наказание, задето ми е хрумнало да я предам.

— Да, скъпа — казвам аз с възможно най-окуражителен тон. — Трябва да се махаме оттук. Разбра ли ме?

Сградата отново се разтърсва и един защит труп се прекатурва. Главата му се удря в пода, устата на малкото момче се отваря и вътре проблясват метални зъби.

Пейдж изглеждаше мъртва, преди да почне да се движи. Има ли някакъв шанс и това дете да е живо?

Хрумва ми странна мисъл. Нали Рафи каза, че в имената е вложена особена сила?

Дали Пейдж се събуди, защото я повиках? Поглеждам към наредените край стената тела с лъскави зъби, дълги нокти и обезцветени очи. Щях ли да ги събудя, ако можех?

Обръщам се и замахвам с острието към поредния цилиндър. Радвам се, че не знам имената на децата.

— Пейдж?

Към нас като в сън се приближава майка. Стъпва по натрошените стъкла и криволичи, заобикаляйки ловко мятащите се чудовища, сякаш не за пръв път става свидетел на подобна сцена. Ами ако наистина е така? Може би в нейния свят това е нормално. Вижда ги и ги избягва, но не е изненадана. Погледът ѝ е бистър, а изражението ѝ — предпазливо.

— Бебчо? — изтичва при Пейдж и я прегръща без колебание, независимо от кръвта и съсиреците по цялото тяло на малката.

Майка ми се разридава с дълги, агонизиращи хлипове. За първи път осъзнавам, че е била поне толкова притеснена и разстроена заради отвлечането на Пейдж, колкото и аз. Не се е озовала тук случайно — същото опасно място, което обиколих, за да открия Пейдж. Вярно, тя често изразява обичта си по начини, неразбираеми и дори жестоки в очите на психически здравия човек, ала това не омаловажава факта, че я е грижа.

Наблюдавам как мама се суети около малката ми сестра и преглъщам сълзите, заплашващи да ме удавят.

Тя внимателно оглежда Пейдж. Кръвта. Шевовите. Синините. Не говори, но гука стъписано, галейки косата и кожата на дъщеричката си.

По едно време ме поглежда. В очите ѝ се чете тежко обвинение. Осъжда ме за състоянието на Пейдж. Искане ми се да обясня, че не аз съм ѝ сторила това. Как въобще си го е помислила?

Но не казвам нищо. Не мога. Способна съм единствено да отвърна на погледа ѝ с вина и разкаяние. Гледам я, както тя ме гледаше, когато с татко открихме Пейдж съсипана и осакатена преди толкова години. Не аз съм държала скалпел над сестра си, ала ужасяващото преमेждие започна, когато бях с нея.

За първи път изпитвам колебания дали наистина майка е отговорна за счупения гръбнак на Пейдж.

— Да се махаме оттук — мама е прегърнала покровителствено Пейдж. Тонът ѝ е трезв и решителен.

Поглеждам я изненадана. Не мога да попреча на надеждата да разцъфне в мен. Тя звучи авторитетно и уверено. Звучи като майка, готова и решена да заведе дъщерите си на безопасно място.

Звучи здравомислеща.

Тогава казва:

— Те ни преследват.

Надеждата изсъхва и умира, оставяйки на мястото на сърцето ми твърда бучка. Излишно е да питам кои са „те“. Според майка ми „те“ ни преследват, откакто се помня. Стремехът ѝ да ни защити не е бил израз на грижа за момичетата ѝ.

Кимвам, отново поемайки на плещите си своята семейна отговорност.

Мама води Пейдж към изхода, когато силен трясък иззад двойната врата ги принуждава да спрат. Нещо се сгромолясва в стаята, откъдето дойдоха ангелите. Спирам се и се чудя дали да не проверя какво става там.

Нямам никаква основателна причина да си губя времето с проверки какво се случва оттатък, но нещо все пак ме притеснява. Чопли любопитството ми, все едно игла дърпа нишките на плат, за да разкрие повърхността отдолу. След толкова много събития съм пропуснала да обърна внимание на едно, а то може да се окаже важно...

Кръвта.

Ръкавиците и белите престилки на ангелите бяха опръскани с кръв.

И Лейла. Тя трябваше да е в операционната с Рафи.

Изад вратите отново се чува трясък. Метал се удря в метал, сякаш една количка се преобръща и се блъска в друга.

Необмислено се спускам натам.

Докато тичам към двойната врата, през нея влита тяло. Разполагам само със секунда, за да разпозная Рафи, летящ във въздуха.

След него нахлува огромен ангел.

Движи се по начин, който съм виждала и преди. Лицето му навярно е било красиво, но сега е разкрито в злобна гримаса.

Зад него са разперени великолепно снежнобели криле. Основата им е покрита със засъхнала кръв — явно скоро са били пришити към гърба му. Странно, но гърбът му не кърви, а коремът му е превързан.

В тези криле има нещо познато.

На едното има вдлъбнатина, изрязана с ножица. Точно такава направих на крилото на Рафи.

Умът ми се опитва да отхвърли очевидното заключение.

Огромният ангел стои между моето семейство и вратата, през която влязохме. Майка се взира в него, вцепенена от страх. С

трепереща ръка насочва остена към гиганта. Ала изглежда възнамерява да му го подари, а не да го използва за самозащита.

Таванът се разтърсва от продължителен взрив, последван от още един и още един. Всеки следващ е по-силен. Сигурно това са чували ангелите. Вече няма съмнение, че нападенията са започнали.

Махам обезумяло на майка ми да излезе през вратата на мебелния доставчик. Най-накрая тя ме разбира и офейква с Пейдж.

Изтръпвам от ужас гигантът да не ги спре, но той изобщо не ги забелязва. Цялото му внимание е приковано в Рафи.

Рафи лежи с лице и мускули, видимо сковани от болка. Извива гръб в опит да се издигне над циментовия под. Две огромни крила на прилеп са разперени под него като гигантски плащ.

Черната кожа е опъната върху скелетна структура, по-подходяща за смъртоносно оръжие, отколкото за опора на крило. Ръбовете ѝ са по-остри от бръсначи и е снабдена с редици от нарастващи по размер куки — най-малките приличат на въдичарски. Най-големите стърчат по върховете. Напомнят ми наточени сърпове.

Докато Рафи се обръща с мъка и се оттласква от пода, по гърба му се стича кръв. Опитва се да размърда новите си крила, но те висят безпомощно, сякаш още не може да ги контролира. Отмества едното назад, както аз бих отместила кичур коса от лицето си. По предмишницата му се забелязват скорошни драскотини и дълбока рана на мястото, където една кука се е забила в плътта му.

— Внимателно с крилето, архангеле — предупреждава гигантът, промъквайки се към Рафи. От думата „архангел“ капе отрова.

Разпознавам гласа му. В нощта, когато се запознахме с Рафи, този черен ангел отрязва крилата му. Минава край мен, все едно съм част от обзавеждането.

— Какви игри играеш, Белиале? Защо просто не ме уби на операционната маса? Защо си направи труда да ми пришиеш тези неща? — Рафи се олюлява на краката си. Операцията сигурно е завършила току-що и ангелите лекари са побързали да избягат.

Съдейки по засъхналата кръв върху гърба на гиганта, не е нужно да съм гений, за да се досетя, че първо са оперирали него. Имал е повече време от Рафи да се възстанови, ала не допускам да е възвърнал силите си.

Вдигам меча предпазливо, за да остана възможно най-незабележима.

— Щях да те убия, ако не беше жалката ангелска политика. И ти си бил в същото положение.

— Беше отдавна. — Рафи се олюлява на краката си.

— И ще мине още много време, а ти все ще носиш тези криле — Белиал се усмихва широко, но изражението му остава все така жестоко. — Сега жените и децата ще бягат от теб с писъци. Както и ангелите.

Обръща се към изхода, галейки новите си пера.

— Ти си гледай работата, а аз отивам да се похваля с придобивката си. Никой долу няма пера. Целият Ад ще ми завижда.

Рафи навежда глава като бик и се спуска към Белиал.

Загубил е много кръв и съм изненадана не само защото ходи, но и не се колебава да побегне. Криволичейки леко, се затичва към Белиал, който го улавя под огромната си мишница и го блъсва в една количка.

Рафи пада на земята заедно с количката. Неуправляемите му криле се развяват по време на падането и на бузата, шията и ръцете му се отварят яркочервени прорези.

Притичвам до него и му подавам меча.

По лицето на Белиал се появява несигурност и движенията му изведнъж стават премерени.

Отпускам дръжката в дланта на Рафи, ала мечът се сгромолясва на пода като тон олово.

Рафи стиска оръжието — очевидно се нуждае от всичките си сили, за да задържи ефеса над пода. А в моите ръце беше лек като перце.

Видът на Рафи издава, че сърцето му току-що е било разбито.

Поглежда към меча си, объркан и предаден. Отново се опитва да го повдигне, но безуспешно. В очите му се чете и изгубена надежда, и болка. Не съм го виждала по-емоционален. Гледам го и ми се иска да нараня някого.

Докато Рафи се бори да повдигне оръжието си, Белиал се отърсва от шока.

— Собственият ти меч те отхвърля. Усеща крилете ми. Вече не си просто Рафаил.

Изсмива се — тъмен звук, още по-смустващ заради нотките на истинска радост.

— Колко тъжно. Водач, лишен от последователи. Ангел с отрязани криле. Воин без меч — не спира да му се присмива Белиал и обикаля като акула. — Нищо не ти остана.

— Има мен — заявявам аз. С периферното си зрение улавям как Рафи потрепва.

Гигантът ме поглежда — наистина ме вижда за първи път.

— Завъдил си домашен любимец, архангеле. Кога се случи? — Белиал звучи объркано, все едно винаги е познавал компанията на Рафи.

— Не съм ничий любимец.

— Срегнах я тази вечер в гнездото — отвръща Рафи. — Преследваше ме наоколо. Не значи нищо за мен.

Белиал изсумтява.

— Странно. Не те попитах дали значи нещо за теб — оглежда ме от глава до пети, запомняйки всяка подробност. — Мършава е, но ще свърши работа. — Бавно се приближава към мен.

Рафи ми подава меч обратно.

— Бягай.

Колебая се. Колко още бой ще понесе Рафи в това състояние?

— Бягай! — Рафи застава между мен и гиганта.

Побягвам. Скривам се зад един цилиндър, откъдето да наблюдавам.

— Намираме нови приятели, а? — подхвърля Белиал. — И то сред човешките дъщери. Каква възхитителна ирония. Кога ли ще свършат изненадите? — Всъщност звучи доволен. — Съвсем скоро ще се превърнеш в истински член на моя клан. Винаги съм знаел, че ще стане така. От теб би излязъл отличен архидемон. — Усмивката му пресъхва. — Жалко само, дето не искам да ми бъдеш началник.

Белиал грабва Рафи в мечешка прегръдка, но бързо го пуска. Ръцете и гърдите му се обливат в кръв. Очевидно не само Рафи не е свикнал с новите си криле.

Този път сграбчва Рафи за шията и го повдига във въздуха. Започва да го стиска за гърлото. Лицето на Рафи почервява и вените на слепоочията му изпъкват.

Силен взрив разтърсва сградата над нас. Вратата към гаража е засипана от бетонни отломки. Няколко здрави стъклени цилиндри се пропукват и чудовищните им обитатели се впускат в тревожно въртене.

Спускам се към Белиал.

Мечът лежи удобно и стабилно в хватката ми. Замахвам назад и отново ме очаква изненада.

Мечът се насочва сам.

Готова съм да се закълна, че леко се премества, за да повдигне лактите ми по-високо. Очаква битката и е жаден за кръв. Премигвам смаяна и почти пропускам момента за удар. Все пак успявам и независимо от вцепенените ми в резултат на шока крака, ръката ми, насочвана от меча, описва правилна дъга.

Не аз управлявам оръжието, а то мен.

Замахвам с меча, а в същото време Рафи насочва смъртоносните си криле към Белиал. Острието ми прорязва месестата част от гърба на нощния ангел и се вклинява в гръбнака му.

Крилата на Рафи разсичат бузите на демона и раздират предмишниците му. Той изкрещява и пуска гърлото му.

Рафи се стоварва на пода и се мъчи да си поеме въздух.

Олюлявайки се, Белиал се отдалечава от нас. Ако не беше неотдавнашната операция, сигурно щеше да е достатъчно силен, за да устои и на двама ни. А може би не. Превръзките на корема му сигурно са заради раната, която Рафи му нанесе преди няколко дни, по време на последната им битка. Ако Рафи е прав за ангелските мечове, раните на гиганта няма да зараснат скоро.

Мечът отново замахва назад — явно иска да нападна отново. Белиал ме гледа объркано, не по-малко изненадан от ангелите, станали свидетели как убивам техния колега. Ангелският меч не би трябвало да се подчинява на момиче от човешкия род. Това просто не може да се случи.

Рафи се изправя и тръгва към Белиал.

Наблюдавам с възхищение как нанася удари на демона. Поради скоростта, с която го прави, ръцете му изглеждат размазани. Побоят е отприщил невероятно силни емоции. За пръв път не се опитва да скрие отчаянието и гнева си, нито копнежа си по изгубените крила.

След ударите Белиал залита, а Рафи сграбчва старите си криле и започва да дърпа. Шевовеите по гърба на демона се разкъсват и опръскват с прясна кръв снежнобелите пера. Рафи изглежда решен да си прибере крилето обратно, дори с цената да ги отскубва от плътта на Белиал шев по шев.

Стискам меча. Предполагам, че вече е мой. Щом отхвърля Рафи с новите му криле, само аз мога да го използвам.

Приближавам се към Рафи и Белиал, с намерението да отсека крилето.

Нещо ме хваща за глезена и ме дръпва назад. Нещо слюзесто с желязна хватка.

Краката ми се подхлъзват на мокрия под и се строполявам върху цимента. Мечът се изплъзва от ръката ми. При удара дробовете ми се свиват болезнено и почти припадам.

Съумявам да извърна глава, за да видя какво ме дърпа.

Ще ми се да не го бях правила.

Зад мен един ембрион на скорпион с добре оформени мускули отваря челюсти и надава писък, разкривайки редове от зъби на пираня.

През недоразвитата му кожа прозират вени и очертания на вътрешности. Лежи по корем и изглежда е допълзъл чак от счупения си цилиндър само за да ме сграбчи.

Смъртоносното му жило се изстрелва над гърба му, прицелено в лицето ми.

За миг си представям как Пейдж и майка бягат в нощта. Сами. Ужасени. И се питат дали не съм ги изоставила.

— Не! — От гърдите ми се откъсва вик, докато се извивам в неестествени пози, за да избегна насоченото към мен жило. Върхът му пропуска лицето ми на косъм.

Още не съм успяла да си поема дъх, а скорпионът замахва с опашка и напада отново. Този път нямам време да се предпазя от свистящото жило.

— Не! — изревава Рафи.

Жилото пробощда шията ми и тялото ми се свива в спазъм. Все едно невероятно дълга игла пробива плътта ми.

И тогава започва истинската болка.

Изгаряща агония залива едната страна на шията. Нещо ме разкъсва отвътре навън. Дишам на пресекулки, а кожата ми се облива в пот.

Това не спира скорпиона ембрион да продължи нападението си. Приближава се с отворена уста, готов да ме удостои със смъртоносната си целувка.

Погледите ни се срещат и чудовището ме придърпва към себе си. Стреми се да изсмуче, та да има достатъчно енергия да оцелее извън изкуствената утроба. Отчаянието му си личи от начина, по който ме е сграбчило, отваря и затваря уста като риба на сухо и мижи с набраздените си от вени клепачи — явно ярката светлина е прекалено силна за недоразвитите му очи.

Отровата изкривява лицето ми в болезнена гримаса и се разпространява към гърдите ми. Опитвам се да откъсна ангела скорпион от себе си, но успявам само да го побутна.

Мускулите ми започват да се вцепеняват.

Неочаквано жилото се отскубва от шията ми. Имам чувството, че е назъбено и издърпва плътта ми навън.

В мен напират поредният вик, ала не мога да го освободя. Устата ми едва се отваря. Вместо да се свият в агония, мускулите на лицето ми слабо потрепват. Писъкът ми представлява тихо гъргорене.

Загубила съм способността да движа лицето си.

Рафи сграбчва опашката в ръце и отскубва отвратителното създание от мен. Крещи и осъзнавам, че през цялото време е викал.

Грабва ембриона, размахва го като бухалка и го запраща към цилиндрите на скорпионите. При сблъсък с тялото му три стъкленици се пръсват една след друга. Предсмъртни писъци на недоносени чудовища изпълват помещението.

Рафи се свлича на колене до мен. Изглежда зашеметен и странно развълнуван. Взира се в мен и не вярва на очите си. По-скоро отказва да им повярва.

Толкова зле ли изглеждам?

Умирам ли?

Посягам да докосна врата си, разтреперана от усилие, за да проверя дали кърви, но ръката ми не стига чак дотам. Вдига се на една трета от разстоянието и пада безжизнена. Рафи е неприкрито поразен от жалкия ми опит да помръдна крайниците си.

Напрягам се да му обясня, че отровата от жилото парализира и забавя дишането, но от устата ми излиза неразбираемо дори за мен фъфлене. Езикът ми е огромен, а устните ми са твърде подути, за да се движат. Нито една от другите жертви не изглеждаше подпухнала. Вероятно и аз не съм, но се чувствам така. Все едно езикът ми изведнъж е станал прекалено голям, тромав и тежък, за да говори.

— Ш-шт — нежно ме успокоява той. — Тук съм.

Взема ме в обятията си. Тогава опитвам да се съсредоточа върху усещането за топлина. Отвътре ме разкъсва болка, но оставам напълно неподвижна. Парализата обхваща гърба и краката ми. Напрягам волята си до краен предел, за да не отпусна глава върху ръката му.

Изражението му ме плаши колкото парализата.

За първи път е напълно откровено. Сякаш вече няма значение какво виждам.

По лицето му са изписани шок и мъка. Бавно осмислям факта, че тъгува. За мен.

Полагам неимоверни усилия да кажа: „Дори не ме харесваш, не помниш ли?“. Ала от устата ми излиза бледо подобие на нечленоразделно бебешко бърборене.

— Ш-шт — прокарва той пръсти по бузата ми, милва лицето ми. — Тихо. Тук съм. — В очите му прозира дълбока агония наред с желанието да ми каже много неща, но усеща колко е късно.

Искам да погая лицето му и да го успокоя, че всичко ще бъде наред. Всичко ще се оправи.

Копнея да беше така.

— Ш-шт — шепне Рафи и ме люлее в скута си.

Нещо засенчва светлината зад тила му.

Тъмният силует на Белиал се издига пред очите ми.

Едно от новите му крила е почти откъснато и се поклаща, закрепено само на няколко шева. С изкривено от гняв лице повдига над главата на Рафи нещо като хладилник — както Каин е вдигнал камък зад гърба на Авел.

Напъвам се да извикам, да предупредя Рафи с изражението си.

Ала от устата ми се отронва единствено въздишка.

— Белиал!

Гигантът се извъръща, за да види кой го вика. Рафи също се завърта, но продължава да ме държи покровителствено в скута си.

На вратата стои политикът. Разпознавам го дори и без ужасените женски трофеи, които го следват неотлъчно.

— Пусни го веднага! — политикът се взира в огромния ангел, а дружелюбното му лице постепенно придобива сърдит вид.

Белиал държи хладилника над главата си и диша тежко. Не е ясно дали ще се подчини.

— Имаше възможност да го убиеш на улицата — напомня политикът и прекрачва прага. — Тогава обаче се заплесна по красивите му криле, нали? И искаш да го убиеш сега, след като вече са го видели и се носят слухове, че се е върнал? Побъркал ли си се?

Белиал хвърля хладилника към другия край на помещението — а по всичко личи с каква радост би замерил политика — и тежестта се приземява шумно далеч от погледа ми.

— Той ме нападна! — Посочва Рафи с пръст като обезумяло дете, натъпкано със стероиди.

— Не ме интересува, дори да ти е сипал киселина в гащите. Предупредих те да не го закачаш. Ако умре сега, неговите мъже ще го превърнат в мъченик. Имаш ли представа колко трудно се води

кампания срещу ангел мъченик? Никога няма да спрат да си съчиняват истории как би се опълчил срещу тази или онази политика.

— Какво ме интересува ангелската политика?

— Интересува те, защото аз казвам така. — Политикът намества маншетите си. — О, защо изобщо си правя труда? Никога няма да бъдеш нищо повече от демон от средна класа. Просто не разполагаш с умствените способности да разбереш какво означава политическа стратегия.

— Напротив, много добре разбирам, Уриел — Белиал извива устна като ръмжащо куче. — Превърна Рафаил в парий. Всичко, в което вярваше, всичко, което някога е казал, ще се превърне в брътвежите на един паднал ангел с демонски криле. Разбирам повече, отколкото някога ще осъзнаеш. Преживял съм го, не помниш ли? Просто не ме вълнува, че това ти дава предимство.

Уриел застава лице в лице с Белиал, независимо от необходимостта да повдигне глава, за да го изгледа презрително.

— Просто прави каквото ти казвам. Получи си крилете, така ти платихме за услугите. Сега се махай.

Сградата се разтърсва от взрив на горния етаж.

Последната капчица воля ме напуска и вече не мога да държа главата си изправена. Ключвам в ръцете на Рафи. Главата ми се люшка, очите ми са отворени, но не са фокусирани, дишането ми е почти недоловимо.

Същински труп.

— НЕ! — Рафи ме притиска, обладан от порив да свърже душата и тялото ми.

В полезрението ми попада вратата, обърната обратно. През нея навлиза дим.

Независимо че болката ми пречи да почувствам топлината на Рафи, усещам плътния допир на ръцете му, люлеенето на телата ни напред-назад, докато повтаря: „Не.“

Прегръдката му ме успокоява и страхът бавно започва да ме напуска.

— За какво скърби? — пита Уриел.

— За своята човешка дъщеря — отвръща Белиал. — Един от твоите любими Франкенщайновци я уби.

— Не. — Уриел звучи приятно възмутен. — Възможно ли е? Човек? След всичките му предупреждения да стоим далеч от тях? След всичките му кръстоносни походи срещу злото им хибридно поколение?

Уриел обикаля около Рафи като акула.

— Погледни се, Рафи. Великият архангел, паднал на колене, с криле на демон, обгърнали тялото му. И държи в скута си съсипана човешка дъщеря? — Изсмива се. — О, Господ в крайна сметка ме обича. Какво се е случило, Рафи? Да не би животът на Земята да ти се е сторил прекалено самотен? Век след век, само в компанията на нефилимите, които така благородно преследваше?

Рафи не му обръща внимание, продължава да гали косата ми и да се поклаща леко напред-назад, сякаш приспива малко дете.

— Колко дълго устоя? — интересува се Уриел. — Пробва ли да я отблъснеш? Каза ли й, че за теб не е нищо повече от поредното животно? О, Рафи, тя умря ли с убеждението, че не те е грижа за нея? Колко *трагично*. Сигурно мисълта те раздира отвътре.

Рафи го поглежда кръвнишки.

— Не. Говори. За. Нея.

Уриел неволно отстъпва назад.

Сградата отново се разтърсва. Прах посипва умиращите скорпиони. Рафи ме полага внимателно върху циментовия под.

— Приключихме тук — Уриел поглежда Белиал. — Можеш да го убиеш, щом стане известен като Падналия ангел Рафаил. — Раменете му са авторитетно изправени, но краката му бързат да го отведат към вратата. Белиал го последва, а откъснатото му наполовина крило се провлачва в праха. Сърцето ми примира от подобно отношение към снежнобелите пера на Рафи.

Продължавам да лежа, а той оправя косата ми така, че да не ме оскубе, сякаш има някакво значение.

Втурва се след тях. Минава през вратата с гневен рев и изкачва стълбите като циклон.

По стълбището пред Рафи се изкачват два чифта стъпки.

На площадката се затръшва врата.

От вратата и стените отекват удари. Нещо пада и се прекатурва надолу по стълбите. Рафи крещи в яростта си — звучи, сякаш преминава през стените. По-озверял е от диво куче на верига. За какво е прикован? Защо не ги преследва?

Слиза по стълбите с тежки стъпки и застава на вратата, дишайки тежко. Вижда ме просната на циментовия под и се втурва към един цилиндър със скорпион.

Буквално вие от гняв. Стъклото се счупва. Водата се разлива.

Чудовищните скорпиони, откъснати от жертвите си, се мятат на пода и пицят пронизително. Трудно ми е да установя кои експлозии и крясъци идват отгоре и кои са плод на буйството на Рафи, който опустошава лабораторията.

Най-накрая не остава нищо за разбиване. Той застава задъхан сред отломките и се чуди какво още да счупи.

Рита натрошените стъкла и лабораторни консумативи настрани и вижда нещо. Навежда се да го вземе. Не го повдига, а започва да го влачи към мен.

Това е мечът му. Премества ме, за да го пъкне в ножницата, все още прикрепена на гърба ми. Очаквам тежестта на оръжието да ме дръпне надолу, но то се плъзва в ножницата и аз едва го усещам.

После Рафи ме вдига на ръце. Болката не се усилва повече, но съм напълно парализирана. Ръцете и краката ми се поклащат безжизнени, все едно съм скорошен труп.

Той минава през вратата, стигаме стълбището и тръгваме нагоре към експлозиите.

В началото Рафи залита и многократно е на ръба да падне. Не съобразявам дали се олюлява, защото още не се е възстановил от операцията, или заради резкия спад на адреналина след изблика на гняв.

Прорезите по шията и ухото му са спрели да кървят. Заздравяват буквално пред очите ми. Сигурно става по-силен с всяка следваща стъпка, но диша, тежко и неравномерно.

В един момент се обляга на стълбището и ме повдига в прегръдката си.

— Защо не избяга, както ти казах? — прошепва в ухото ми. — От самото начало си знаех, че предаността ще те убие. Просто никога не съм очаквал тази преданост да се насочи към мен.

Поредната експлозия разтърсва стълбището, но ние продължаваме нагоре.

Той стъпва върху изкривеното перило, захвърлено на стъпалата. Някой го е отскубнал от стената. И от двете страни стените са порутени и осеяни с нащърбени дупки.

Най-накрая стигаме горе. Рафи натиска вратата с гръб и излизаме на приземния етаж.

Озоваваме се във военна зона.

Всеки, който не стреля, гледа да избягва куршумите.

В единия край на фойето ангели раздират саката си, засилват се до предната врата и излезли навън, скачат във въздуха. Един от трима пада долу в кървава купчина пера. Куршумите намират целите си. Все едно отстрелват кокошки, излитащи от курник. От тази страна има само един голям изход.

Нещо избухва и отгоре се изсипват парчета от полилеи и мраморни късове.

Намираме се под дъжд от прах и отломки, сградата е надупчена от куршуми.

Хората се разпръскват във всички посоки. Много от жените, бягащи на високи токове, се пързаят и се препъват в счупените стъкла. Заклевам се, че някои от избягалите преди малко сега тичат на другата страна. Налага им се да стъпват върху хора и ангели, проснати безжизнени на земята.

С новите си криле Рафи е много по-лесно забележим. Разперил ги е, за да не ни порежат. Независимо от паниката, всички ни зяпат, като минават край нас.

Доста ангели се спират да ни огледат, особено воините. Някои разпознават Рафи и по лицата им се изписва шок. Каквато и кампания да води Уриел срещу него, в момента печели много гласове. Двамата представляваме своеобразен ходещ афиш на демонична предизборна агитация. Притеснявам се какво ще му се случи, как ще се отнесат с него след края на тази лудост.

Искам да видя семейството си, но ми е трудно да забележа каквото и да било в този хаос, още повече че не мога да движа очите си.

Много ангели поемат риска да останат затворени в сградата и бягат далеч от главните изходи. Вероятно се насочват към площадката с асансьорите, откъдето да отлетят до по-високите етажи на сградата. Изпитвам задоволство, задето редиците им се разпръскват и тези самозванци събличат костюмите на изтънчени същества, мислейки само как да спасят живота си с бягство.

Остатъците от предната врата избухват във фонтан от шрапнели.

После всичко звучи приглушено. За нещастие на няколко жени в рокли, които тичат боси, подът е покрит със счупени стъкла.

Иска ми се да изтичам до вратите и да извикам, че сме хора. Да им кажа да спрат да стрелят, за да излезем оттук, като заложници, заснети в телевизионен репортаж. Но дори и да можех, даже за миг не допускам, че борците от Съпротивата ще спрат нападението си, за да избягаме. Дните на компромиси за спасяването на човешки живот отминаха преди седмици. Сега това е най-евтината стока. Разликата е една: труповете на ангелите са проснати редом с човешките като парцалени кукли, разхвърляни наоколо.

Навлизаме във вътрешността на сградата. Всички странят от нас.

Фоайето с асансьорите е постлано с килим от захвърлени официални сака и разкъсани ризи. Сигурно летят по-добре без дрехи,

дори те да са шити по поръчка.

Въздухът над нас е изпълнен с ангели. Те вече не летят грациозно във величествени спирали. Цари суматоха от размахани криле.

Разкривените ни отражения преминават по стена от счупени огледала и обстановката изглежда още по-хаотична. Рафи, с криле на демон и с мъртво момиче на ръце, е най-забележителното нещо в този ад.

Улавям отражението си в огледалото. Очаквах шията ми да е разкъсана, а всъщност едва забелязвам червения белег от убождането. Предполагах, че излизайки навън, жилото е разкъсало плътта ми на кървави ивици, но раната прилича на ухапване от насекомо.

Независимо от хаоса, забелязвам закономерност. Повечето ангели бягат в една посока, а повечето хора — в друга. Следваме потока от хора. Тълпата се отваря пред нас, подобно на цип.

Минаваме през летяща врата и влизаме в огромна кухня, пълна с неръждаема стомана и индустриални уреди. Във въздуха се издига тъмен дим. Стените до печките са в пламъци.

Димът горчи в гърлото ми и очите ми се насълзят. Да не можеш да кашляш и да мигаш, е особен вид мъчение. Но сега, щом ме дразни димът, значи болката от ужилването намалява и оставя място за други усещания.

През вратата за доставки в отсрещния край на кухнята излиза поток от хора. Няколко души се отдръпват до стената и ни пускат да минем.

Рафи е все така безмълвен. Не виждам лицето му, но хората се държат, все едно е самият Дявол.

Поредната експлозия разтърсва сградата и стените се разлюляват. От кухнята зад нас се чуват писъци. Някой изкрещява:

— Излизайте навън! Излизайте навън! Газта ще гръмне!

Изскачаме в хладния нощен въздух.

Викове и взривове стават още по-шумни, сякаш навлизаме във военна зона. Всичките ми сетива улавят ритъма на открития огън. Парливата миризма на прегрели машини и димът от оръжията изпълват дробовете ми.

Пред нас се движи колона от автомобили, наобиколени от група цивилни и войници. Зад тях зървам лицето на апокалипсиса.

Ангелите са полетели и в битката е настъпил обрат. От отстъпващите камиони войниците продължават да изстрелват гранати, но понеже сградата вече е обгърната в пламъци, те само допълват шума.

Освен това стрелят с картечници по летящите врагове, ала така рискуват да се превърнат в техни мишени. Група ангели повдига във въздуха два камиона и ги пуска върху други автомобили, които се опитват да се измъкнат.

Хората се разпръскват из уличките — и пеша, и с превозни средства. Ангелите се снишават към наглед случайни цели и разкъсват и войници, и цивилни.

Рафи продължава да се отдалечава от сградата с премерена крачка. Върви към хората, които се тълпят около камионите.

Какво прави? В момента най-малко се нуждаем от реакцията на някой обезумял военизиран гражданин — например да ни обстреля с картечница само защото гледката го притеснява.

Изглежда, войниците са качвали цивилни в каросериите на големите военни камиони. Борци от Съпротивата, облечени в камуфлажни униформи, клечат пред тях с насочени нагоре оръжия. Обстрелват кръжащите ангели. Един от военните е престанал да дава нареждания и гледа към нас. Фаровете на друг камион го осветяват и успявам да зърна лицето му. Това е Ави, лидерът на Съпротивата.

Стрелбата и виковете спират, както би спрял разговор на купон при появата на полицаи. Всички замръзват и поглеждат към нас. Лицата им отразяват светлините на пожара в кухнята зад нас, от чиято врата и прозорци изригват пламъци.

— Какво, по дяволите, е това? — пита един войник. В гласа му прозира дълбок страх.

Друг се кръсти, без изобщо да осъзнава колко нелепо е действието му, при положение че се бие с ангели.

Трети мъж вдига оръжието си и го насочва към нас.

И войниците в каросериите, видимо уплашени и готови да реагират при най-малкия повод, насочват картечниците си към нас.

— Не стреляйте — спира ги Ави.

Фаровете на друг камион го осветяват и забелязвам, че любопитството надделява над адреналина му. Сега животът ни зависи от това любопитство, което едва ли ще задържи куршумите задълго.

Рафи продължава да върви към тях. Искане ми се да му извикам да спре, защото ще ни убият, но разбира се, не мога. Мисли ме за мъртва, а що се отнася до неговата безопасност — тя не го интересува повече.

Жена крещи в пълна истерия. С нещо ми напомня за мама.

Тогава виждам истеричната жена. Това, разбира се, е майка ми. На фона на пожара лицето ѝ сияе в червено и възприемам ужаса ѝ в цялата му пълнота. Крещи неистово и сякаш никога няма да спре.

Само мога да си представя как изглеждаме в нейните очи. Крилата на Рафи са разперени и той прилича на дяволски прилеп от Ада. Сигурна съм, че пожарът откроява остриите сърпове в краищата им. На фона на изпълненото с дим небе сградата зад него гори в зловни пламъци и лицето му е обгърнато от трептящи сенки. Без съмнение се извисява мрачен и заплашителен в класическа дяволска форма.

Майка ми няма откъде да знае, че крилете му са разперени, за да не ни наранят. За нея той е едно от нещата, които я преследват. Тази вечер най-лошият ѝ кошмар се сбъдва. Ето го Дявола, излизащ от огъня с мъртвата ѝ дъщеря на ръце.

Сигурно ме е разпознала по дрехите, иначе защо ще крещи толкова скоро. Или си е представяла тази сцена многократно и не се съмнява, че именно аз съм в обятията на демона. Ужасът ѝ е дълбок и неподправен. Слушам я и нещо в мен се свива.

Един войник потрепва с оръжие, насочено към нас. Не знам колко още ще се въздържат. Едва ли ще имам време да затворя очи, ако започнат да стрелят.

Рафи коленичи и ме оставя на асфалта. Отмества косата ми настрани, прокарва пръсти през нея и я пуска надолу като водопад.

Огнен ореол обгражда надвесената му над мен глава, а лицето му остава в сянка. Прокарва пръст по устните ми, докосвайки ги бавно, нежно.

После се отдръпва вдървено, сякаш всеки мускул в тялото му се съпротивлява.

Копнея да го помоля да не ме оставя. Да му кажа, не още съм тук. Ала лежа вцепенена. Мога единствено да гледам как се изправя.

И изчезва от погледа ми.

Остава само празното небе, отразяващо светлината на пожара.

Някъде в града вие куче. Нормално е кухият звук да се стопи в шума на войната, да се удави в страха и болката ми. Вместо това съзнанието ми го усилва и той надделява над всичко останало.

Докато лежа парализирана на студения паваж, осъзнавам, че това е най-самотният звук, който някога съм чувала.

Майка се спуска към мен. Още не е спряла да крещи. Хвърля се върху ми и започва да хлипа истерично. Мисли ме за мъртва, но все още я е страх. Страхува се за душата ми. Все пак току-що е видяла как демон донася мъртвото ми тяло.

Хората около нас разговарят уплашено.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Мъртва ли е?

— Той ли я уби?

— Трябваше да го застреляте!

— Не знаех дали е мъртва.

— Това не беше ли Дяволът?

— Какво става, по дяволите?

Той върна тялото ми на моя вид.

Рискуваше да го застрелят. Рискуваше да го нападнат други ангели. Мислеше ме за мъртва, нищо не му пречеше да ме остави в подземиято, където отломките да ме погребат. Трябваше да последва Белиал и да си върне крилете. Трябваше да осуети плана на Уриел и да не се появява пред очите на другите ангели.

Вместо това той ме върна при семейството ми.

— Това е тя. Пенрин. — Ди-Дум се появява в зрителното ми поле. Омазан е със сажди, изглежда изтощен и тъжен.

Виждам Ави. За миг той ме поглежда сериозно.

— Да тръгваме — подканва притеснено. — Потегляме! — изкрещява към групата. — Да изведем тези хора оттук!

Хората наоколо ми се подреждат и се качват в каросериите. Като минават край мен, всички ми хвърлят по един поглед.

Майка ме стиска още по-силно и продължава да хлипа.

— Моля ви, нека я кача в камиона — вие тя.

Ави спира и я поглежда със съжаление.

— Съжалявам за дъщеря ви, госпожо. Опасявам се, че нямаме място за... Ще се наложи, страхувам се, да я оставите — обръща се той и подвиква на войниците си: — Някой да помогне на тази жена да се качи в камиона.

Един войник идва и я отскубва от мен.

— Не! — Тя крещи, вие и се гърчи в ръцете му.

Точно когато изглежда, че войникът ще се откаже и ще я пусне, усещам как някой ме повдига. Някой ме носи. Главата ми пада назад и виждам кой е.

Малката Пейдж.

От този ъгъл оглеждам грубите шевове по линията на челюстта до ухото ѝ. Веселият жълт пуловер на мама се е свлякъл настрани, до шевовете на гърлото и рамото ѝ. Носила съм я на ръце хиляди пъти. Не съм си и помисляла, че някой ден ще си разменим местата. Походката ѝ е нормална, а би трябвало да залита под тежестта ми.

Тълпата утихва. Всички са вперили поглед в нас.

Тя ме оставя в каросерията без никаква помощ. Войникът отгоре, стиснал пушка и готов за стрелба, се отдръпва от нас. Хората в каросерията се сгушват едни в други като животни, разчитащи на стадото.

Чувам пъшкането на Пейдж, докато се качва в камиона. Никой не ѝ помага. Тя се навежда, за да ме повдигне отново.

Поглежда ме с усмивка, но лицето ѝ се изкривява в болезнена гримаса, когато шевовете се разместват. Съзирам жилки сурово месо между равните редове от бръсначи.

Ще ми се да можех да затворя очи.

Малката ми сестра ме полага на пейка от едната страна на каросерията. Хората се отдръпват от нас. Виждам как майка се приближава и сяда до мен. Взема главата ми в скута си.

Още плаче, но вече не е в истерия. Пейдж се сгушва до краката ми.

Ави сигурно е наблизил, защото всички в каросерията поглеждат навътре, сякаш очакват присъдата. Ще ме оставят ли в камиона?

— Да се махаме — подканва Ави. — И без това загубихме твърде много време. Качвайте хората в камионите! Да се махаме, преди да е гръмнало.

Кое? Гнездото ли?

Камионът е пълен е хора, но незнайно как всеки съумява да запази личното си пространство така, че да не е претъпкано.

Сред кръсците се дочуват изстрели. Всеки се хваща за нещо, подготвен за тежко пътуване. Камионът потегля мудно напред, криволичейки между изоставените коли, и се отдалечава от гнездото.

Главата ми подскача върху бедрото на майка. Прегазваме нещо. Тяло? Картечницата, стреляща във въздуха, така и не спира. Надявам се безразборно пръснатите куршуми да не уцелят Рафи, където и да е той.

Малко след като тръгваме, един голям камион се блъсва в сградата. На фона на измамното утро на пожара първият етаж на гнездото избухва в огнено кълбо.

Стъкло и бетон се разпръскват във всички посоки. Сред пожара, дима и отломките хора и ангели бягат и летят далеч от гнездото като подплашени насекоми.

Величествената сграда се олюлява, самата тя е шокирана от случващото се.

От по-ниските прозорци излизат пламъци. Сърцето ми се свива при мисълта, че Рафи може да е влязъл обратно вътре. Не видях накъде отиде, след като ме остави. Надявам се да е в безопасност.

Гнездото бавно се срутва върху основите си.

Руши се от горе на долу, а прахът се разпръсква настрани на забавен каданс. Съпътстващият грохот наподобява дълго земетресение. Всички гледат смаяно.

Орди от ангели кръжат из въздуха, наблюдавайки опустошението.

Гъбата от прах ги приближава, те се отдръпват и политат в различни посоки. Изглеждат малобройни. Предната фасада на гнездото се срутва върху неравна купчина отломки и всички притихват изумени.

Ангелите се разпръскват в опушеното небе по двама, по трима.

Всички наоколо се радват. Някои плачат. Други крещат. Хората подскачат и пляскат с ръце. Непознати, довчера заплашващи се с оръжие на улицата, се прегръщат.

Отвърнахме на удара.

Обявихме война на всяко същество, въобразило си, че ще ни унищожи без борба. Независимо колко божествени и силни са те, това е нашият дом и винаги ще се борим, за да го защитим.

Победата далеч не е свършена. Знам, че мнозина от ангелите са се отървали с леки наранявания. Дори да има загинали, останалите бързо ще се възстановят.

Хората празнуват, сякаш сме спечелили войната. Сега разбирам какво имаше предвид Ави относно смисъла на това нападение: не да надделеem над ангелите, а да спечелим хората.

Досега никой, поне не и аз, не вярваше, че има шанс да отвърнем на удара. Приемахме войната за свършена. Ави и борците от Съпротивата ни показаха, че това е само началото.

Досега не се бях замисляла за това, но се гордея, не съм човек. Имаме своите недостатъци. Ние сме чувствителни, объркани, яростни и обременени от толкова много проблеми. Но в крайна сметка съм горда, че съм човешка дъщеря.

Небосводът сияе в кървавочервено и овъглено черно. Осагатената светлина придава нереален блясък на изпепеления град. Войниците са спрели стрелбата, но продължават да се взират в небето, сякаш очакват да ни нападне армия от демони. Някъде по далечните улици отеква картечница.

Продължаваме да криволичим между изоставени коли. Хората в камиона говорят тихо, но развълнувано. Обзети от ентусиазъм, биха се изправили сами срещу цял ангелски легион.

Още седят предимно в другата част на каросерията. Радвам се на тяхното оживление и щастие. Опасявам се, че в противен случай щяха да ни изгорят на клада. Разговарят и поглеждат към нас. Трудно е да се каже дали зяпат майка ми, която се моли на непознати езици, сестра ми, със странните ѝ шевове и празен поглед, или безжизненото ми тяло.

Болката отшумява. Преди се чувствах като ударена от тир на магистрала, а сега — блъсната от малка кола, пропуснала да спре на пешеходна пътека. Вече движа очите си. Някои от другите ми мускули, подозирам, също се събуждат, но ми е най-лесно да преместя погледа си, ако част от сантиметъра се брои. Това ми е достатъчно, за да приема, че действието на отровата отминава и най-вероятно ще се оправя.

Улиците са опустели, не се вижда жив човек. Излезли сме от квартала с гнездото и се намираме в опустошената зона. Край нас се низят километри обгорели корпуси на коли и разрушени сгради. Пътуваме през изпепеления, потрошен скелет на нашия свят, а вятърът си играе с косите ми.

От време на време спираме сред неизползваемите автомобили. Ави ни казва да пазим тишина и задържа дъха си с надеждата да не ни забележат. Вероятно някой е видял ангели в небето и се прикрива.

Точно когато мисля, че всичко е приключило, някой от дъното на каросерията изкрещява:

— Внимавайте!

Посочва нагоре. Всички поглеждат.

Един-единствен ангел кръжи над нас на фона на ранените небеса.

Не, не е ангел.

В края на едното му крило проблясва извит метал. Той не лети като птица. Силуетът му е на огромен прилеп.

Пулсът ми се ускорява и понечвам да извикам. Възможно ли е?

Той кръжи над нас и с всеки завои се спуска по-ниско. Кръговете са широки и бавни, почти неохотни.

Приемам го като безобиден оглед на камиона ни. Но за останалите, особено за онези с висок адреналин, това е вражеско нападение.

Те насочват пушки към небето.

Ще ми се да им извикам да спрат. Да им кажа, че не всички ангели са срещу нас. Да се хвърля към тях, за да им попреча да се прицелят. Но мога единствено да гледам как насочват оръжията си и стрелят във въздуха.

Мързеливите кръгове се превръщат в защитни маневри. Той е достатъчно близо, за да видя, че косата му е тъмна. Освен това не се рее във въздуха. Движи се по странен начин. Сякаш сега се учи да лети.

Това е Рафи. Жив е.

И лети!

Иска ми се да подскоча, да размахам ръце и да го повикам. Искам да го окуража. Сърцето ми полита с него, макар и сковано от страх, че той ще падне от небето.

Войниците не са достатъчно добри стрелци, за да уцелят движеща се цел от такова разстояние. Рафи отлита невредим.

Мускулите на лицето ми потрепват съвсем леко от обзелата ме радост.

Минава още час, преди парализата да отмине напълно. През цялото време майка се моли отчаяно със склучени над тялото ми ръце, издавайки ниски, гърлени звуци, говори на езици, които само тя знае. Измисля си думи — определено звучат смущаващо, но напевът ѝ ме утешава. Мама е едновременно плашеща и успокояваща, каквато само една луда майка може да бъде.

Знам, че си връщам тялото, но продължавам да лежа и събирам сили да седна. Преди да се раздвижи, започвам да мигам и да дишам нормално, ала никой не забелязва. В сравнение със закърпената ми сестра с вид на робот и с майка, която непрекъснато се моли над главата ми, неподвижното ми тяло е най-безинтересният обект за наблюдение.

Съмва се.

Никога не съм си давала сметка, че оцеляването само по себе си може да бъде такъв триумф. Сестра ми е с нас. Рафи лети. Всичко друго е на втори план.

Засега това е достатъчно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много специални благодарности на невероятните читатели на черновите ми — Найла Адамс, Джесика Линч Алфаро, Ерик Шайбъл, Ейдриън Кацу и Травис Хирман — за задълбочените им бележки, които издигнаха повествованието на по-високо ниво. Благодаря на първия ми редактор, Робърт Грифън, чиято отдаденост ме вдъхнови, на Джон Скотник, за това, че нанесе последните корекции, и на Питър Адамс, забележителен фотограф, за страхотните снимки на автора.

Благодаря и на агента ми, Стивън Акселрод, и екипа по публикуването — Лари Киршбаум, Тим Дитлоу, Ейми Хосфорд, Марджъри Кайлър, Анахид Хампериън, Даяна Блоу и Дебора Брас — за усилената им работа, подкрепата и огромния ентусиазъм да популяризират „Ангелско нашествие“ сред по-широк кръг от читатели.

Прегръдки и благодарности на Лий, който винаги ми казва, когато прекалявам. Сърдечни прегръдки и благодарности, разбира се, на Арън, чиито артистизъм и подкрепа ми помогнаха да намеря верния път. И накрая големи благодарности на първите читатели и почитатели на „Ангелско нашествие“, които разпространиха новината за книгата. Вие сте прекрасни, изумителни и винаги ще ви бъда благодарна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.